

ДЪГЛАС КЕНЕДИ МЪРТВО СЪРЦЕ

Превод от английски: Ангел Игов, 2007

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

Никога не бях виждал толкова татуировки. Всеки в Даруин беше татуиран. Всеки в този бар беше татуиран — включително стриптийзьорката, която танцуваше върху импровизирана сцена, а на лявата буза на задника ѝ се мъдреше пеперуда „червен адмирал“.

Прецених, че е към трийсетака. Беше мършава — 45 кила, без гърди, с крака като клечки. И изглеждаше крайно разочарована от живота — навярно защото работата ѝ беше да си разтваря задника пред погледите на орда пияни селянци.

Хванах тъкмо началото на танца ѝ, когато влязох в крчмата — същинска пещера, голяма и мрачна. Зад бара бяха наредени стоманени хладилни врати с едри дръжки, домъкнати сякаш от някоя морга. Зад всяка врата се криеха двуметрови камери, натъпкани с кутии бира, и барманите без изключение те посрещаха с един и същи въпрос: „Пикня?“ — защото в тази дупка продаваха само бира.

Точно срещу бара, върху два контейнера от чай, беше поставена шперплатова платформа. От колоните загърмя прациящ запис на „Fun, Fun, Fun“ от Бийч Бойс и стриптийзьорката се качи на сцената. Беше облечена като домакиня, лишена от всякакъв вкус, запътила се към плажа: бикини, широкопола сламена шапка, тъмни очила и плажна топка. Топката, изглежда, бе предназначена за нещо като разгривка — тя я метна сред морето от бирени шкембета, обградили сцената, опитвайки се да завърже контакт с публиката си. Но публиката хвърли топката обратно и ѝ изрева да се залавя за работа. Чертите на лицето ѝ се изопнаха в красноречива гримаса „майната ви“, шапката изчезна, после очилата, после последователно горната и долната част на бикините. След това тя легна по гръб и започна методично да си разтваря и затваря краката. Тълпата шумно огласи одобрението си.

Мъжът до мен побутна ръката ми.

— Знаеш ли за какво ми напомня тя? — каза. — За разлома Сан Андреас^[1].

— Сериозно?

Докато отговарях, забелязах косматия паяк, татуиран върху бицепса на събеседника ми. Понечих да стана и да се преместя, но мъжът ми протегна ръка.

— Джери Уотс.

Бичме с къса руса коса, издадени предни зъби, мустаци в спешна нужда от наторяване и с тая проклета татуировка. Неохотно хванах стърчащата лапа.

— Ник Хоторн.

— Ти си от моята част от света, нали, приятел?

— Да, янки съм.

— Откъде?

— От Мейн.

— Пък аз съм от Детройт. Ама ме разпределиха в Алабама, преди да ме докарат тук. Ти военен ли си, Ник?

— Не, цивилен съм.

— И чий го дириш тук? Всички американци в Даруин са от армията.

— Просто минавам.

— Накъде?

— На юг.

— На юг. Мамка му, от Даруин можеш само да тръгнеш на юг, щото оттука по на север няма. Къде искаш да стигнеш?

— Не съм сигурен. Може би Пърт.

— Може би Пърт? Бе ти знаеш ли колко е далече Пърт?

— Към три хиляди километра.

— Точно толкова! И знаеш ли какво ще намериш в тия три хиляди километра оттук до Пърт? Нищо! Сериозно ти говоря, от онова нищо, дето следващият кенеф ти е на четири часа път. Бил ли си преди?

Поклатих глава.

— Е, ами тогава, надявам се, си падаш по шантави работи, щото там всичко е шантаво. А когато нормалното стане шантаво, шантавото е абсолютна лудница. Мене слушай, знам какво говоря.

— Изглежда знаеш страшно много за страшно много неща.

— Сигурно е така, сигурно е така. Разбира се, само веднъж съм ходил там, като бяхме на маневри миналата година. Но честно ти казвам: такова *нищо* не бях виждал в живота си... Барман, две студени!

— По-добре не...

— Бързаш ли за някъде?

— Всъщност не... Просто... Така де, пристигнах снощи и още съм малко уморен от полета, затова гледам да не прекалявам с бирата.

— Мамка му, няма да пукнеш от една-две бири.

На сцената стриптийзьорката се обърна с гръб към публиката, застана на четири крака и се изправи на главата си. Тълпата избухна в спонтанни аплодисменти.

— Те на това му викам аз зрелище — заяви Джери Уотс. — Макар че, ако беше моя, щях да я угоя малко, тия нейни кокаляци сигурно адски ръбят, ако ме разбираш.

Втренчих се в чашата си, без да отговоря.

— Ти женен ли си, Ник?

— Не.

— Никога не си заставал пред олтара?

— Никога.

— Пък аз на два пъти. Първия път бях на седемнайсет, втория на двайсет и една. Сега по принцип живея в Окинава, в Япония, и си имам едно малко сладко филипинско гадже. Казва се Мейми. Ама всеки път, като дойда в Даруин, си викам, че трябва да забия някоя от тия австралийки, от тях по-цицорести няма на тая планета. Ти пецкал ли си австралийка?

— Нямам честта.

— Никога не си пецкал австралийка, никога не си се женил... Човече, много затворен живот си водил.

— Май да.

— Работа имаш ли си?

— От време на време.

— Какво работиш?

— Журналист.

— Сериозно?

— Сериозно.

— И сега какво правиш?

— Просто пътувам.

— Затова ли си тука?

— Бързо схващаш.

— Какво да ти кажа, на много яко място си попаднал.

— Мислиш ли?

— Казвам ти, Даруин е супер. Яки плажове, яки барове, яки казина и сума ти яки пички за рутене.

Сега стриптийзърката беше на ръба на сцената и тъкмо грабваше десетдоларова банкнота от някакво старче с три зъба и червени гуреливи очи. В отплата за десетачката, старчето се уреди с кратък лицев достъп до слабините на дамата. За негово нещастие, в момента, в който потъна там, се разкиха. Кихавицата му беше извънредно богата на слюнка и порази стриптийзърката с пълна сила.

— Тъпанар скапан! — изпищя тя и се втурна към гримьорната си.

— Къде хукна? — вресна старчето след нея. — Платил съм си!

Тълпата полудя от кеф. Особено Джери Уотс.

— Човече, обичам го този град — каза той, обръщайки гръб на новия си приятел.

Но аз вече излизах през вратата.

[1] Разлом в Калифорния, дълъг около 1300 км. — Б.пр. ↑

Беше горещо. Беше като в пещ. Беше четирийсет градуса посред нощ. Излязох на улицата и се почувствах сякаш съм се гмурнал в кълбо от захарен памук: гъст, лепнещ, неподвижен въздух. Хрумна ми да се обърна и да се спася в бара, с климатика му, но си дадох сметка, че Джери Уотс ще ме приклепти с нова кутия пикня и ще ме изложи на нова порция от закъснелите си наблюдения върху живота и жените. *Имам си едно малко сладко филипинско гадже, казва се Мейми.* Как ли пък не. А след като Джери приключеше с изброяването на мацките си, навярно щяха да докарат онова старче в инвалидна количка за повторно изпълнение със следващата стриптийзърка.

Майната й на жегата. Ще вървя.

Даруин в полунощ. Пияници в камуфлажни гащета слаломираха по улиците. Четирима боси аборигени седяха на бордюра и си подаваха бутилка „Бъндабърг“^[1] Тук и там някоя *femme de nuit*, цялата перхидрол, секси панталонки и напукани устни, очакваше поредния си клиент в сянката на двайсетдоларов хотел. И ако не внимаваш, току си се спънал в някоя членка на местното девическо общество, обърнала осем рома с кола в повече и в момента освобождаваща се от обяда си в първото кошче за боклук.

Човече, обичам го този град. Аз го мразех. Намразих го от раз. Пристигнах предната сутрин с тридесет и шест часов полет от Бостън през Лондон и Джакарта. Настаних се в евтин мотел и помолих мъжа на рецепцията да ме упъти към центъра на града.

— Това е центърът — каза той.

Центърът на Даруин се състоеше от два парадни небостъргача, множество евтини паянтови постройки и главна улица, превърната в бетонено пазарище. Старият град бил разрушен от паметния циклон на връх Коледа през 1974-а, така че всичко наоколо беше ново, но някак временно и недонаправено. Кошът с бракувани стоки на съвременната архитектура. Пропиляваш ден и половина във въздуха и какво получаваш за награда? Тропическо предградие за евтин стриптийз. Поне през нощта живакът падаше от петдесет на четирийсет градуса.

Но пък нощем из Даруин плъзваха щураците. Нощем градът принадлежеше на Джери Уотс, на старчето и на...

— Търсиш ли си компания, пич?

Глас от тъмното. Не спрях, но гласът ме последва.

— Попитах дали си търсиш компания?

Обърнах се. От един разбрицан холдън^[2] зад мен изпълзя кльошаво като клечка хлапе на около двацет и една. Дълга, жилава коса, кутия цигари, напъхана в ръкава на тениската му и очи, стъклени като кубчета лед. Тези очи те караха да се запиташ дали някой не си е играл с предния лоб на мозъка му. Тези очи не обещаваха нищо добро.

— Като питам нещо, очаквам отговор, дявол да го вземе — каза хлапето. — Търсиш ли си мацка?

На предната седалка на холдъна се беше разляла жена, която сигурно тежеше сто и десет кило. Оправяше червилото си в огледалото за обратно виждане и в същото време пафкаше цигара. Имаше тройна брадичка и влажен целулит. Сводникът ѝ би могъл да я снабди с рекламен надпис: „Без проблем събира двама“.

— Искаш ли я? — попита отново хлапето.

— Не, благодаря — отвърнах.

— Добра е, казвам ти. Много е добра. Знам колко е добра. Жена ми е.

Обърнах се и ускорих крачка, докато хлапето викаше след мен:

— Ходи лъскай, шибан янки!

Перфектният завършек на перфектната вечер в Даруин.

До мотела ми оставаха само два блока. Нахлух в двора, завъртях се, за да се уверя, че хлапето не ме преследва с циркаджийската си жена и се отправих незабавно към своята обител. В съседство се намираше басейн, забележителен с лющещата се боя и жабуняка си. Борих се известно време с ключовете, накрая спечелих сражението и, тръшвайки вратата, оставих нощта навън.

Стаята: бетонена килийка, боядисана в розово, найлонов килим със стандартни орнаменти, прогорен от цигари, фрашкано с дървеници легло, развален хладилник, платен телевизор, издъхващ от старост климатик. Като излизах, го бях оставил включен, но вътре пак беше като в турска баня. Съблякох подгизналите си от пот дрехи, свих ги на топка и ги сригах в ъгъла, след което потърсих убежище под душа. Водата беше леденостудена. Беше и малко кафява, но това бе бял

кахър. Всичко, способно да отмие Даруин от тялото ми, ме удовлетворяваше напълно.

Пешкирите бяха мъндзарки като светото причастие и почти толкова попивателни. Пробвах да увия един около кръста си, но ме възпряха десет килограма сланини. Така че импровизирах и на момента превърнах пешкира в препаска, която вързах под бедрото си. Междувременно зърнах отражението си в огледалото на банята. Не ми хареса гледката: трийсет и осем годишен пръч, белязан от обичайното за средната възраст занемаряване. Имах си меко, процъфтяващо коремче и гадна тлъста топка под брадичката. Русата ми като пясък коса беше прошарена. Под очите ми имаше постоянни тъмни петна от преумора, сложна плетеница от железопътни линии се изкачваше към слепоочията ми. Изглеждах изморен, преситен, отегчен.

Някой имаше нужда от цигара. Преди да потегля от Щатите пак бях започнал да пуша след седемгодишно прекъсване. Сега пуших по две кутии „Кемъл“ без филтър на ден. Всяка сутрин изхрочвах гъсто кафяво желе. Зъбите ми придобиваха симпатичен теракотен оттенък. Завръщането към цигарите беше най-положителното нещо, което бях правил от години.

Безмитният ми стек „Кемъл“ лежеше до леглото. Взех нова кутия, измъкнах цигара, запалих я със зипото, вдишах дълбоко. Бинго. Моментално просветление. Защо ти е да прахосваш живота си в преследване на щастието, когато единственото неподправено блаженство, което някога вкусваш, е мимолетно и случайно: душ след горещия ден, цигара с такъв страхотен вкус, че се чувстваш сякаш най-сетне си се сблъскал с пълното спокойствие. Така де, за миг-два.

Рандевуто ми с пълното спокойствие не продължи дълго. Приключи в момента, в който погледът ми падна върху картата на Австралия, разстлана собственоръчно от мен върху леглото. Тая лайняна карта. Беше ме прелъстила. Беше ме съблазнила с възможностите, които предлагаше. Тази карта ме беше докарала тук. В Даруин. Тази карта беше голяма грешка.

Видях я за пръв път в една книжарница в Бостън. Беше бледен февруарски следобед, много студен и много сив. Няколко дни по-късно бях напуснал работата си в един мейнски вестник. Четвъртото журналистическо свърталище, което изоставях в изминалото десетилетие. Работех все в провинциални вестничета — амбулантен

измежарин, кръстосващ източното крайбрежие в очуканото си волво комби. Бях лежал в Шенъктейди, Ню Йорк, в Скрентън, Пенсилвания, в Уорчестър, Масачузетс, в Огъста, Мейн. Ред невзрачни списанийца в ред невзрачни градчета. Понякога колегите ми в тези издания се чудеха на какво се дължи предпочитанието ми да работя в запуснати фабрични поселения и защо, след десет години по шосето на журналистиката, не бях си опитал късмета в някой тежкарски парцал във Филадельфия, в Бостън или дори в Ню Йорк. Но мен не ме влечеше да изследвам горните предели на журналистическата обвивка. Харесваше ми да се шляя по средата, из стратосферата — защото никога нямаше опасност някаква амбиция да ме закове на едно място. Две години да отразявам общински събрания, църковни празници, от време на време някоя верижна катастрофа с тийнейджъри на междуцатската магистрала и после бях готов да си тръгна. Затова и след двайсет и осем месеца в „Огъста Кенебек Джърнъл“ подадох оставката си, събрах земните си богатства във волвото и дадох газ на юг по I-95.

Имах нова работа в „Бийкън Джърнъл“ в Ейкрън, Охайо. Но преди да се заседя за две години в американската столица на автомобилните гуми, реших няколко дни да се помотая из Бостън. Така че се отбих в един евтин хотел зад Болистън стрийт, взех трамвай от Чарлс до Кеймбридж и тръгнах да обикалям антикварните книжарници по Харвард Скуеър. В първата, в която влязох, попаднах на картата. Ровех из секцията с пътеводители и видях кашон, натъпкан със стари пътни карти. Сред представителната извадка от американската магистрална картография внезапно попаднах на аномалия: карта на Австралия от Кралския автомобилен клуб, от 1957. Цена: \$1,75. Разтворих я върху пода на книжарницата. Не приличаше на никоя друга карта, която бях виждал: остров с размерите на Америка, само едно шосе, пресичащо празната му вътрешност, и още едно, обикалящо целия континент.

Един от продавачите се спъна в мен, както си клечах над Австралия.

— Ще я купувате ли тази карта, или какво? — попита той.

— Аха — казах. — Ще я взема.

Не само че купих картата, ами се отбих в Харвард Кооп и купих пътеводител за Австралия. Вътре имаше по-осъвременена карта на

пътната система — и с любопитство открих, че все още имаше само едно шосе през центъра и едно обиколно по брега. Това не беше истинска страна, това беше някакъв измислен Див запад. Голямото Нищо.

Прибрах се в хотела си, поръчах пица и шест кутии „Шлиц“^[3], и цяла вечер поглъщах страната Оз. Погледът ми бе прикован от град Даруин. Географски погледнато, това беше дяволски отдалечено градче — най-северната точка от шосето, което обикаляше по ръба на континента. На изток се намираше щат, наречен Куинсленд — известен (според пътеводителя) с овощни насаждения, тропическа жегла и политика, доминирана от селски бедняци — и това ме накара да сметна, че би трябвало да се побратимят с Мисисипи. На запад обаче човек навлизаше в особено очарователни предели.

„Представете си да пътувате над хиляда километра и нищо по пътя ви да не напомня, че живеете в XX век — пишеше в пътеводителя. — Представете си обширна страна под искрящо кобалтовосиньо небе, далеч, далеч от грижите и напрежението на днешното съществуване. Дълъг 4800 км, пътят от Даруин до Пърт не само ви превежда през сърцето на Западна Австралия, която е същинско чудо на природата, а ви позволява да се докоснете до последния огромен ненаселен регион на планетата.“

Е, знаех си, че поглъщам сериозна доза рекламни приказки, но въпреки това не можех да откъсна очи от картата. Както си седях в онази евтина хотелска стая и гризях студено парче пица с пеперони, от което по Даруин и околностите му капеше мазнина, изведнъж ме порази откритието, че фактически не съм ходил никъде. Така де, последните петнайсет години бях обикалял източния бряг като някакъв летящ холандец на журналистиката, но като изключим едноседмичната екскурзия до Лондон преди две години, не знаех нищо за света отвъд шосе I-95. Ето че вече наближавах четирийсет и се канех да се загорбя в поредната мижава работа в поредното мижаво вестниче. В шибания Ейкрън, Охайо. Там, където правят гумите „Гудиър“ и нищо друго. Две години там щяха да са като свръхдоза мумифициращ гел. Защо отново да приемам най-сивата възможност? Особено предвид на това, че нямах никакви обвързаности, никакви задължения. И ако наистина бях този толкова необременен тип, за каквото се мислех, дали не беше

време да сляза от тази безкрайна досадна въртележка за малко и да отпраша към просторната пустош?

Размишлявах над този въпрос, проправяйки си път към отговора през шестте кутии „Шлиц“, кутия „Кемъл“ и два нощни филма по телевизията. Някъде между римейка на „Случайна среща“, където действието се развиваше в предградие на Хонолулу, и евтиния ужас, в който гигантски зайци убийци нападаха аванпост на Националната гвардия, повърнах. Стомахът ми не можа да понесе смесицата от студена пица, евтина бира, двацет цигари и зловеци зайчета. Но докато виках боата, умът ми рязко се проясни. Всъщност така се проясни, че докато последната каскада от тази субстанция плъосваше във водата, реших, че заминавам за австралийската пустош.

И сега, както си седях в тая скапана душегубка в Даруин, изпитвах изумление от дълбоката си, мащабна глупост. Откривам една стара карта в бостънска книжарница и няколко часа по-късно — докато връщам обяда си в някакъв вертеп — решавам да избягам на гъза на географията. Обаждам се на бъдещите си работодатели и любезно им казвам да вървят по дяволите с работата си. Заклучвам всичките си принадлежности в сейф. Продавам любимото си волво. Изтеглям всичките си спестявания от 10 000 долара. Взимам виза. Купувам си самолетен билет. Ден и половина по-късно кацам тук. Каква е поуката: влюбиш ли се в карта, съсипваш живота си.

Навън нощното небе реши да демонстрира това-онова. Най-напред три хевиметълски гръмотевици. После бърза светкавица и след това — дъжд. Истински тропически порой. Двацет милилитра в секунда. Такава дяволска вакханалия, че някъде близо до хотела се скъса електрически кабел. Останах да си седя сам в мрака. Мусонът бушуваше около мен и аз го приветствах с надеждата, че ще отмие и Даруин, и всичките ми грешки.

[1] Популярен австралийски ром. — Б.пр. ↑

[2] Марка австралийска кола. — Б.пр. ↑

[3] Популярна марка американска бира. — Б.пр. ↑

В мига, в който видях микробуса, разбрах, че ще го купя. Абсолютна класика: фолксваген от около 1970-а, въплътил духа на епохата, и ме върна в студентските ми години, когато всеки смешник, поддал се на контракултурата, си купуваше евтин микробус, боядисваше го в розово и отпрашваше на общение с кармата на американските пътища. От друга страна, този точно фолксваген изглежда беше произведен за общение с някоя демилитаризирана зона, защото целият беше в кафяв и зелен камуфлаж. Жалко, че не бяхме в Сайгон от 1968-а, защото на това пиленце му трябваше само една лека картеница на покрива, за да си пробие в рокендрол ритъм път към офанзивата Тет^[1]. Среща на немската инженерна мисъл и американската развала. *Gutten morgen, Vietnam.*

Беше паркиран срещу хотела ми. Наред с него, още дузина возила очакваха на улицата купувачите си — защото това беше неофициалният пазар за микробуси в Даруин, мястото, където уморените герои на австралийските пътища идваха да продадат машините си на онзи, дръзнал да поеме към пущинака. Имаше стандартни пикапи 4×4 и ремаркета, прикачени за очукани холдъни, дори един бедфорд с килнат хипарски знак, издраскан върху гюрука. Но фолксвагенът беше само един — и аз моментално тръгнах към него.

При по-внимателен оглед личеше, че типът, нанесъл камуфлажната боя, навярно е страдал от паркинсон, и едната врата беше продупчена от ръжда. Но гумите изглеждаха здрави, а когато натиснах с крак предната броня, шасито пружинира успокоително. Като надникнах през предното стъкло обаче, се озовах лице в лице с гологърда жена и мъничко детенце, засукало едното й зърно. По лицето ми изплуваха различни нюанси на червеното, но жената само се усмихна лъчезарно.

После се отвори задната врата на микробуса и оттам излезе един дългуч метър и деветдесет, с коса до раменете и дебел меден кръст, увесен на врата. Застана неподвижно до микробуса и се втрени в мен

с празен, идващ бог знае откъде поглед, който моментално ме разтревожи.

— Извинявайте, че така изпробвах ресорите — казах. — Не знаех, че сте вътре.

Мъжът не отговори, само ме удостои с нов продължителен празен поглед. Все повече ми заприличваше на бежанец от Джоунстаун^[2]. Най-сетне проговори:

— Две хиляди и петстотин долара. — Той пристъпи към мен и повтори: — Две хиляди и петстотин долара. — Лицето му беше толкова близко, че бях принуден да наблюдавам двете гъсти тропически джунгли в ноздрите му. — Това е цената на микробуса. Две-пет-нула-нула.

Отстъпих назад.

— Защо мислиш, че искам да го купя?

— Искаш. Личи ти.

— Ще възразиш ли да го прегледам?

— Няма смисъл. Перфектен е.

— Една деветнайсетгодишна кола никога не е перфектна.

— Не деветнайсет, дваисет. Произведена е през 1972-а. И е перфектна.

— Няма да я купя, без да съм проверил механиката.

— Какво те интересува?

— На колко километра е?

— Двеста и четири.

— Двеста и четири *хиляди* километра?

— Именно.

— Че това чудо сигурно едвам се държи.

— Двигателят е преправен, карбураторът е нов, ресорите са нови, радиаторът е нов, печката отзад е нова, матракът на походното легло е нов... И освен всичко друго, микробусът е благословен.

— Благословен?

— Да, благословен. Два пъти е минавал обиколката на Австралия — и нито веднъж не е страдал от каквато и да било сатанинска намеса.

— Сатанинска намеса?

— Не му е угасвал двигателят, не е прегрявал, не се е чупил амбреажът...

— Счупеният амбреаж се дължи на сатанинска намеса, така ли?

— Сатаната винаги се меси в делата на Божите пратеници.

— С това ли се занимаваш?

— Да, проповядвам Евангелието на Исус Христос.

— Къде ти е паството?

— Там — каза мъжът и посочи към празното пространство извън града. — Пет години разпръсвах Словото из пущинака.

— В коя църква си?

— В своята собствена. Апостолическата църква на безусловната вяра. Знаеш ли какво е безусловна вяра, братко?

— Нямам честта.

Мъжът запретна десния си ръкав и ми показа ръката си, надупчена от шест-седем белега от ухапване.

— Някога чувал ли си за кралската кафява змия^[3]? — попита.

Поклатих глава.

— Най-опасната змия в пущинака. Ухапе ли те, умираш до един час. Мен ме е хапала три пъти и останах жив. И знаеш ли защо? Заради безусловната вяра. „Ще хващат змии и ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди; на болни ще възложат ръце, и те ще бъдат здрави.“ — Марко, глава 16, стих 18. Схващаш ли за какво ти говоря? Схващаш ли какво се опитвам да споделя с теб?

— Май че схващам.

— Защо купуваш микробуса?

— Не съм казал, че ще го купя...

— Ще го купиш! Защо?

— Просто пътувам. Искam да стигна от тук до Пърт, това е всичко.

— Знаеш ли къде си се запътил, братко? Жестока, езическа пустиня, която Бог е създал, за да изпита Своите овчици. И нека ти дам един духовен съвет — дръзнеш ли да навлезеш в тази страшна земя, лишен от безусловна вяра, тя ще те погълне. Без остатък ще те погълне.

Извърнах очи от този превъртял змиеукротител и хвърлих бегъл поглед към пущинака, обградил Даруин. Оттук изглеждаше не по-страшен от крайградски парк: зеленичко, приятно тропическо поле. А този смешник ми разправяше някакви старозаветни дивотии. По-добре да видим какво има под капака.

— Както вече ти казах, ако искаш да продадеш микробуса, ще трябва да ме оставиш да го прегледам. Котка в чувал не купувам.

Мълчанието продължи колкото Големия каньон. Змиеукротителят размишляваше. После почука на прозореца и каза:

— Батшеба, излез и ми донеси инструментите.

Задната врата се отвори и оттам излезе Батшеба с детенцето в едната ръка и ръждясала метална кутия в другата. Кутията си пасваше с медното разпятие, подскачащо между вече покритите ѝ гърди. Тя отново ми се усмихна.

— Добър ден, братко.

Съпругът ѝ взе кутията, посочи към земята под една палма и каза:

— Седни там.

Тя се подчини с поредната си усмивка и залюля бебето в скута си.

Змиеукротителят пусна кутията с инструменти в краката ми.

— Действай — рече.

Всъщност поназнайвам това-онова за двигателите с вътрешно горене, защото веднъж карах курс „Как да си оправим колата сами“ навремето, когато бях дълбоко влюбен в нещастното ми покойно волво. Така че следващите два часа прекарах в механична аутопсия на микробуса — надничах в клапите, проучвах мистериите на коляновия вал, проверявах дали карбураторът, алтернаторът и разпределителят ще издържат нова продължителна разходка из пущинака. Беше еднообразна и мръсна работа и енергичното любопитство на предобедното слънце не ми помагаше особено. Но двойно повече от жегата ме ядосваше гледката на мистър Безусловна вяра и жена му, седнали под палмата в безмълвно наблюдение как разглобявам колата им. Бяха толкова неподвижни, толкова безумно застинали, че се запитах дали не са се отбили до някаква духовна зона на здрача. Да те фиксират двойка зомбита с празните си погледи цели два часа без прекъсване, беше извънредно разконцентриращо, но ме окуражи да работя бързо, така че да приключа с прегледа, да платя исканата сума и да си взема сбогом с тези извънземни. За щастие микробусът беше във форма. Двигателят ръмжеше добре, имаше нови свещи и прекъсвачи, синхронизирането изглеждаше съвсем точно и всички останали механични части май работеха както трябва. Дори стаичката отзад —

две тесни кушетки, котлон и мъничък хладилник с батерия — беше доста чиста. Реших, че ако се грижа добре за микробуса по време на пътешествието, навярно ще мога да го продам за почти същата сума в Пърт.

Да. Ставаше.

— Добре, отче — казах и затворих решително капака. — Купувам го.

— Цената е две хиляди и петстотин. Две хиляди и петстотин ще платиш.

— Никой не купува кола, без да се пазари.

— Щом искаш микробуса, ще платиш колкото казвам.

— Забрави.

— Хубаво. Батшеба, ще си ходим.

Те станаха и влязоха в микробуса. Не можех да повярвам на очите си — този задник наистина се канеше да потегли.

— Стига де, стига! — извиках след тях. — Не можем ли да сключим сделка?

— Божите пратеници не сключват сделки. — Змиеукротителят запали двигателя, вдигна ръчната спирачка и бавно зави по пътя. Като последен идиот се завтекох след него — тичах до микробуса, удрях по каросерията и виках:

— Добре де, добре! Ще платя колкото искаш, по дяволите!

Три часа по-късно — след като осребрих малка пачка пътнически чекове, отбих се при застрахователния агент и извърших изискваното поклонение до местното бюро за автомобилна регистрация — намерих змиеукротителя с жена му и младенеца на същата сянка под палмата. Бяха разчистили задното помещение и натъпкали всичките си земни богатства в две брезентови чувалчета, подпрени на вратата. Стомахът ми се сви на топка, докато подавах двадесет и петте стодоларови банкноти. Змиеукротителят преброи парите на два пъти, преди най-сетне да ми връчи ключовете. Ключодържателят представляваше разпятие.

— Какво ще правите сега? — попитах.

— Ще проповядваме в Даруин — отвърна змиеукротителят. — Този град има нужда от нас.

— Правилно сте се ориентирали. Много правилно. Особено с тая змийска история. Добре ще е да идеш на лекар.

— Да бъде волята Му.

— Последен въпрос — казах. — Вие ли боядисахте микробуса в камуфлаж?

— Да, ние.

— Мога ли да попитам защо?

— За да не ни види Сатаната, как защо.

С тези думи цялото пълнолетно паство на Апостолическата църква на безусловната вяра взе по един чувал и закрачи под обедното слънце.

[1] Мащабна офанзива на вьетнамските партизани и северновьетнамската армия, започнала на 30 януари 1968 г. — Б.пр. ↑

[2] Комуна в Гаяна, основана от религиозния водач Джим Джоунс. Джоунстаун придобива печална слава през 1978 г., когато американският конгресмен Лио Райън го посещава, за да разследва сведенията за нарушения на човешките права, и е застрелян, а скоро след това по заповед на Джоунс над 900 обитатели извършват масово самоубийство или са убити от личната му охрана. Случаят влиза в масовата култура и в различни конспиративни теории. — Б.пр. ↑

[3] Кралска кафява змия (*Pseudechis australis*), втората най-отровна змия в Австралия (и в света). — Б.пр. ↑

На два часа път от Даруин ударих първото си кенгуру. Беше нощ — най-тъмната нощ, в която бях попадал. Израснал в селски Мейн, бях свикнал да карам по шосетата след залез-слънце. Но това беше различно. Нямаше луна, нямаше пътни лампи, нямаше съперничаещи светлини на други коли, нямаше и намек за някакви звезди в небето, гъсто покрито от облаци. Абсолютна чернота и толкова. И все пак през километър-два фаровете на микробуса хващаха два искрящи въглена недалеч отпред — две светещи очи, които сякаш се носеха из въздуха в тази непрогледна пустош. Тези очи ме караха да хвана по-здраво волана — защото нещо там отвън ме наблюдаваше.

И тогава внезапно дойде този глух удар. Предницата на колата се заби в някаква невидима маса и ударът ме запрати във волана. При това и клаксонът се заклеци. В шока, обзет от прилив на адреналин, изскочих навън. Лоша идея. Потърсил пътната настилка, десният ми крак се озова в пряк контакт с причината за инцидента — метър и половина вече безжизнено кенгуру. Опитах се да отскоча встрани от трупа, но маратонките ми се хлъзнаха по локвата кръв, обкръжила мъртвото животно. Приземих се на пътя по задник. Сега след натъртените ребра можех да добавя контузна опасна кост в списъка с нараняванията си. Едвам успях да се изправя, но предпочетох да понеса болката, придружаваща ставането ми на крака, отколкото да лежа до звяра със счупения врат — от ноздрите му още шуртеше кръв. Дотътрих се до колата, измъкнах фенерчето си и проучих пораженията — стъклото на единия фар беше счупено, предната броня беше сериозно нащърбена, но друго като че ли нямаше. Като за сблъсък с кенгуру, бях страхотен късметлия. Навярно бях ударил кенгуруто наскреж и го бях отхвърлил встрани от колата. Ако се бях забил челно в него, сега микробусът щеше да изглежда като немски акордеон. Но макар че ми се беше разминало леко, кипях от яд. Яд на себе си, защото бях нарушил едно основно правило на пустошта: *никога не карай по тъмно*. Всички пътеводители ме бяха предупредили за потенциалните опасности на нощното шофиране и

подчертаваха, че бродещите кенгура са реална заплаха след залез-слънце. Но в идиотското си бързане да се разкарам от Даруин, бях забравил този съвет, а и не си бях дал достатъчно време да свикна, че карам от другата страна на пътя. Вместо това моментално бях потеглил на юг — изнесох се от стаята в мотела, купих провизии и отпраших с купения преди един час микробус. Поредният неадекватен импулсивен акт. Поредната шибана тъпотия.

Клаксонът продължаваше да вие и не ми оправяше особено настроението, така че грабнах инструментите, махнах покритието и се рових из всевъзможните кабели, докато открия причината за това безобразие — изкривена метална пластинка, опираща в жицата на клаксона. Необходима беше спешна и радикална хирургична намеса. За да освободя ръцете си, хванах фенера със зъби и изтръгнах жицата с клещите.

Тишина. Дълбока, пещерна тишина. Такава тишина, каквато те кара да мислиш, че си сам-самичък в целия свят. Полазиха ме тръпки от това безкрайно безмълвие. Защото осъзнах, че съм преминал границата на страната Никъде.

Вмъкнах се обратно в колата и я отбих от пътя. Угасих двигателя, отидох в жилищното кътче, запалих газовата лампа, купена на тръгване от Даруин, с друга клечка кибрит запалих цигара, поех дима дълбоко в дробовете си и в този момент сякаш боксьор тежка категория ме фрасна право в гърдите. Болката беше зрелищна. Съблякох ризата си и открих две сини петна, разкрасили гръдния ми кош. Заприличаха ми на тест Роршах^[1]. На какво ви напомнят тези мастилени петна, господин Хоторн? Смешник в микробус, който се е блъснал в кенгуру.

В аптеката нямаше лейкопласт, в мъничката камера на хладилника нямаше лед. Така че сграбчих две студени кутии „Суон Експорт“^[2], притиснах едната до гърдите си, а другата пресуших на една много дълга глътка. После изрових кутийка с аспирин, поставих три хапчета в гърлото си и ги залях с нова бира. Трета кутия „Суон“ и болката взе да утихва. Четвърта и болката се беше изнесла с багажа си. Пета и се проснах на кушетката.

Събудих се тъкмо преди изгрев. Обезболяващият коктейл от лагър и аспирин беше прекратил действието си и сега ме болеше. Четириканална болка ревеше от лявото и дясното ми ребро, от

опашната ми кост и от махмурлийската ми глава. Лежах на кушетката си като алегоричен образ на самото нещастие. Това е най-скапаната сутрин в живота ми. Искам да умра. Сега.

Желанието за бърза смърт бе последвано от още по-силно желание да се изпия. Отделих необходимите десет минути за размисъл дали да се изправа е по-болезнена алтернатива от това да си лежа в леглото с мъчително пълен мехур. Мехурът спечели спора. Да преброим, много ви моля. Пет, четири, три, две, едно... Задната врата на микробуса се разтвори с трясък и продължителна, интензивна струя урина покръсти в правата вяра австралийската глинеста почва.

Да стоя прав, опитвайки се да разкърша скованото си от артрит тяло, хич не беше забавно. Не беше забавна и гледката на мъртвото кенгуру, чиито стъклени очи ме фиксираха в печален укор. Над главата ми два лешояда се носеха в разузнавателен полет и проучваха изгледите да закусят кенгурско месце. Наблюдавах тези крилати вестители в почти пълна тъмнина — небето беше непрозрачно платно, само една светла игличка проблясваше на далечния хоризонт. Но скоро игличката се удебели, удължи се и се разтопи. Нощта се събуди и черното небе се разтвори по средата под бесния напор на ранното утринно слънце.

Ярката сфера започна да набира височина, а аз мигах ли, мигах под яростния блясък. Когато очите ми привикнаха към светлината, видях къде се намирам — и замръзнах на място.

Светът беше станал червен. Пустинно червен, като цвета на засъхнала кръв. Безкрайна панорама от червена глина и ниски, червени храсти се разтягаше из плато с невъобразими размери. Отдалечих се от микробуса, застанах на средата на пътя и се обърнах последователно на север, на юг, на изток, на запад. Никакви къщи, никакви електрически стълбове, никакви билбордове, никакви пътни знаци... никакви признаци (освен ивицата макадам, на която стоях), че някога в тази територия е стъпвал човешки крак. Само корава, гола земя под кораво, синьо небе. С неизмерими размери, с хипнотизираща монотонност.

В кой век се намирам? Чакай малко — в коя геологическа епоха? Става дума за палеозоя, струва ми се. Става дума за Битие, глава първа, ред първи.

Слязох от пътя и направих няколко предпазливи стъпки в пущинака. Сякаш топвах внимателно палец в огромен океан, който като нищо можеше да ме погълне. Нагорещеният пясък заскърца под краката ми, докато навлизах навътре, проправяйки си път през пустинни треволяци, подобни на анорексични кактуси. Простираха се, докъдето поглед стига — разпръсната растителност, изрично подчертаваща, че теренът се квалифицира като пуста земя. Продължих да крача напред, приковал очи в неясния хоризонт. Бих могъл да вървя така дванайсет часа наред и по залез със сигурност щях да съм в същия необятен пущинак — защото сега се намирах в географския еквивалент на безкрайността.

Бих могъл да вървя така дванайсет часа наред и по залез със сигурност щях да съм умрял от обезводняване.

Стреснах се, като осъзнах, че ако продължавам с разходката си, крайната ѝ точка ще бъде краят на живота ми. Така че се обърнах и поех обратно към сигурността на микробуса. Слънцето увеличаваше ватите, от махмурлука гърлото ми беше сухо като пустинята Мохаве, а ризата и дънките, в които бях спал, започваха да се сплавят с все още схванатото ми тяло. Когато се върнах в микробуса, вече имах нужда от нов обезболяващ коктейл, за да притъпя болката, затова закусих три аспирина и още две кутии бира. След това дойде време за баня. Съблякох дрехите си, напълних една пластмасова кофа с ръждива вода от тубата и я излях по черепа си. Край на банята.

Преоблякох се по шорти и тениска, наместих се зад волана, нагласих колана така, че да не убива много на насинените ми ребра, и се наках да потегля. Преди това обаче хвърлих поглед назад към необятната пустош, в която се бях поразтъркал преди малко. Това бях дошъл да видя. Предисторически пейзаж — чужд, страховит. Наченъкът на света... Или краят. Пустота, в унисон с моята собствена.

Но сега, след като вече го бях видял — след като бях получил нагледно неопровержими доказателства за пълната си незначителност — защо ми е да го гледам повече? Австралийската пустиня? Аха, бил съм там.

Няколко мига на колебание си представях как веднага тръгвам обратно за Даруин, свързвам се по телефона с „Бийкърн Джърнъл“ в Ейкърн, Охайо и обяснявам, че все пак съм готов да работя за тях. После продавам микробуса на някой друг смахнат нещастник, усетил

как дивото зове, и скачам на първия самолет за Щатите. Това беше фантазията на минималното съпротивление — сценарий, който, ако го изиграех, щеше да потвърди всичко, от което се опасявах: невъзможността ми да довърша какъвто и да било проект или план докрай, дълбоко махленския ми манталитет, недоверието ми към света извън тесните предели на собствения ми скромнен опит. Четвърт час седях там на включен двигател и се опитвах да убедя себе си, че мога да живея, знаейки всичко това. Имах две географски възможности: на север към рутината, на юг към неизвестността. Исках да тръгна на север, но превключих скоростния лост и продължих да се нося на юг.

Докато се отдалечавах, зърнах в огледалото за обратно виждане как двата лешояда се спуснаха върху кенгуруто и чопнаха по едно око, преди да се извисят наново. Не погледнах втори път назад.

Карах с часове, без да видя нищо. Нищо, освен все същата безгранична пустош. По обяд бях сдъвкал 400 километра географско пространство, но не бях срещнал друга кола. Жегата вече бе непоносима, така че потърсих спасение от вентилатора в купето. Голяма грешка: вместо да раздвижи хладен въздух наоколо, изплю право върху ми маса червен прахоляк от пътя. Исках да спра, да отворя капака и да проверя какво търси тази прах във вентилационната система, но осъзнах, че да поправам колата си под това дивашко слънце, може да се окаже опасно за здравето ми. Така че продължих напред, докато прахта по тялото ми с помощта на потните ми жлези се превръщаше в кал.

След стотина километра — тъкмо когато от обезводняването започвах да се чувствам все едно съм си дал мозъка на химическо чистене — видях в далечината извънредно желана гледка: бензиностанция. Първата бензиностанция по пътя ми от Даруин насам. Не беше кой знае какво чудо: мрачен паянтов бункер с две колонки отпред. Но след една нощ и една сутрин, прекарани в екстремно усамотение из австралийската пустиня, всеки обект, сътворен от човешка ръка, щеше да повдигне духа ми, ако ще да беше бетонен нужник.

Собственикът стоеше на вратата. По вид напомняше бункера, който обитаваше: нисък и набит, перманентно брадясал и облечен в тениска, която изглежда му служеше и за салфетка.

— Добър ден — каза той с безизразен глас.

— Добър ден — отвърнах. — Дали имате душ, който бих могъл да ползвам?

— Струва десет долара.

— Десет долара за един душ?

— Правилно ме чу.

— Това е безумие!

— Щом така мислиш, можеш да потърпиш до Кунунура.

— Какво е Кунунура?

— Следващият град. И следващият душ по пътя.

— Колко далеч?

— Към шестстотин километра.

— Ебаваш ли се?

— Карай и ще видиш сам.

Мисълта за още пет часа в кална броня по нажеженото шосе не ми се понрави. Дадох му десетте долара.

— Душът е там отзад, до кенефа — уведоми ме собственикът. — Да я напълня ли?

— Аха... И провери също водата и смазката.

Собственикът се доближи до колата и забеляза счупения преден фар, изкривената броня.

— Кенгуру ли си ударил? — попита.

Душът се намираше в открита кабинка, а до нея имаше улей, който служеше за писоар. Цигарени угарки, трупани десет години, задръстваха канала. Вонята беше толкова главозамайваща, че трябваше да затая дъх, докато заставах под душа. Водата обаче беше с добро налягане.

Твърде добро. Събуди болката в насинените ми ребра и ме изкара навън по-бързо, отколкото ми се искаше. Навлякох шортите и гуменките си и закрачих обратно към колата, капейки. На мястото до шофьора седеше възрастен абориген. Изглежда дремеше, качил босите си прашни крака върху таблото.

— Хей, какво търси тоя тип в колата ми?

Собственикът надникна изпод капака и измери с поглед черно-сините петна по гърдите ми.

— Ама ти май наистина си ударил кенгуру.

— Попитах какво, по дяволите, търси тоя заспал тип в колата ми!

— Това е Тайтър. Той е оттука, трябва му някой да го откара на юг.

Тайтър отвори едното си око за поздрав, после го затвори и пак задрямаше.

— Е, много мило, че ме попита.

Собственикът затръшна капака и избърса омацаните си с грес ръце в тениската си.

— Онова кенгуру малко ти е повредило вентилационната система — каза.

— Нещо може ли да се направи? Дали нямаш случайно резервна скара за радиатор под ръка?

— Резервни части ще намериш в Кунунура. Каквото и да търсиш — в Кунунура.

— Шестстотин километра, казваш.

— Да, шестстотин километра... Би трябвало да стигнеш тъкмо преди мръкнало... ако не се фраснеш пак в кенгуру.

— Колко ти дължа за бензина?

— Четирийсет и два долара.

— Пак ли се ебаваш?

— Ако не вярваш, погледни колонката.

— Четирийсет и два долара за един резервоар бензин? Това е пълна щуротия.

— Не, пич. Това е цената!

Платих на изрода, само и само да се разкара, и потеглих. Тайтър остана вцепенен в седалката си — мъж на около шейсет и пет, лицето му беше по-набръчкано от барелеф.

— Та къде, значи, отиваш? — попитах го най-сетне.

Той се прежали пак да отвори око наполовина, като котка.

— По пътя.

— Колко далеч по пътя?

— Аз ще ти кажа кога да спреш.

— Покорно благодаря.

— Ти си от източния бряг, нали?

— Моля?

— От Нова Англия си. Може би Мейн?

Изгледах Тайтър втренчен.

— Бил ли си там?

— Никога не съм излизал от Северната територия^[3].

— Как тогава позна откъде съм?

— Просто слушам гласовете на хората, това е.

Той затвори наново очи и клюмна, пресичайки всякакви по-нататъшни възможности за разговор. Петнайсетина минути по-късно се размърда и оповести:

— Тук ще сляза.

Но ние все така се намирахме сред пущинака и наоколо не се виждаше никакво село, никаква къща.

— Искаш да слезеш тук? — попитах и спрях колата.

Тайтс кимна.

— Но къде отиваш?

Тайтс посочи с палец към откритото плато.

— Ей там — отговори.

— Ама какво има там?

— Нищо, което би искал да видиш. — Той отвори вратата и слезе долу в червената прах. — Един съвет от мене, приятел. Не ходи там. Стой си на главния път.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо не искам да кажа. Само те съветвам: стой далеч от всякакви черни пътища. Дръж се за битума.

— Защо?

— Защото ти си направен за главни пътища, затова.

Той се обърна и тръгна право през пущинака. Гледах го как си крачи нехайно и му завиждах. Завиждах, че някой може да се чувства толкова комфортно в този вакуум.

„Ти си направен за главни пътища.“ Точка за теб, задник такъв.

И следващите пет часа се държах здраво за този главен път, докато не ме отведе до нещо, наподобяващо цивилизация.

[1] Тест, използван предимно в съдебната медицина, при който на пациента се показват мастилени петна и му се задава въпросът какво представлява изображението (от Херман Роршах, швейцарски психиатър, създател на теста). — Б.пр. ↑

[2] Марка австралийска бира. — Б.пр. ↑

[3] Административна област в Австралия със столица Даруин. — Б.пр. ↑

В Кунунура намерих решетка за радиатора на вентилацията. И бинт за натъртените си ребра. И обществен душ, който струваше само един долар.

Къпех се по три пъти дневно, за да отмия смрадливия прахоляк на пущинака. Хигиената ми се превърна в мания — начин да поддържах някаква дисциплина на такова недисциплинирано място. Още повече, това мижаво градче, Кунунура, направо те подтикваше към мръсотия. Представляваше изсипана наготово купчинка от магазини, капанчета и барове: мърлява бензиностанция наскреж пустинята. В Кунунура хората не оставаха дълго — тук беше временна спирка, място, където да презаредиш със запаси и човешка реч, преди да изчезнеш отново в безлюдните земи. Но аз паркирах микробуса си на един къмпинг вътре в града и останах близо седмица. Отначало опитвах да се убедя, че ми трябва известно време да се възстановя от сблъсъка с кенгуруто. Но след четири дни ребрата ми бяха изгубили синкавия си оттенък и вече не ми се струваше, че прешлените ми са пулверизирани. „Ще се помотая още само един ден“ — казах си с желанието да отложат повторното си навлизане в пустинята. Когато денят мина, реших, че ще са необходими още четирийсет и осем часа, за да заздравеят напълно контузиите от кенгуруто. Така че продължих да реанимирам в микробуса си и да чета евтини трилъри, купени от един магазин за всякакви дреболии; излизах навън само за да презаредя с консерви и да извършвам всеки ден трикратното си поклонение в обществената баня.

На шестия ден от престоя ми в Кунунура пред микробуса ми цъфна една чиновничка от къмпинга и ми отправи устно предупреждение за изгонване.

— Утре става седмица, откакто си тук — заяви тя. — Максималният престой при нас е седем дни, така че ще трябва да напуснеш.

Чиновничката беше изхабена жена на петдесет и нещо, със залепнала за устните цигара и кожа, която изглеждаше недобре

ощавена. Зачудих се дали приема подкупи.

— Има ли някаква възможност да попроменим правилата? — попитах.

— Забрави, мой човек.

— Слушай, възстановявам се след катастрофа.

— Не ми изглеждаш като да си претърпял катастрофа.

— Погледни предницата на микробуса, ако не вярваш.

Тя хвърли поглед натам. Бях сменил скарата на радиатора, но бронята си оставаше доста нацърбена.

— Кенгуру, а?

— Аха.

— Бас държа, че си карал нощем.

Загледах се в обувките си.

— Тук само шибанияците карат нощем. А мене шибанияците хич не ме кефят.

Размахах двайсетдоларова банкнота.

— Ти шегуваш ли се?

Добавих втора двайсетдоларова банкнота. Тя ги грабна от ръката ми.

— Току-що си купи още три нощи, броени от утре. После си тръгваш.

— Приятен ден — казах и затръшнах вратата под носа й. Пустинна кучка нацистка... Лагерна надзирателка от пъкъла...

Но после ме обзе тревога. Тревогата, че може би жената добре ме беше преценила, че може би се мотаех твърде дълго в Кунунура. Особено, при положение че този град в действителност не ме привличаше с нищо — освен с това, че беше град. Място, където има с какво да занимаваш червата си, където не се чувстваш натикан вътре себе си от цялото онова грамадно открито пространство. Това беше истинската опасност на пустинята: че празнотата й изостряше пълзящите в теб съмнения. Забравете ония глупости за величествените панорами, пред които всичките ги проблеми изглеждат незначителни. Тъкмо наопаки, те увеличават всеки малък страх, всяка склонност към самоненавист. Защото тази природа ти съобщава: *ти си едно нищо*. По-добре стойте в градовете, където сте в безопасност, защото не сте сами.

Където не ви се налага да останете насаме със себе си.

Но колкото не ми се искаше да тръгна от града, толкова и отчетливо ме притесняваше да се мотая в Кунунура, без да имам защо. Не можех да напипам точно сърцевината на тази блуждаеща боязън. Просто изпитвах някакво странно чувство, че оставам тук по-дълго, отколкото съм желан. „Hit the road, Jack“ — преди да си пуснал корени тук. Добре, добре — само още три дни сред цивилизацията.

Още три дни, още девет душа. Сутринта на четвъртия ден отидох до обществената баня за един последен и останах под струите почти половин час, така не ми се искаше да напускам тази комфортна хладина. Когато се върнах при микробуса, чиновничката беше там, облегната на вратата, и тръскаше цигарата си върху капака.

— Казах ти, че не искам да те виждам тука тази сутрин.

Отминах я и се качих в микробуса на шофьорското място.

— Накъде отиваш? — попита тя.

— Далеч от теб — отвърнах и отпраших.

Но истината беше, че наистина не знаех накъде отивам. Следващият по-голям град по пътя се наричаше Бруми — на някакви си хиляда километра. Между тях имаше две незначителни селца и безлюдна шир. Ако карах без спиране следващите осем часа, може би по залез щях да стигна първата от тези обитаеми точки от картата. А после? С този въпрос щяхме да се занимаем утре. Само да стигна до следващата групичка хора преди мръкнало и ще съм доволен.

Спрях на бензиностанцията на изхода от Кунунура. Не че всъщност ми трябваше да спирам, понеже вчера бях напълнил резервоара догоре. Но когато видях табелката пред входа — „Следваща бензиностанция 400 км“, се уплаших. Макар да знаех, че фолксвагенът ще изкара близо петстотин на пълен резервоар, продължаваха да ме гонят параноични фантазии как ми свършва бензинът наскоро в пустинята. По-добре да се направя на адски предпазлив и да напълня догоре резервната туба.

Бензиностанцията беше на самообслужване — и след като налях бензин в тубата, вдигнах капака на двигателя и се зарових вътре. Действително, осъзнавах, че е малко педерастко да проверявам всяка джаджа от механиката на колата, но не исках да поемам никакви рискове преди повторното си навлизане в пущинака.

Вече десетина минути провеждах инспекцията си, когато вдигнах поглед за секунда и забелязах млада жена, седнала край пътя

отсреща, която ме гледаше особено съсредоточено. Беше на двайсет и малко, едра, с як кокал, с къса пепеляворуса коса и със загар още от раждането. Дрехите ѝ сякаш бяха изскочили от шейсетте: шарена тениска, срязани дънки, бикини и стара армейска мешка с избродиран отпред хипарски знак. Дръж се, Уудсток — само дето сигурно беше родена поне пет години след Уудсток.

— Хей — провикна се тя, след като улови погледа ми. — На изток^[1] ли отиваш?

— Да... но ако стоиш от оная страна на пътя, не си ли за към града?

— Вече не.

Тя стана и пресече шосето. Сега обърнах внимание, че си беше истинска валкирия: над метър и осемдесет, със здрави мускули, с лапи, които сигурно поназнайваха туй-онуй за тежкия физически труд. От онези жени, с които определено не би искал да се счепкаш — но привлекателна по някакъв грубоват начин.

— Аз съм Анджи — каза тя, стискайки пръстите ми така, че изпукаха.

— Ник — отвърнах и побързах да се измъкна от масажиращото менгеме на дланта ѝ.

— Ти янки ли си, Ник?

— Да.

— Никога досега не съм срещала янки.

— Шегуваш ли се?

— Там, откъдето съм, не бърка от янки.

— Откъде си?

— Едно малко селце, казва се Уоланъп.

— Не съм го чувал.

— Към хиляда и четиристотин километра на югозапад. Баш в Мъртвата среда.

— Мъртвата среда?

— Центърът на Австралия. Нали се сещаш, Уп-Уп^[2].

— Уп-Уп?

— Пълна пустош, пич. На гъза на географията, казвам ти. Никой не живее там.

— Освен теб.

— Никога не съм живяла другаде. И не съм искала, щото Уоланъп е супер. Старо миньорско градче в пустинята. Петдесет и трима жители, над хиляда и четиристотин километра до най-близкото село.

— Звучи страхотно.

— Страхотно е!

— Оттам ли идваш?

— Горедолу. Пътувам от две седмици. Просто ей така, да се пошматкам.

— И аз така.

— Къде отиваш сега?

— Към Бруми, предполагам.

— Значи и аз съм натам.

Тя отвори задната врата на фолксвагена и метна мешката си вътре.

— Страшна колица си имаш. Да не си в армията?

— Не.

— Тогава що си я боядисал така?

— Не е моя вината — така я бяха боядисали хората, от които я купих.

— Значи главите им са пълни с лайна.

— Добре го каза — усмигнах се.

— Бруми, викаш? — подхвърли Анджи.

— Защо реши да смениш посоката?

Тя ме удари весело с юмрук в рамото.

— Щото ти натам отиваш.

Отвори вратата и се настани на седалката. Ако това е секс стоп, помислих си, тази жена заслужава златен медал за бързина. А пък ако не е — добре де, поне няма да съм сам в пущинака.

— Хубаво — казах и седнах зад волана. — Бруми.

Потеглихме.

— Хей, Ник — обади се Анджи, след като бяхме пропътували половин километър. — Ти не си пастор, нали?

— Хич даже.

— Тогава какъв е тоя смахнат ключодържател?

— Разпятието ли имаш предвид? Вървеше с микробуса.

— Добре. — Тя бръкна в джоба си и извади пакет тютюн и книжки за свиване. — Не се кефя на никакви чалнати Исусовци — добави, докато свиваше цигара с пръсти.

— Много ли познаваш?

— Нито един. В Уоланъп няма такива.

— Е, във всеки град има поне един-двама боголюбиви пастори.

— Не и в Уоланъп. Ми като нямаме църкви.

— Как сте се отървали от тях?

— Забранихме ги.

— Това не е ли противозаконно?

Тя извади дървена клечка кибрит от кесийката с тютюна, удари я в нокътя си и запали цигарата.

— Австралийските закони в Уоланъп не важат. Пушиш ли?

Без да дочака отговор, тя натика свитата цигара в устата ми. Не бях пушил от катастрофата и макар че сега дробовете ми вече можеха да се справят с дима, първата доза никотин ми влезе брутално. След второто вдишване вече бях старият закоравял пушач.

— Ти винаги сама ли си ги свиваш? — попитах.

— Ми все така съм ги пушила.

Бръкнах в жабката, извадих кутия цигари и я хвърлих в скута ѝ с думите:

— Опитай тези.

Тя разгледа внимателно кутията, прокарвайки показалец по ръбовете ѝ, сякаш беше нещо много екзотично.

— „Кемъл“? — прочете на глас надписа. — Добри ли са?

— Не ми казвай, че никога не си ги пробвала.

— Нали ти казах, пушила съм само цигари, които сам си свиваш.

В Уоланъп няма никакви други.

— В родния ти град не продават никакви истински цигари?

— Има само един магазин и пичагата, дето го държи, обича сам да си ги свива, така че винаги само таквиз зарежда.

— Искаш да кажеш, че никога не си виждала даже „Кемъл“, „Марлборо“, „Лъки“?

— Мой човек, никога не съм излизала от Уоланъп.

— Я се махай оттука...

— Истина ти казвам. За първи път излизам в големия лош свят.

— Двайсет и две-три години, без да излезеш от онова градче?

— Двайсет и една. Съвсем наскоро ги навърших.

— Добре де, двайсет и една години в едно и също градче някъде в нищото и ми казваш, че нито веднъж не си излязла оттам?

Тя запали нова клечка в нокътя си, докосна с нея върха на цигарата и вдиша дълбоко.

— Когато живееш в Уоланъп, не ти трябва останалият свят. Всичко, от което имаш нужда, си е там. — Тя издиша облаче дим. — Не са лоши... като за американски цигари — отпрати ми лъчезарна усмивка, разкриваща купчина почернели зъби.

— А щом никога преди не си излизала от дома си, защо си решила да го направиш сега?

— Това ни е традиция в Уоланъп, като станеш на двайсет и една да тръгнеш по пътя и да видиш свят.

— Някой връща ли се там?

— Ама да, всеки. В смисъл, щом си от Уоланъп, наистина си верен на града.

— И цялото ти семейство е там?

— Да, всичките девет.

— Девет?

— Така де, девет деца... И нашите — значи всъщност общо единайсет.

— Искаш да кажеш, че една пета от населението на Уоланъп е твоето семейство?

— Аха... А останалото са другите три семейства.

Трябваха ми доста усилия да прикрия усмивчицата си. За китна селянка си говорим. Тази девойка беше голям оригинал: Мис Дървена колиба. От градче с четири семейства, без църкви, без фабрично изработени цигари и ако съдех от състоянието на зъбите ѝ — без зъболекарски кабинети. Изведнъж всичките селяндури, с които си бях имал вземане-даване в Централен Мейн, ми се видяха истински светски хора... Макар че никой от тях не притежаваше нейната пряма жизненост, нейния здравеняшки чар. И, хвърляйки поглед към едрите ѝ бедра, се унесох в просветен мъжки блян, в сърцевината на който лежеше идеята, че една-две нощи с това момиче никак не биха били зле.

— Твоето семейство колко е голямо, Ник?

— Сам съм си.

- Всички са мъртви?
- Да, нашите починаха. Нямах братя и сестри.
- Единствено дете ли си?
- Когато нямаш братя и сестри, обикновено си единствено дете.
- Нямах ли някакви чичовци или братовчеди?
- Една стара леля във Флорида, струва ми се... Но не сме се чували, откакто мама умря преди пет години.
- И никой друг?
- Толкоз.
- Ега ти... Това трябва да е адски шашаво.
- Кое?
- Да знаеш, че ако утре умреш или изчезнеш, на никого няма да му пука.
- Никога не съм се замислял за това.
- Самотник, а?
- Предполагам.
- Тъжно е това.

Виждах накъде води този разпит и не исках да ходя там — защото бях минал по същата редица въпроси и отговори с почти всяка жена, с която се бях озовавал в леглото. Знаех, че моделът „малкото изгубено момченце“ е ефективна техника на съблазняване, но тя означаваше да говоря надлъж и шир за родителите си, а тази тема предпочитах да заобиколя. Не че бяха някакви тролове — просто двойка кротки стари депресари, заченали ме случайно на четирийсет и нещо и сякаш вечно поразени от присъствието ми. Господин и госпожа Тихо Отчаяние, чийто свят никога не бе се разпростирал извън пределите на мрачното индустриално градче, където прекараха целия си живот. От онези спестовни хорица, които се притесняваха да си купят нови чорапи за три долара; които даже след като си бяха платили ипотеката, живееха с убеждението, че ще им вземат къщата за неплатени дългове. Избягах от този безрадостен дом на осемнайсет и се осмелявах да го посетя отново само за няколко дни по Коледа, докато старостта най-накрая ликвидира и двамата за шест месеца през 1987-а. И после никога не говорех за тях — освен, разбира се, когато някоя набелязана жена започнеше да ме разпитва за „трагичната“ ми липса на семейство. В който случай винаги приключвах ударно темата с някой купешки лаф от сорта на: „Не ми смущава съня, ще знаеш“.

Анджи обаче настояваше.

— Искаш да кажеш, че наистина ти харесва да си сам-самичък на света?

— Свикнал съм, това е всичко.

— Не би ли искал да си имаш семейство, близки хора?

Излъгах с мисълта, че едно решително „не“ може да ми пресече шансовете за забивка преди да стигнем Бруми. По-добре да измърморя нещо неангажиращо като: „Всъщност никога не съм имал тази възможност“.

Анджи ми отправи състрадателна, съжалително приятелска усмивка и стисна ръката ми.

— Може би един ден ще имаш.

Отвърнах на усмивката ѝ и си казах, че моделът „малкото изгубено момченце“ винаги върши работа.

До залез-слънце навъртахме четиристотин километра, които погълнахме в неспирна разговорка. Анджи ме разпитваше жадно за Щатите, искаше да знае всичко за ресторантите за бърза храна, за шестлентовите магистрали и трийсет и шест каналната телевизия. Тази любознателност ми допадна, макар че от липсата ѝ на познания за света отвъд Уоланъп направо ми секваше дъхът. Никога не си чувала за Макдоналдс? CNN? Майкъл Джексън? Късметлийка си ти.

А и тези песнички, които си тананикаше: стари хитове от шейсетте като „Happy Together“ и „Along Came Mary“, и — не повярвах на ушите си — „The Ballad of the Green Berets“:

*Там в дома жената млада чака,
нейният войник изчезна в мрака —
той за свободата падна в бой
и остави ѝ завета свой:
в армията запиши сина ни,
на Америка честта да брани...*

Този боклук в дух „изтреби жълтурите“ не го бях чувал от близо двайсет и пет години и се зачудих откъде, за бога, Анджи знае текста на такава патриотарска класика от времето на вьетнамската война. Анджи обясни, че тъй като в Уоланъп не се хващали никакви

радиостанции (изолираното градче било извън обхвата на вълните), музикалното ѝ образование се базирало на куп стари плочи, принадлежащи на един от чичовците ѝ (онзи същият, дето ѝ дал мешката с хипарския знак). А той за последен път си купил албум преди да се завърне в Уоланъп през 1972-а.

„Good Vibrations“... „Downtown“... „We Gotta Get Outta This Place“. Пътуването с Анджи беше като да си пуснеш радио, специализирано в стари евъргрийни, само дето водещата не беше съвсем в час с новините в популярната музика.

— Коя е новата плоча на Джим Кроуши?

— Той е мъртъв.

— Така се казва?

Остана втрещена, когато ѝ обясних, че мъжът, завещал на света „Time in a Bottle“, се е простил с живота си вследствие на самолетна катастрофа през седемдесетте. Порази я също и фактът, че The Archies са потънали в забрава след излизането на „Sugar, Sugar“. Но да, Нийл Дайъмънд още го биваше, макар че сега жънеше големите си успехи сред депресирани жени на средна възраст, силно увлечени по плюшени животни.

Анджи поздрави с фалшив аранжимент на „Sweet Caroline“ Холс Крийк, първата от обитаемите точки на картата. Това селце като нищо можеше да го пропуснеш, докато примигваш: една главна улица, две не главни улици, поща, супермаркет и кръчма, в която седнахме на бара и се гостихме с кремиран стек и мешести пържени картофи. Поляхме този кулинарен шедьовър с шест кутии „Експорт“ и Анджи демонстрира впечатляващо мъжкарско бирено шоу, като изпразни четири кутии една след друга, после хвърли десет долара на бара и поръча още шест студени.

— Ти наистина знаеш да пиеш — казах.

— Като живееш в Уоланъп, знаеш как да пиеш.

Докато Анджи отваряше следващата си бира, към нея се примъкна някакъв тип на около двацет: в дънки, дънково яке и кожен „Стетсън“^[3], увенчал главата му. Беше пиян и ѝ отправи стоватова пиянска усмивка, докато се пресягаше към една от бирите ѝ.

— Здравсти, Мис Жесток Задник.

— Дай ми я.

Той отвори кутията и, сърбайки, отпи дълга глътка, пияната се стече по бузите му.

— Какво каза, Жесток задник?

— Казах: дай ми кутията.

Последва ново шумно сърбане от кутията „Експорт“.

— Сега май е вече малко късно, а?

Тя го изгледа ледено.

— Ама ти си голям шибаняк.

— И какво ще прави сега тоя твой нещастник до тебе?

Анджи моментално стана от стола и навря лице във физиономията на мистър Каубой.

— Нищо няма да прави — каза, — защото това е между мен и теб.

— Верно ли ма, путко?

Тя запази пълно спокойствие. Само каза:

— Вземи си думите назад.

— Да го духаш.

— Не, пич. Ти да го духаш.

Дясната ѝ ръка бързо се стрелна, тя сграбчи чатала на мистър Каубой и стисна тестисите му все едно бяха гума за упражнения. И, без да спира да ги мачка, каза тихо:

— Извини се.

Разбира се, типът нямаше възможност да се извини, защото в момента посиняваше и крещеше за милост. В бара имаше сигурно към дузина мъжаги — но никой не каза дума, нито опита да се намеси, макар че всички трепнаха. Когато Анджи осъзна, че едва ли ще получи вербално покаяние, изблъска жертвата си встрани. Той падна на пода и започна да вие по начина, който обикновено се асоциира с ранен дивеч. Анджи грабна с едната си ръка последната бира, а с другата мен, и каза:

— Хайде да си ходим, янки.

Изминахме спокойно разстоянието до вратата. Но веднъж излезли на улицата, се впуснахме в карьер към микробуса. Запалих двигателя и отпрашихме в нощта, без да кажем и дума, чак докато оставихме Холс Крийк на няколко километра зад себе си. Когато се почувствахме в безопасност сред черния вакуум на пустинята, Анджи

поиска да спра и да изгася светлините. И, седнала там в мрака, изпадна в истеричен кикот, отвори нова бира и я изля върху главата си.

— Фантастично, да му еба майката! — викна тя. — Смърт на всички шибаняци!

Сега беше мой ред да получа светото кръщение — Анджи раздруса бирата и взе да пръска в лицето ми. И аз се закисах нервно, даже се закашлях, но през цялото време си мислех: тази жена направо е изскочила от Дивия запад.

— Напомни ми никога да не се бия с теб — казах.

— Нямах шанс, пич. Нямах шанс.

Тя направи първата стъпка — метна се отгоре ми, сграбчи ме за тила и налапа устните ми в дълбока, сладна целувка. Докато се усетя, бях избутан от седалката върху пода отзад. Тя закова ръцете ми с колене, разкъса тениската ми по средата и нападна гърдите ми със серия от смучки. Техниката ѝ на прелъстяване беше като борба свободен стил, но аз бях така замаян, че само лежах, оставяйки се да бъда жертва.

Както подобава на изнасилване, това беше брутално и кратко. Като приключи с крясъците, тя се стовари върху главата ми. После хвана лицето ми с длани и ме изгледа продължително и съсредоточено.

— Да — каза най-сетне. — Ставаш.

[1] Вероятно грешка на автора, тъй като Ник пътува на запад. — Б.пр. ↑

[2] Австралийски жаргонен израз за особено диво и отдалечено място в ненаселената част на континента. — Б.пр. ↑

[3] Марка прочути американски шапки, особено тип каубойски шапки. — Б.пр. ↑

Докато изминем половината път до Бруми, вече бях станал един сериозно притеснен мъж. За безпокойството ми си имаше основателна причина: ненаситната страст на Анджи. Бездънна и непрощаваща. Първоначалната ѝ гръко-римска хватка на пода на микробуса се оказа само предястие към голямото плътско плюскане. Както бях изпаднал в ступора на съня след първото нападение, ме събудиха два часа по-късно за повторен блицкриг. Тъкмо преди изгрев тя пак ме сръга с лакът и ме върна в съзнание, настоявайки за орални действия. Точки за оригиналност заслужаваше и начинът, по който пресъздаде будилник: размърдах се и установих, че ме е възседнала гола-голеничка и се опитва да стимулира члена ми с една ръка, крещейки в ухото ми: „Ало, ела изгрей!“. И когато тръгна да ми налети трийсетина километра по-надолу по пътя (докато превключвах скорост, боже мили, покровителю на скоростите), реших, че простатата ми не може да издържи повече.

— Успокой се малко, Анджи — казах и меко опитах да отстраня лицето ѝ от чатала си.

— Аре бе, голям е кеф.

— Карам с почти сто, опасно е.

— Ми тогава спри.

— Не ми ли се насити за тази сутрин?

— Хич даже.

— Добре де, не мога повече.

— Престарял бик си намерих, а?

— Престарял и изцеден.

— Май ще трябва да те вкарам пак в добра форма, любовнико.

Любовник? Аз?

Успях да договоря временно прекратяване на огъня, но се наложи три часа да понасям прояви на бебешка сласт. През целия път до Бруми тя ме беше прегърнала през врата и постоянно дъвчеше ухото ми. Зачудих се дали знае текста на „Teenager in Love“. Накрая попитах:

— Ти по принцип ли така си падаш по уши?

— Тцъ, само по твоите.

— Какво им е толкова специално на моите?
— Нищо специално няма, просто други не съм дъвчила.
— Предишните ти гаджета не са ти давали да си играеш на Бъгс Бъни с ушите им?
— Аз не съм имала други гаджета.
— Глупости.
— Какви ти глупости. В смисъл, отде да имам, като в Уоланъп всички сме си роднини? Да не съм извратена, да го правя с някой първи братовчед... Или брат.
Изведнъж започна ей така лекичко да ми се гади.
— Искаш да кажеш...
Тя ми се усмихна невинно и затегна хватката си около врата ми.
— Точно така, батко. Ти беше нумеро уно.
Майната му, майната му, майната му, майната му.
Сграбчих волана, втрених се в коравата червена земя и не казах нищо. Но някъде в главата ми се беше включила сирена за въздушна опасност и ме предупреждаваше, че е надвиснала непосредствена балистична заплаха. За търсач на силни усещания необезопасеният секс с ненаситна девственица навярно означаваше десетка на тестостеронометъра. Но за такъв като мене — който винаги старателно избягваше потенциално запалителните ситуации — това беше еквивалент на самоубийствена мисия за камикадзета. От която трябваше да се отскубна в момента, в който пристигнем в Бруми.
— Сърдиш ли ми се за нещо? — попита най-сетне Анджи.
— Трябваше да ми кажеш...
— Какво да ти кажа?
— Че аз съм ти първият.
— Ти сериозно ли говориш, мой човек?
— Да. Съвсем сериозно.
— Какво значение има?
— Просто мъжът трябва да знае такива неща, това е.
— Значи нямаше да ме изчукаш, ако знаеше, така ли?
— Не съм казал такова нещо.
— А какво тогава?
— Хапчета взимаш ли?
— Тцъ.

Сграбчих волана още по-силно. Тя ощастливи лявото ми рамо с поредното от своите игриви ощипвания, които щяха да ми оставят синки.

— Стига де, Ник. Няма какво да ми фучиш. Освен това не е нужно да трепериш. Идва ми след пет дена. Така че няма нищо опасно. Успокой се.

— Честно?

— Майната ти — каза тя и се извърна ядосано.

— Съжалявам.

— Изобщо не съжаляваш.

Права беше. Ни най-малко не съжалявах. В интерес на истината почувствах само грандиозно облекчение. Все едно съм карал незастрахована кола и после съм открил, че всъщност застраховката си е в ред и че няма да загази след катастрофата. Така че не продължих с извиненията за нетактичния си маниер на разпитване, защото всъщност исках да ме намрази — с надеждата, че ще мина за висококачествено лайно и че като стигнем Бруми ще ми бие дузпата. Ядосвай ги и ще си тръгнат — това е правило номер едно за практикуващия изкуството на еднократната любов.

Най-малкото очаквах, че ще си тръгне, когато отминем входната табела на града. Беше тъкмо сред залез, не си бяхме проговорили от три часа и атмосферата в микробуса беше направо нажежена. Намерих къмпинг на два-три километра от центъра, паркирах в едно тихо ъгълче, сложих ръка на рамото на Анджи и се приготвих да започна обичайното си слово в дух „Радвам се, че се запознах с теб... Всичко хубаво ти пожелавам“. Но когато я докоснах, тя внезапно сграбчи лявата ми ръка и ме метна през седалката върху пода на микробуса. Хайде пак... Само че този път в начина, по който ме закова на пода, нямаше и следа от нежност. Вместо това тя седна върху гърдите ми и заклещи раменете ми с колене. Не се чувствах съвсем удобно и когато понечих да шавна, тя притисна свития си юмрук в устните ми, докато другата ѝ ръка се залавяше с катарамата на колана ми.

— Гък да не си казал — изсъска тя, разкопчавайки копчетата на дюкяна ми. — Гък да не си казал, по дяволите.

Преди години, през 1977-а, когато работех като новинар в „Нюз енд Обзървър“ в Роли, се забавлявах страхотно, докато пренаписвах една суха дописка от ЮПИ^[1] за някаква щура мадама от Юта, която

така хлътнала по един мормон, че го последвала в Англия и платила на двама съучастници да го отвлекат. Отвела го в отдалечена селска къща, вързала го с белезници гол за леглото, опряла пистолет в главата му и заповядала: „Вдигай го, Бригам!“. Тогава колегите пускаха какви ли не шегички по адрес на плахия мормон и отбелязаха, че пичът би трябвало да е благодарен за такова перверзно отношение. Но си мисля, че в себе си всички бяхме отвратени от историята. Защото, честно казано, повечето мъже никак не харесват идеята жената да им казва кога. Особено ако размахва 38-калибров пистолет.

Анджи нищо не размахваше, но продължаваше да ме плаши зверски. Да правиш секс с нея, беше като да преживееш отново плячкосването на Рим — да се подложиш на палез и разсипия в три заредени с екшън минути. Тя правеше не любов, а грабеж. Никакъв финес, никаква *tendresse*. Държеше се, както повечето мъже се държат в леглото.

Много ясно съзнавах, че има нещо опасничко в тази специфична главорезка любов. Но трябва да призная, че това внимание също така ласкаеше свойственото ми мъжкарско самодоволство. В смисъл, не ти се нахвърля всеки ден някоя жена да те гази като булдозер, нито те врънка да й разтваряш краката през два часа. И така, макар че гласът на разума ми шепнеше: „Разкарай мацката, преди да стане напечено“, твърде бързо го заглушаваше дяволчето, което съскаше: „Само някакъв нещастен задник ще се откаже от това внимание... Отпусни се и си гледай кефа — така или иначе можеш да сложиш край когато си поискаш“.

Естествено, прецених, че дяволчето е по-мъдрият съветник и затова не оказах съпротива на поредното нападение от страна на Анджи. И когато тя се срути до мен с първобитен вой, отложих прощалната си реч и не възразих с една думичка, докато тя поставяше условията на примирието.

— Все още ме харесваш, а? — попита тя, изправяйки муцунка като котарак.

Кимнах, усмихнах се.

— Няма да се караме тогава повече, става ли?

— Става.

— И ще си останем заедно?

Кимнах и сега дойде нейният ред да се усмихне.

— Знаех, че ще се получи — каза тя. — Знаех го от мига, в който те видях.

Не ми хареса как прозвуча това, но си казах: наистина ще се получи. До следващия уикенд де — когато вече ще поема по своя си път.

И смешното беше, че в следващите няколко дни наистина се получи. Даже се оказа доста — хм — забавно. Бруми не беше една от онези паланки наскреж, а учудващо космополитно местенце — старо рибарско селище, където повече от белите австралийци бяха малайците и полинезийците, завзели бизнеса с перли през последните сто години. Този град го разбирах — тропически вариант на мейнско пристанище, с обрулени от времето къщи, с търговски халета от деветнайсети век, с прилични барове и с нехайно отношение към живота. От онези местенца, където всеки постоянно е махмурлия, където липсата на производителност се смята за добродетел, а индивидуалната инициатива се свежда до това, да не се бръснеш прекалено често. Тук човек не ставаше преди единайсет и прекарваше по-голямата част от деня на плажа — дълга километър и половина ивица горещ бял пясък пред Индийския океан.

Анджи никога досега не беше виждала плаж, не беше гледала как вълните се разбиват в брега, не беше вкусвала студената, солена пяна на морската вода — и аз, ща не ща, се радвах как с широко отворени очи поглъща този нов слънчев свят. Макар прекарала всичките си двайсет и една години навътре в сушата, тя демонстрира вроден австралийски усет към плажния живот. Целия ни първи ден в Бруми изучава останалите двойки наоколо и после под нейните указания тръгнахме да купим необходимата плажна екипировка: бамбукови постелки и фризбита, и плажни топки, и ярки полинезийски ризи, и боклучави романчета на Джаки Колинс, и „Ески“^[2], натъпкано с леденостудена бира. Установихме режим от каска бира и три кутии „Кемъл“ дневно, лежахме неподвижно на пясъка по девет часа, заредени с готова храна: фиш-енд-чипс^[3] и шишчета сатай^[4], и тайландски оризови спагети, и пролетни рулца, и по някой чийзбургер от време на време. После — като си тръгнеше слънцето — се дотъргузахме в града, купувахме си бутилка евтин ризлинг и скариди с къри от някоя будка за китайска храна и се мляскахме, докато гледахме филм в „Сън Пикчърс“ — лятно кино в центъра на Бруми.

След това си запушвахме взаимно устите с фунийки сладолед, накрая се отправяхме към микробуса и там се докарвахме почти до повръщане с разюздан акробатичен секс.

Слънце, синева, сърф, секс, ситост, ступор. Ден след ден практикувахме лакомия. Тъпчихме се. Дебелеехме. И даже започвахме да се харесваме. Анджи не преставаше да ме изненадва. Макар че за пръв път си показваше носа извън Уоланъп, съвсем нямаше намерение да играе ролята на проста селячка. Напротив, прегърна съвременния живот с шеметен апломб — и за всяко нещо имаше мнение. Докато купувахме цялото онова плажно снаряжение, тя се докопа също така до уокмен и десетина касети и моментално спечели уважението ми с това, че разпердушинваше всяка поп икона — от Мадона („Някаква си руса тъпанарка“) до U2 („Шибани претенциозни чекиджии“). Веднъж изгледала три филма в „Сън пикчърс“, взе да говори все едно беше Полийн Кейл^[5], жалваше се колко дървено играе Кевин Костнър и как Том Круз се подхилква през цялото време („Ама има готин задник“). А след като прекара една цяла вечер залепена за телевизора в кръчмата, на който течеше CNN, изкоментира: „Доста е добро... Ама защо повтарят все едни и същи неща, по дяволите?“.

Освен това имаше силна интуиция. Плашещо силна. На петата нощ в Бруми се озовахме на плажа след като в крайна сметка ни изгониха от една кръчма в три сутринта. Беше една от онези зашеметяващо ясни нощи, в които небето се представя в най-добрия си вид. Бяхме в напреднал стадий на алкохолна радост, хвърлихме се на пясъка и опитахме да фокусираме погледите си върху звездното зрелище.

След няколко минути, прекарани в мълчаливо съзерцание на Млечния път, Анджи тихо се обади:

— Тия дни ще ме зарежеш, нали?

— Глупости — отвърнах моментално и в същото време се запитах: „Толкова ли съм прозрачен?“.

Анджи не откъсна поглед от небето.

— Не са глупости — продължи тя със същия спокоен глас. — Точно това ще направиш.

— Стига приказки...

— Винаги така правиш.

— Няма откъде да знаеш.

Тя ми се усмихна без радост.

— Повярвай, мой човек, пише ти го на лицето. Това е твоят стил.

Нямаше как да отговоря на това обвинение, освен да се призная за виновен. Затова не казах нищо, потънах още по-надълбоко в космическия пейзаж. Докато Анджи не ме върна на земята с една-единствена прошепната думичка:

— Мръсник.

Преди да отговоря, тя скочи на крака и се затича по плажа. Веселата седмица бе приключила.

Знаех какво се очаква от мен: да хукна след нея. Но какво щях да й кажа? Поредния фалшив припев: „Ах, колко съжалявам“? Или любимия лаф за раздяла: „Нека си останем приятели“? В никакъв случай. Такива приключения имат ограничен срок на годност. Впускаш се в тях само защото знаеш, че след около седмица вече ще са за изхвърляне. И когато дойде този момент, е глупаво да отлагаш неизбежното и да се мъчиш да изкопчиш още няколко дни отгоре. Така че оставих Анджи да тича в тъмнината, като си дадох сметка, че накрая пак ще се срещнем в микробуса — където най-сетне ще произнеса прощалната си реч. Реч, с която наистина трябваше да приключа преди седмица.

Но когато се върнах при колата, от Анджи нямаше и следа. Все още порядъчно замаян, се излегнах на матрака. Така се изпариха пет часа, може би шест. Когато се събудих, Анджи седеше на другия матрак, с мешката в краката си. Очите ѝ бяха подпухнали от умора и особеният блясък в тях издаваше, че е плакала.

— Кога се върна? — промърморих. Мозъкът ми още бе забулен в мъглата на съня.

— Преди час.

— Не съм те чул.

— Щото беше къркан като тапа.

— Къде спа?

— На плажа.

— Еба си.

— Аха, еба си. — Тя се изправи и вдигна мешката си. — Искаш да си ходя, това искаш, нали?

— Анджи...

— Стига с тия глупости, Ник — каза тя решително. — Само кажи „да“ или „не“.

Установих, че я гледам втренчено в краката и се чудя дали бих могъл да я уговоря за един бърз, прощален секс, преди да я разкарам. Протегнах ръка и я притеглих към себе си.

— Ела в леглото — казах.

— Това ли е отговорът ти?

— Ъхъм.

— Наистина ли искаш да си с мен?

— Наистина.

— Сигурен ли си?

— Сигурен.

— Това е хубаво — каза тя, докато си събличаше тениската. — Това е много хубаво.

Каквито бяхме махмурлии и изнервени, не може да се каже, че се разкъсахме един друг от страст. Веднага след това отново се унесох в сън. Само че този път сякаш пропадах в някакъв непрогледно черен свят на комата, където току просветваше един ослепителен сноп светлина, насочен към някакъв твърде странен екран.

Там Анджи връзваше ръцете и краката ми с въже...

И пълнеше една спринцовка с течност от някакво шишенце...

И забиваше иглата в ръката ми...

Наистина шантав кошмар. Но със сигурност усетих онова гадно бодване в бицепса, преди да пропадна пак в тъмнината. Също така със сигурност чух как се включва двигателят. И как микробусът потегля. И как шасито се тресе и трака, и тропа, когато се отклоняваме от главния път.

Но после се намерих пак в дълбокия, тъмен подземен свят. И останах там дни наред. Щастлив и безгрижен сред цялото онова нищо. Докато не се събудих.

[1] UPI — United Press International. — Б.пр. ↑

[2] Марка популярни австралийски портативни хладилници. — Б.пр. ↑

[3] Традиционно английско ястие от панирана препържена треска и препържени картофи. — Б.пр. ↑

[4] Традиционно малайско-индонезийско ястие от мариновани месни шишчета, обикновено сервирани с фъстъчен сос. — Б.пр. ↑

[5] Полийн Кейл (Pauline Kael, 1919–2001) — американска филмова критичка, известна със задълбочени и емоционални рецензии в „Ню Йоркър“. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Беше обявена ядрена война. Съединените щати скочиха срещу някакъв щур арабски диктатор, който се заканваше да превърне Хавайските острови в ислямска република. Неговите мюсюлмански воители вече бяха превзели Уайкики^[1] и принуждаваха танцърките на хула-хула^[2] да носят забрадки. На плажа бяха извършили масово ритуално изгаряне на коктейлни чадърчета, а всеки собственик на ресторант, изобличен, че сервира май-тай^[3], разстрелваха на място. Притежанието на записи на Дон Хо^[4] също бе обявено за углавно престъпление, а самиздатските видеокасети на „Сини Хаваи“^[5] вървяха по хиляда долара на черно.

Но в крайна сметка не друго, а фатвата срещу Джак Лорд^[6] преля чашата на търпението и Вашингтон изкара тежката артилерия. Четири ракети от по два мегатона бяха изстреляни от тайна база вътре в Скинията на Мормон^[7] в Солт Лейк Сити. Но вместо да поразят зададените цели в Тихия океан, те зверски се отклониха от курса... и се забиха в слепоочието ми.

Първата ми грешка беше, че отворих окото си. Слънчевата светлина се вряза в очния ми нерв и предизвика серия експлозии. Осколки от снаряди разтърсиха всяко тъгълче на мозъка ми. Пламнаха сигнални огньове. Изпратиха взвод войници с тежки кубинки да потушат пламъците, но те само застанаха пред тях и ги заръгаха с щиковите си. И през цялото време между двете ми уши виеше сирена за въздушна опасност.

След това отворих другото си око. Светлината се оказа толкова ярка, че сякаш ми забиваха подострени моливи в зениците. Но когато стиснах очи, рязко ми се догади. В червата ми се взриви дълбочинна бомба и в резултат нагоре бе изстреляна свирепа ракета. Измина сякаш цели метри в каскади и пируети — пълноцветна канонада от жлъчка. В момента, в който приключих с тази работа, припаднах.

Не знам колко време прекарах в безсъзнание този път — но когато се съвзех, за малко пак да освободя стомаха си от съдържанието му, защото навсякъде около мен се носеше вонята на засъхнало

повръщано. По лицето ми бяха полепнали остатъци от последната ми вечеря в Бруми (тайландски оризови спагети, ако правилно помнех), а устата ми сякаш се беше превърнала в кофа за помия. Прииска ми се да се изстрелям към най-близкия душ, но когато опитах да стана, открих, че съм напълно лишен от каквато и да било физическа сила. А усилието да си повдигна главата се оказа толкова страшно, че отново изгубих съзнание.

И ето, глас дойде от високо. И гласът ми рече:

— Бахти, издрайфал си се.

И бе вода. Цял ниагарски водопад. Някой ме обливаше с маркуч — мощна струя, сякаш по лицето и тялото ми се изсипваха юмруци. Стените и подът също се радваха на отношение като в автомивка — и когато вдигнах поглед, потопаът беше толкова плътен, че така и не видях кой държи маркуча.

Наводнението приключи, затръшна се някаква врата и останах сам. Продължавах да се чувствам слаб, но банята все пак бе разчистила малко от смога в мозъка ми и най-сетне можах да се съсредоточа върху обстановката наоколо. Намирах се в тясна барака без прозорци — не по-голяма от тоалетна, от грубо одялани греди, с нисък покрив от вълнообразна ламарина. Като изключим стария неравен матрак, на който лежах, и една тенекиена кофа, бараката беше празна — и въпреки това просмукана от мириса на разлагащо се птиче месо. А дъските по пода бяха оплескани със засъхнали пурпурни петна, които навеждаха на мисълта, че някое друго пиле ще да се е простило с живота си в това място.

Горе-долу почти успях да понеса вонята на мъртви кокошки. Не така стоеше въпросът с горещината. След Даруин и пътешествието до Бруми, си мислех, че съм свикнал с жежкия климат на пущинака. Грешно бях мислил. Защото това място беше микровълнова фурна — полуготов пъкъл, предлагащ моментална дехидратация. За щастие някой беше съблякъл всичките ми дрехи, освен гащите, преди да ме положи тук, защото броени минути след банята вече се потях. Но все още бях твърде изтощен, за да се изправа на крака. Как бях станал толкова немощен?

Тогава видях едрите червеникави белези по китките и глезените си, грозната потъмняла синка на левия си бицепс. Белези = въже. Синка = спринцовка. Точно като в шантавия ми сън.

Déjà vu, пич.

Изведнъж се изплаших. Така се изплаших, че взех да ритам стената на бараката и да пицця като психопат.

Вратата се отвори със замах, вдигнах поглед и го вперих в нова мощна струя вода, която ме прекатури от матрака. След този кратък, рязък залп проговори същият глас отпреди малко:

— Кротни се. Просто се кротни на мига.

Пред мен стоеше нисък човечец на около петдесет, със сива коса, пристегната на опашка, с бабешки очила, кацнали на носа. Стъклата бяха изподраскани и изпоцапани, рамките се крепяха от стари пожълтели лепенки. Срязаните му дънки също изглеждаха парцаливи, на двайсетина години. Така изглеждаше и проядената от молци тениска на Procol Harum^[8].

— Кой си ти, по дяволите? — изломотих.

— Гъс — отвърна той. — Чичото на Анджи.

— Анджи! — изревах аз: пореден продължителен безумен вой, който секна чак когато Гъс се надвеси над мен и ме цапна през лицето. После клекна до мен и каза:

— Не квичи така, когато става дума за жена ти, мой човек.

Усетих как панически страх стяга гърдите ми.

— Жена ми?

— Аха — потвърди той, почуквайки малкия златен пръстен, който в този момент открих върху левия си безименен пръст. — Жена ти.

Започнах да се мятам и да пицця като някакво хлапе, обзето от пристъп на гняв. Лошото ми поведение бе възнаградено от Гъс с нова плесница.

— Няма какво да беснееш, Ник — каза той с небрежен, призрачен глас. — Щото всичко ще ти се види чудничко, като ти мине от лекарството.

— Лекарството?

— Торазин^[9]. По твоите места му викат Мики Фин^[10]. Мисля, че ти е давала по двеста милиграма на всеки осем часа — поне аз толкова й казах да ти бие...

— Ти?

— Ами аз съм, хм, местният лекар. — По устните му пробяга глуповата усмивчица. — Впрочем, съжалявам за синината на ръката

ти. Анджи е добро момиче, ама хич не я бива да се оправя със спринцовки. Така или иначе, получил си някъде към две хиляди и триста милиграма от това нещо в кръвта си.

— Колко?

— Достатъчно, за да те държи кротък три дни и половина. И затова ще ти трябват още към дванайсет часа, докато се почувстваш добре.

— Бил съм в безсъзнание три дни и половина?

— Нали това ти разправям.

— Къде съм, по дяволите?

— В Уоланъп.

Нов пристъп на паника секна дъха ми.

— Родният град на Анджи?

— Точно така.

Затворих очи, бях твърде изплашен, за да кажа каквото и да било. Гъс навярно подуши страха ми, защото стисна силно и окуражително дясното ми рамо и каза:

— Виж, мой човек — зная, че сега ти се върти една въртележка в главата и че на всичко отгоре се чудиш в какъв щурав филм си попаднал. Но обещавам, че всичко ще ти бъде обяснено, когато се изправиш отново на краката си. Междувременно те съветвам да се отпуснеш, да си починеш... — Той бръкна в джоба на панталоните си, извади оттам метална кутия и я отвори със съсък. — И да изпиеш една бира.

— Майната й на твоята бира — отвърнах.

Той остави кутията, надвеси лицето си над моето и каза:

— Не мисля, че това е начинът да разговаряш с мен, мой човек.

Заплюх го — разкрасих бузата му с голяма, мокра хрчка. Това нахалство ми издейства трети шамар. Този път заболя.

— Ще се престоря, че това не се е случвало — процеди той, докато бършеше хрчката с долната част на тениската си. — Ще си го обясня с лекарствата, които ти е дала Анджи, и ще го забравя на секундата. Обаче ако го направиш пак, ще си събираш зъбите със счупените си пръсти.

— Защо съм тук?

— После, пич. — Той се изправи.

— Няма да ме оставиш...

— Трябва да се пречистиш от токсините преди голямото посрещане.

— Кой ще ме посреща?

— Жена ти и семейството ти, много ясно.

— Нямам жена — викнах. — Нямам семейство!

— Имаш, имаш. — Той отвори вратата. — Ще се върна след два-три часа.

— Тая жега ще ме убие.

— Нищо няма да ти стане. И колкото повече се потиш, толкова по-бързо ще се пречисти кръвта ти от разните гадни химикали. Ако ти стане лошо, пий от бирата, ей я там.

— Чакай... Моля те... — извиках след него.

Но той вече бе излязъл. И аз останах сам в мрака. Умът ми се бунтуваше. Тресеше ме незапомнен страх. Жена... Семейство... Уоланъп? Гадна шега, гадна шега. Моля ви, кажете ми, че всичко това е гадна шега.

[1] Квартал на Хонолулу, считан за център на хавайската туристическа индустрия. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен хавайски женски танц. — Б.пр. ↑

[3] Коктейл, съдържащ ром, кюрасао, гренадин, лимонов и ананасов сок. — Б.пр. ↑

[4] Дон Хо (1930) — популярен хавайски музикант. — Б.пр. ↑

[5] Музикален филм с Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[6] Джак Лорд (1920–1998) — американски актьор, особено популярен с дългогодишното си участие в сериала „Хавай Файв-Оу“. — Б.пр. ↑

[7] Известен мормонски храм. — Б.пр. ↑

[8] Английска рокгрупа, популярна през 1960-те, най-известна с песента си „A Whiter Shade of Pale“. — Б.пр. ↑

[9] Търговска марка за хлорпромазин, първото антипсихотично лекарство, използвано през 1950-те и 1960-те. — Б.пр. ↑

[10] Жаргонен израз за пиене, в което е добавено наркотично вещество без знанието на пиещия. — Б.пр. ↑

Следващите дванайсет часа не бяха особено забавни. Винаги съм се чудел какво ли е да се прочистваш от дългогодишен алкохолизъм или да отказваш хероина. Сега открих. Най-напред беше повръщането. После спазмите продължиха, но нямах какво да изхвърля. После дойдоха ланата. После гърчовете. Същински Рихтерови трусове, придружавани от студена пот. Матракът подгизна като гъба за баня, а мен ме обливаха ту горещи, ту студени вълни. От тропиците се пренасях директно в Аляска. Стените на бараката взеха да се огъват застрашително, сякаш всеки момент щяха да се срутят отгоре ми. Вкопчих се в леглото, обзет от ужас, като човек, зарязан в пощуряло влакче от увеселителен парк. Бях побеснял, изтрещял, извън контрол. На косъм от срыв.

Плис...

Вода. Удари ме като залп от сачми. Надигнах глава и я подложих под чука на струята, отворих уста, за да утоля безумната жажда, която ме бе сграбчила за гърлото. През пороя виждах Гъс, който държеше маркуча, а бабешките му очила бяха замъглени като плуви.

— Ставай! — надвика той шума от водата.

— Не мога.

— Можеш, можеш.

— Не...

— Водата свършва след две минути. Ако не станеш, изпускаш душа. Твоя воля, пич.

Струваше ми страхотно напрежение на волята, но някак успях да се изправа на крака и да остана в някакво равновесие, стабилен като желе.

— Браво на момчето — каза Гъс. — Сега действай, ето!

Той ми подхвърли голям кафяв калъп сапун, който се приземи в краката ми и докато го вдигах, едва надмогнах импулса си да се строполя на пода. Сапунът беше целият в пясък и смърдеше на някакъв медикамент, който изглежда бе достатъчно силен, че да се използва за обезвъшляване. Смогнах да извлека някаква пана и

острият антисептичен мирис проникна в корените на наболата ми брада.

— Последно изплакване — предупреди Гъс и ме обля от горе до долу. После водата секна. — Ето, избърши се. — Той ми подхвърли груба кърпа, която по размер беше по-подходяща за бърсане на чинии.

— Казвам ти, Ник, посрещаме те като крал. Така де, в Уоланъп водата е кът, така че целият тоя душ си е като червен килим. Но жена ти не миряса, настояваше да се погрижим да се чувстваш свеж и чистичък, докато се справиш от това дребно неразположение. Знаеш я Анджи — ако не й уйдисаш, ще й дойде мензисът от раз.

— Аз не съм женен — процедих.

Гъс ми отправи поредната си неадекватна усмивчица.

— Всички така казваме, човече. Изсуши ли се?

Кимнах — макар че кърпата беше толкова протрита, че за нищо не ставаше и смърдеше на засъхнала пот. Но докато парцалът не можа да поеме кой знае колко влага, жегата се справи за секунди.

— Добре тогава, донесох ти чисти дрехи.

Той ми подаде едно вързопче. Това си бяха моите дрехи: бельото ми („Fruit of the Loom“), бялата ми тениска („Gap“), камуфлажните къси панталони и кецовете („L. L. Bean“). Погледнах тези американски марки и потреперих. Можех да си спомня кога и къде съм купил всяка от тях: тениската и бельото миналия май от Мейн Мол в Портланд, панталоните и обувките в 3 часа през нощта през юни деветдесет и първа, когато не можах да заспя и реших да убия времето, като ида с колата осемдесет километра на юг от Огъста до денонощния магазин на „Bean“ във Фрийпорт. Някогашният ми живот. Носталгията: най-жестокото жилище, ако сам си избрал изгнанието. Или ако си се озовал на място, което не проумяваш. Място, неподатливо на логиката. Извън здравия разум.

— Къде намери дрехите ми?

— У дома ти, разбира се.

— Нямам дом.

— На Анджи не биха й харесали тия приказки, мой човек. Особено след като излъска къщата от-до в твоя чест.

Меко, умолително произнесох следващите думи и те излязоха от устата ми бавно, сякаш ги изричаше малоумен:

— Моля те. Кажи ми. Защо. Съм. Тук.

— Успокой се и мъглата скоро ще се вдигне.

— Искам отговор, по дяволите.

— Търпение, мой човек. И запомни: ако си добричък на партито, и другите ще са добрички с теб.

Проклет откачалник. Сигурно е изял някоя вълшебна гъбка в повече и сега си мисли, че през цялото време се намира в Сан Франциско. Що не поработиш малко над изразяването си, задник такъв.

— По-бързо де, обличай се — каза Гъс. — Всички те очакват вече.

Докато се обличах, Гъс забеляза неотворената кутия бира до леглото.

— Еба ти, не си изпил бирата.

— Зле ми беше — казах.

— Изпий я сега.

— Не, благодаря.

— Още ли ти е кофти?

— Много кофти.

— Не те обвинявам, тука вони зверски. Кофата май е пълна с лайна.

— Много ли ти е чудно, дявол да го вземе?

— Тая отрицателна карма няма да ти спечели много приятели, Ник.

— Пикал съм ти на кармата. Искам да се махна оттук.

— Не преди да си изпил бирата.

— Зле ми е.

— Още по-зле ще ти стане, ако не я изгълташ ей сега. Навънка е четирийсет и осем градуса — и ще припаднеш на секундата, ако нямаш мъничко течност в себе си. Ако искаш да излезеш, пий.

Нямах друг избор, освен да се подчиня — още повече перспективата да удължа затворничеството си в кланицата за пилета ме хвърли в ужас. Така че отворих кутията и я изгълтах на бърза ръка. Имаше вкус на извряла супа. Когато влезе в контакт с празния ми стомах, ми трябваха сериозни усилия, за да я задържа там. Към без друго замаяния ми мозък се прибави нов слой мъгла. След броени секунди вече бях на градус.

— Браво на теб — похвали ме Гъс, когато хвърлих празната кутия в кофата с лайна. — Ако все така пиеш, ще ти бъде хубаво тук. Готов ли си за голямото посрещане?

— Май да.

— Супер.

Той откряна вратата, извика: „Ей сега излизаме“ и пак се обърна към мен.

— Добре, последна инспекция — каза и ме измери с поглед. — Косата ти на нищо не прилича. Не че на мен ми пука, мой човек, ама нали знаеш, първото впечатление понякога е важно, прав ли съм?

Прокарах пръсти по сплъстената си, още мокра коса.

— Така по-добре ли е?

— Номер едно си, пич. Като от портретче.

С театрален жест Гъс отвори вратата. В бараката рязко нахлу светлина. Ослепителна заря. Като онази библейска светлина, която би трябвало да хвърли преродения християнин в екстаз. Даже пигмеят Гъс сякаш порасна, облян в това небесно сияние. И, влязъл в ролята на Свети Петър пред райските врати, той ме хвана под ръка и рече:

— Добре дошъл в новия си дом.

Пристъпихме в светлината.

Отначало не виждах нищо. След четири дни в този карцер очите ми не можеха да се справят с изключително силното лъчение и всичко се размазваше мъчително. И първите ми стъпки бяха толкова предпазливи, толкова колебливи, че Гъс трябваше да ме прегърне през кръста, за да ме държи в изправено положение. Дробовете ми рязко се разтвориха в очакване на свеж въздух, но вместо това вдишаха овъглен кислород — атмосферата беше нажежена от свирепата дневна горещина, съчетана с някаква зловредна смрад. Вонята сякаш бе проникнала навсякъде — парфюм с дъх на подпалени фекалии, който те блъскаше право в мозъка.

Смътно различих някаква тълпа — над двайсет човека, втреничени сурово в мен. Мълчанието им беше така страховито, така недоверчиво, че се почувствах като осъден на смърт, когато гмежта ще съпровожда при последния му път към бесилото. Когато очите ми попривикнаха със светлината, започнах да различавам множество шарени тениски, жилести коси, панталони с дълбоки дъна, старозаветни бради, тук-там някое голо бебе и купища развалени зъби.

Каква беше тая извънвремева комуна? С паянтови колиби, наредени покрай черен път, с глутница изпосталели кучета, които лаеха подир всекиго, и — майната му, не може да бъде — с петнайсетметрова планина от боклук, която се извисяваше над главната улица. Източникът на вонята.

— Ето те и теб!

Познавах този глас. Познавах тези големи биволски ръце, които се хвърлиха върху мен. Познавах този език, който се навря до сливиците ми, познавах тази трошаща ребра прегръдка.

— Как си, любовнико?

Вдигнах поглед към Анджи. В очите ѝ гореше вледеняващ триумф.

— Не е ли готин? — провикна се тя към тълпата. — Не е ли страхотен?

Обърна се отново към мен и лицето ѝ изразяваше онази покровителствена топлота, с която обикновено се отнасяш към семейния пес.

— Моето малко мъжленце. Моят си янки.

— Кучка — прошепнах аз. И припаднах в ръцете ѝ.

Легло. Голямо, истинско легло. С мек матрак. С чисти чаршафи. С пухени възглавници. А във въздуха отнякъде наблизно се носи аромат на кафе и пържени яйца. Навън — хор от рибарчета посреща изгрева. Вътре — диаметрално противоположна пойна птичка чурулика с дрънчащи нотки в гласа стара весела песничка: „Чувствам се чудесно, толкова чудесно, всичко е чудесно и лесно, и радостно!“.

Какъв е този новооборудван пъкъл? Първия ден те вкарват в курника. После — в брачния живот.

— Добро утро, скъпи.

Скъпи. Така се обръщат един към друг съпрузите.

Отне ми известно време, докато си наместя чарковете в главата — докато разбера къде съм се озовал сега след поредното си пътешествие по магистралата на безсъзнанието.

— Добре ли спа, скъпи?

В интерес на истината, добре бях спал. Поне осем часа. И ефектът от лекарствата се беше разнесъл — ако можеше да се съди за това от сравнително прояснения ми ум. За пръв път от дни насам се чувствах като почти пълноценен представител на човешката раса. Слаб, но излязъл от мъглата.

— Искаш ли закусчица, скъпи?

Предния ден бих се задавил само при споменаването на закуска. Тази сутрин обаче бях гладен като вълк.

— Направих ти две бъркани яйчица, препечена филийка и истинско кафенце. Но Гъс казва, че всичко трябва да дъвчеш много бавно, защото не можеш да смелиш твърда кльопачка след четири дни само на глюкоза и вода — нали с това те крепяхме, докато беше неразположен.

Неразположен? „Дрогиран“ не е ли по-точно, захарче? Или „зомбиран“? Ако не бях толкова изгладнял, бих запратил яйцата в лицето ѝ и бих поискал обяснение за това-онова. Но едно гласче вътре в мен ме предупреди да бъда предпазлив, да играя по нейната свирка, докато не си изясня цялата тази щуротия. В края на краищата, щом

„жена ми“ не се свенеше да ме натъпче с успокоителни, да ме отвлече и да ме държи в някакъв курник, докато дойда в съзнание, логично бе да предположа, че би прибегнала до други наказателни мерки, ако не й се хареса как се държа с нея. Най-добре засега да не я провокирам по никакъв начин. Най-добре да се усмихна сърдечно на тая кучка и да изгълтам гумените й яйца, студената филийка и блудкавото кафе.

И как само се зарадва на лъчезарната ми, признателна физиономия. Усмихна ми се широко в отговор, докато ядях — като някаква кукла домакиня, чиято единствена цел в живота е да ощастливява мъжленцето си.

— Как е кафето, скъпи?

— Страхотно — излъгах аз.

— Прясното кафе в Уоланъп се смята за истински деликатес — ама аз това го пазя от три години.

Тригодишно кафе. Нищо чудно, че дъхаше на плесен, а вкус нямаше никакъв.

— И знаеш ли за кой момент го пазя толкова време? За този. За първата закуска с моя съпруг!

— Колко мило — казах.

— Ужасно съм щастлива — отвърна тя и се намести удобно срещу мен.

— Разкажи ми за сватбата ни — предложих с преднамерено приятен, неутрален тон.

— О, сватбата ни беше просто супер — заяви тя и от романтичния спомен очите й заблестяха още повече. — Направихме я в кръчмата, Татенцето ни венча, той, покрай другото, е и нещо като съдия тук. Бях в бяло, разбира се — в старата копринена рокля на мама — а ти беше в един много хубав бежов костюм от шевиот, който взехме назаем от чичо Лес. Разбира се, трябваше да те докараме на венчавката в количка, защото нали беше болен и не можеше да стоиш на краката си. Така че се заклехме, седнали един до друг.

— А кой произнесе клетвите вместо мен? — попитах със същия делови тон.

— Чичо Гъс. Той ни беше и кум. Страхотен човек е Гъс.

Спомних си трите шамара, които ми отвъртя, заплахата му за по-нататъшна телесна повреда, ако не се държа прилично.

— Аха — казах. — Номер едно е.

— Харесва ли ти пръстенът? — попита Анджи.

Кимнах и погледнах евтината тенекия на пръста ми. *С този пръстен те венчавам.*

— Семейна реликва ли е? — попитах.

— Нещо такова — отвърна Анджи. — Беше на мъжа на сестра ми Кристъл.

— Той къде е сега?

Анджи сведе очи.

— Ами... Почина...

— Наскоро ли?

— Преди два месеца.

— Тук, в Уоланъп?

— Да.

— Какво се случи?

Очите ѝ отново избегнаха моите.

— Случи се... Нещастен случай. Да, нещастен случай.

— Какво точно имаш предвид?

— Нали ти казвам. Нещастен случай.

— Какъв нещастен случай?

— При лов.

— Искаш да кажеш — нещастен случай с пушка?

— Да, простреляха го с пушка.

— Случайно.

Последва дълга тишина, преди тя да отговори:

— Да. Всичко това беше един много неприятен нещастен случай.

— Сестра ти сигурно го преживява много тежко.

— Вече ѝ поминава.

— Само след два месеца.

— Е, тя всъщност не го познаваше много отдавна. — Пролича си, че Анджи моментално съжали за коментара си, защото нервно се изчерви и веднага насочи разговора обратно към територията на „Арлекин“. — Както и да е, имах четири шаферки в червен шифон, а най-малкият син на Гъс, Ринго — той е само на пет години — поднесе пръстените... И всички решиха, че това е много сладко, нали такова му е името^[1]. А после направихме славен купон в кръчмата. С много пикня и кльопачка. Сигурно съм изпила дузина кутии.

— Аз бях ли там?

— Не, наложи се да те върнем в курника, защото почна да мърдаш и Гъс се притесни, че ще вземеш да изперкаш, ако дойдеш в съзнание на собствената си сватба.

— Много предвидливо от негова страна.

— Обаче ти запазих едно парче от сватбената торта. Шоколад и захарен сироп, леля Рути я направи. Искаш ли го сега?

— Не, благодаря.

— Много ми се иска да беше видял цялото празненство.

— И аз така. Имаш ли снимки?

— Не.

— Това ме учудва.

— Да, и на мен ми се щеше... Обаче в Уоланъп няма фотоапарати.

— Че защо?

— Забранихме ги.

— Стига бе.

— Тъхъ, тук да снимаш с фотоапарат е против закона.

— Кой закон?

— Нашият закон.

— Ама това е щуротия...

— Нали ти казах, когато се запознахме: австралийските закони в Уоланъп не важат.

На езика ми беше да я попитам как уоланъпските закони третира отвлечането и импровизираната венчавка с младоженец в безсъзнание. Но пак се овладях в последния момент. Наистина не можех да повярвам на това, което чувах — и ми се искаше да викам и да крещя, и да настоявам да се приключи с тази налудничава извратеност. Но като я гледах как се унася в мечтания, докато разказва преспокойно всичките дребни подробности от наркотичното ни бракосъчетание, осъзнах, че не се опитва да ме въвлече в добре планирана шега. Не, беше ме сграбчила със зъби и нокти да си играем на семейство — и разбихах, че очаква от мен да играя сериозно и по нейните правила. По правилата на Уоланъп.

— Скъпи — каза тя, като ме хвана за двете ръце и ме погледна право в очите. — Знам, че ще ти отнеме време, докато свикнеш с нашите неща тук. Като сме толкова далеч от всичко, нали, си имаме собствени обичаи и ценности, които на външния човек може да му се

видят зверски смахнати, ама за нас са си добри. Та те моля, постарай се — защото искам да си щастлив тук. И защото... — Тя се поколеба в избора на точните думи. — Не искам с теб да стане както с някои други новодошли, които не можаха да свикнат. А като не свикнаха, нещата с тях не се развива много добре. Но с теб няма да стане така, нали?

Какво да направя, освен да се усмихна глуповато и да я уверя, че ще се приспособя.

— Ох, страшен сладур си ти — каза тя и ме сграбчи в топла прегръдка менгеме. — Ще има да се забавляваме с теб, казвам ти!

— Страхотно ще се забавляваме — потвърдих аз.

— И знаеш ли какво ще правим следващите три дни?

— Какво?

— Ще си караме медения месец.

— Къде?

— Тука де, как къде. В леглото. Ще има седемдесет и два часа да ти скачам като гърмяща змия. И да няма никаква съпротива, ясна ли съм?

— Слушам и се подчинявам — отговорих, сериозно разтревожен.

[1] Ring на английски означава пръстен. — Б.пр. ↑

За щастие Анджи бързо забрави заплахата си да не ме пуска да стана от леглото седемдесет и два часа. И не превърна „медения ни месец“ в сексуалното състезание, от което се опасявах. Достатъчно беше да се награбваме по три пъти дневно (за предпочитане преди ядене) и тя беше доволна. Това дневно разписание доста ме затрудняваше, но не се опълчих на нито едно нейно попълзновение. Непосредствената ми цел беше да запазя милото ѝ настроение и да установя някаква хармония и доверие помежду ни, преди да избира следващия си ход. И ако това изискваше да се преструвам на страстен любовник три пъти дневно, тъй да бъде. В края на краищата, бях заврян зет. Съпруг заложник. И тъй като засега всички козове бяха у нея, знаех, че няма никакъв смисъл да се боря за свободата си.

*Полека те опознавам,
полека узнавам всичко за теб,
полека почвам да те харесвам
и надежди тая, че и ти — мен...*

Анджи въртеше това проклето парче постоянно на грамофона през цялата ни затворническа ваканция и на всичкото отгоре припяваше със скърцащия глас на Гъртруд Лорънс^[1] от оригиналната бродуейска постановка на „Кралят и аз“^[2].

— Откъде набара тази колекционерска рядкост? — попитах я, докато вдигаше иглата, за да пусне същата песен за пореден път.

— Подарък за сватбата ни от Гъс. Той има купчини стари плочи у тях. Даде ни тази и „Уестсайдска история“. Хубави песнички има там, ама историята е много тъпа, нали?

— Хм, принципно е по „Ромео и Жулиета“.

— По кой?

— Ромео и Жулиета?

— Не бе, не, влюбените се казват Тони и Мария.

— Да, но прототиповете им са Ромео и Жулиета.
— Тия не ги знам.

*Когато съм с теб,
изведнъж всичко грейва в усмивки.
От всички прекрасни и нови неща,
които разкриваш пред мен
ден след ден.*

Не само че пускаше това нещо поне по шест пъти на ден, ами обгръщаше врата ми с ръчища като професионална танцьорка и ми изнасяше серенада.

— Това е нашата песен — заяви тя, вкарвайки ме насила в двете стъпки на ритъма.

Докато танцувахме, през цялото време се чудех дали цялата тази влюбена разнеженост не е част от някакъв премерен план да ме умилюва и подлъже да приема така скроената сватба. Защото по характер Анджи беше мила и нежна като хамалин — едра и шумна мъжкарана, която обичаше да лочи бира и да пърди. Така че защо иначе ще се преобразява в нискокачествена репродукция на перфектната женичка — да ми носи закуски в леглото, да ми прави сладкиши, да ми масажира краката, да ми носи чехлите, да пуска лафове, от които ми настръхва косата („Аз съм твоята секс робиня“), да припява тъпите си мюзикъли и да нарича дома ни „любовно гнездо“.

Не че „гнездото“ излъчваше зашеметяваща романтика. Тъкмо обратното, беше чисто и просто барака. Едно-единствено стайче със стени от талашит и тенекиен покрив, който звучеше като безброй африкански тъпани, когато ненадейно плиснеше дъжд. Подът беше сив бетон — неравна повърхност, толкова груба, че спуска всички наизлезли пришки по краката ми. Едно непретенциозно килимче беше проснато пред кораленозеления изкуствения диван — същинска сауна за задните части, нагрята от жегата и поради това абсолютно противопоказна за седене.

Единствената друга мебел беше стар фотьойл от онези, които приемат формата на седящия, тапициран с червено памучно кадифе, но

преди да отпуснеш глава върху него, трябваше да си подготвен за специфичния му аромат на дърто псе. Зад една завеса от пластмасови лентички се намираше кухня плюс трапезария (мивка, котлон, миниатюрен хладилник, плот за хранене, прибиращ се към стената, и два зелени метални сгъваеми стола). Зад друга такава завеса се спотайваше нашето голямо мешесто легло — което беше удобно, стига някой от двамата ни да не се изтърколи в кухнята по средата му.

Един чаршаф, закован пред рамка за врата, прикриваше санитарното помещение — душ и химическа тоалетна, която трябваше да се изпразва веднъж седмично. За свободното време бяха предвидени библиотеката на Анджи с шест розови романчета за доктори и сестри, една купчина стари сингли и двата саундтрака. Толкоз.

— Нали е страхотно нашето местенце? — попита Анджи и ме придърпа към себе си, докато продължавахме да танцуваме под кадифените гласове на Юл Бринер^[3] и Гъртруд Лорънс.

— Аха. Много е шик.

— Като се срещнеш с Татенцето, трябва да му кажеш колко много ти харесва. Той го построи за нас двамата — подарък за сватбата.

— За нас двамата?

— Така де, за мен и за съпруга, който си намеря и доведа тук.

— Искаш да кажеш, че пътуваше в търсене на съпруг?

Тя се изопна в ръцете ми.

— Не, много ясно. Просто, когато те срещнах, веднага разбрах, че ти ще си моят съпруг.

— Разбирам.

Резкият ми тон явно я раздразни, защото тя се отскубна от мен и ме изгледа сурово, заплашително.

— Не ми вярваш, така ли?

Опасност, опасност, опасност.

— Вярвам ти, Анджи.

— Тогава няма да ми задаваш такива засукани въпроси.

— Извинявай.

— Това е меденият ни месец и няма да ти позволя да го развалиш.

Перфектната женичка ненадейно се бе преобразила в селяндурката, която познавах и от която се страхувах.

— Да излезем на разходка? — подхвърлих.

— Никакви скапани разходки не ни трябва — просъска тя с вече отчетлив гняв.

— Само предложих.

— Предложил! Много тъпо го предложи!

— Добре, забрави.

— Еба си, като искаш да се разхождаш, ще почакаш, докато ни свърши шибаният меден месец, нещастник такъв, и тогава ще се разхождаш, докато ти увисне гъзът!

Тя вече крещеше и аз се панирах. Това представление в стил Джекил и Хайд ми изкара акъла — колко малко ѝ трябваше, за да ѝ изхвъркне чивията.

— Анджи, моля те... — опитах се да я успокоя. Но тя продължи да снове напред-назад из стаята като побесняла котка.

— Хуй сплескан американски, всичко искаш да развалиш, така ли? Давам ти чуден дом, чуден живот, а ти ще ми се разхождаш! Ще те убия! Ще ти размажа дебелията американска муцуна! Шибан...

Сграбчих я за раменете и здраво я разтърсих.

— Добре, добре, стига! — креснах, но тя вече не се поддаваше на контрол, заблъска ме с ръце и запищя:

— Няма стига, няма стига, няма стига!

И ме удари. Два пъти. Веднъж — в лявото око. Веднъж — в носа. Вторият удар ме запрати във въздуха. Приземих се на дивана, от ноздрите ми върху пластмасовите възглавнички шурна кръв.

В стаята се възцари особена тишина — нереална като тишината след автомобилна катастрофа. Миг по-късно последва потоп от сълзи и угризения.

— Боже мой, боже мой, боже мой, боже мой — захленчи тя, хвърли се върху мен, взе да ме люлее в ръцете си и да ридае на гърдите ми, докато кръвта попиваше по тениската ѝ. Обзе я истинско чувство за вина и тя започна да вие: — Каквонаправихкаквонаправихкаквонаправихкаквонаправих... — повтаряше го, без да спре, сякаш отдадена на някакво налудничаво покаяние.

Последваха извиненията. Около четирийсет на брой, повторени със същото трескаво безумство, което характеризираше мантрата „какво направих“. Веднъж бях чел някъде, че мъжете, които бият

жените си често, минават през точно такъв цикъл — цапардосват половинките си в лицето, после падат на колене и молят за прошка. Знаех, че Анджи желае да приема истеричното ѝ извинение, но бях толкова шокиран, че не можех да обеля и дума. Така де, докато не ме заболя.

— Донеси лед — проговорих тихо.

Тя се втурна към хладилника, почти отскубна вратичката и затършува в малката камера. Секунда по-късно се обърна към мен и поклати глава в паника.

— Няма лед — каза.

— Тогава студено месо.

Тя пак се зае да троши хладилника и този път търсенето ѝ се увенча с успех, изразяващ се в голямо парче замразено синьо месо.

— Какво е това? — попитах.

— Стек от кенгуру.

— Стек от кенгуру?

— Да. Пазех го за вечеря.

— Само това ли има?

Тя кимна, тревожно очаквайки указанията ми.

— Дай го тук тогава. И донеси нещо да спра тази кръв.

Тя хукна обратно към мен със стека и с една корава кърпа за чинии, оплескана със засъхнало яйце. Аз се довлачих до червения фотьойл, запуших ноздрите си с краищата на кърпата, после тапицирах физиономията си със замразеното кенгурско. Анджи моментално цъфна до мен и взе главата ми в скута си. Ревливият ѝ пристъп още не беше отшумял.

— Не знам какво да кажа...

— Нищо не казвай.

— Ти никога няма да ми простиш.

Зверски си права, няма. Защото си психо, маце. Психо като за трима. И единственото, което ме спира да ти разкрася мутрата, е цената, която навярно ще трябва да платя за такава телесна повреда. Леглото ти все пак е за предпочитане пред интериора на шибания курник. А дали не мога и да се възползвам от вината ти, за да получа отговор на един-два въпроса.

— Ще ти простя — излъгах.

Лицето ѝ моментално светна.

— Наистина ли? Сериозно ли говориш?
— Да. Но... Трябва да знам някои неща.
— Всичко, което поискаш!
Поех си дълбоко дъх, за да се успокоя.
— Защо съм тук?
Тя ме изглежда озадачено.
— Не разбирам — каза.
— Какво търся тук? С теб. В Уоланъп.
— Ами... Ние се оженихме. Затова си тук.
Внимателно премислих следващите си думи.
— Но... Аз не съм искал да се женя.
— Не е вярно. — Тя цялата настръхна. — Ти ми направи предложение.
Това вече беше новост за мен.
— Кога? — попитах строго.
— В микробуса. След като се скарахме и спях на плажа, помниш ли? Като се върнах сутринта и те попитах дали искаш да си ходя. И ти какво направи?
Цялата сцена изплува отново пред очите ми с неприятна яснота.
— Придърпах те в леглото — отговорих.
— Точно така. Но преди да си легна пак с теб, те попитах дали наистина, ама наистина искаш да си с мен. И ти каза да, каза го много ясно и много твърдо. Затова сега си тук, мой човек.
— Това не беше предложение за женитба — казах аз и в гласа ми се прокрадна нервно отчаяние.
— Какво му викаш тогава?
Всъщност би трябвало да му викам тъпа свалка. Защо, защо не се отказах от това последно чукане?
— Просто не исках нещата да приключат толкова рязко.
— Но ти каза друго. Обеща ми друго.
— Нищо не съм ти обещавал!
— Както аз го разбирам, когато каза, че наистина, ама наистина искаш да си с мен, ти се обвърза. С мен се обвърза. Освен това първия ден като те срещнах, ти каза, че искаш жена, семейство...
— Чакай малко...
— Така беше! Много ясно си спомням. Разказа ми, че родителите ти са мъртви и че нямаш никакви роднини. И аз те попитах: „Би ли

искал да си имаш семейство, близки хора?“. И ти погледна такова едно тъжно като малко момченце и каза, че никога не си имал тази възможност.

Погледът на малкото изгубено момченце. Не го бях мислил като молба за осиновяване.

— Слушай, Анджи — казах. — Очевидно е станало едно идиотско недоразумение.

Много лош подбор на думите. По лицето ѝ отново пробяга онова злонамерено изражение.

— Нищо идиотско няма, янки. Искаше семейство, направи ми предложение, аз приех и те доведох тук. Това е всичко, по дяволите.

— Упоила си ме...

— Беше ти зле в Бруми.

— Нищо подобно.

— Беше ти зле, пич! Толкова ти беше зле, че не можеше да се вдигнеш от матрака в микробуса. Така че ти дадох лекарства, ти получи някаква гадна реакция и три дни те нямаше, та трябваше аз да карам чак дотук.

— А сватбата?

— Пристигнахме, на теб още ти беше зле, а всичко вече беше подготвено, затова решихме да не отлагаме.

— Макар че аз бях в безсъзнание?

— Точно така.

Сега беше мой ред да изтрещя.

— Ти вярно ли очакваш да се хвана на тия лайняни лъжи? — ревнах.

— Кротко...

— Отвличаш ме от Бруми, омъжваш се за мен без съгласието ми, а после се оправдаваш с някакви пълни щуротии как съм ти бил предложил, ама по много засукан начин, дявол да го вземе! Искях само да те вкарам в леглото, Анджи. Да ти смъкна гащите и да те изпракам! Нищо повече, хахава...

Така и не успях да завърша изречението си, защото Анджи ме прекъсна с ново светкавично кроше в носа. Месото отхвърча, а от ноздрите ми наново рухна кръв. Моментално изпаднах в агония. С треперещи ръце Анджи процедира изключително делово. Намери нова кърпа, за да спре кръвта. Помогна ми да се добера до леглото. Намести

пак замразеното месо върху подутия ми нос и окото. Даде ми два аспирина и топличка кутия бира. Включи грамофона, пусна плочата с „Кралят и аз“ и взе да припява към „We Kiss in the Shadow“^[4].

*И в слънчева целувка
да кажа на небето:
Погледай и повярвай,
погледай как моят любим ме обича.*

До края на вечерта не си проговорихме. Изгълтах аспирините, изпих бирата и някак си изтърпях болката, докато най-сетне се унесох в сън.

Когато се събудих рано сутринта на следващия ден, цялата горна част на лицето ми беше парализирана. Но макар че ноздрите ми бяха запушени от съсиреци, обонянието ми явно работеше, защото подуших аромата на пържено, който долиташе от кухнята. Като ме чу да се размърдвам, Анджи пристигна с валсова стъпка и ме млясна сочно по устните.

— Добрутро, миличък — изчурулика тя. В очите ѝ искреше онзи предан булчински блясък. — Как се чувства моето голямо мъжленце тази сутрин?

Решила е да се преструва, че нищо не се е случило. Никакви кавги, никакви юмруци, никаква кръв, нищо общо с произшествията от последните дни. Днес започва твоят нов живот. В Уоланъп. Усмихни се и опитай да се провреш през него невредим.

— Добре. Много добре.

— Искаш ли да ти донеса закусчица, скъпи?

— Разбира се! Какво правиш?

— Стек от кенгуру — каза тя.

[1] Гъртруд Лорънс (1898–1952) — актриса и певица, популярна по театралните сцени на Лондон и Бродуей. — Б.пр. ↑

[2] Мюзикъл от 1951 г. — Б.пр. ↑

[3] Юл Бринер (1920–1985) — американски театрален и киноактьор от руско-еврейски произход, най-известен именно с ролята

си в мюзикъла „Кралят и аз“. — Б.пр. [↑](#)

[\[4\]](#) Буквално „Целуваме се в сянката“. — Б.пр. [↑](#)

Остатъкът от медения месец се оказа изумителен успех. Не се карахме, не размахвахме юмруци, не си насинявахме очите. И нито веднъж не предложих да се поразходим. Само се търкаляхме из „любовното си гнездо“ и си играехме на младоженци.

Имаше, наистина, един труден момент, когато деликатно изговорих думата „противозачатъчни“ и очаквах да ми разхлабят зъбите заради това безсрамие. Но Анджи реагира изненадващо спокойно на така предпазливо зачекнатата тема.

— Дойде ми, докато ти беше болен. Така че още седмица няма опасност, после ще вземем мерки. Нали така, скъпи — няма проблем. Никакъв проблем няма.

„Getting to Know You“ продължи да окупира първото място в хиткласацията на Анджи, но успях сегиз-тогиз да пробутам по някой шейсетарски хит сред грамофонния маратон на Роджърс и Хамърстийн^[1]; макар че всеки път, когато пусках някое глуповато старо парче от младостта си като „Bus Stop“ или „Sloop John B“^[2], то само ме разстройваше, набивайки в главата ми колко съм далеч от дома.

— Искаш ли да чуеш нещо страхотно? — обади се Анджи, докато поставяше нова плоча под иглата. През мъничката колонка избоботи класическа бас интродукция, последвана от гласпапирения вокал на Ерик Бърдън и бях принуден да се усмихна. Това беше онзи древен хит на The Animals, „We Gotta Get Outta This Place“^[3].

Анджи забеляза ухилването ми и попита:

— Старо любимо парче, а?

— Не, ново любимо парче — отвърнах, но тя не схвана иронията. Вместо това, в желанието си да ме зарадва, взе да я пуска почти толкова често, колкото избраните части от „Кралят и аз“. Мен това ме устройваше. „We Gotta Get Outta This Place“ стана моето парче, моят химн, моята първостепенна по важност задача.

— Кльопачка!

Това беше още един постоянен елемент от ежедневието ни. След всяко от трите за деня чаршафни приключения Анджи моментално скачаше от леглото и хукваше към кухнята, а час-два по-късно надникваше оттам и пропяваше пронизително: „Кльопачка!“. Започнах да се боя от това сладниково повикване за масата толкова, колкото се боях и от отровното ѝ готвене. Не че вината беше изцяло в отсъстващите ѝ кулинарни умения: трябваше да се справя с твърде ограничените продукти, които се намираха в Уоланъп, а от тях нищо (освен кенгурското месо, с което се снабдяваха на място) не беше прясно.

— В Уоланъп няма хубава храна — каза ми тя. — И млякото, и яйцата са на прах. Нямаме крави, значи няма и масло и сирене. Няма истински зеленчуци — само консерви с моркови, боб, домати и царевица. Ако ти писне кенгурското, ще караш на кълцана шунка или осолено телешко в консерва. При плодовете изборът е между консервиран ананас и сушени сливи. И ако не ти понася на стомаха изворната вода, дано си падаш по бирата, щото друго за пиене тука не носят.

Сега разбрах защо вкусът на яйцата беше толкова ерзац, а на водата — толкова метален. Но „Кльопачка!“ продължи да предизвестява едно зловещо приключение не за друго, а заради добронамерените опити на Анджи да демонстрира изобретателност с мижавите продукти под ръка. Тя пърхаше с часове около котлона, после надничаше иззад завесата и оповестяваше (доста церемониално) специалитета си за деня:

— Ще си оближеш пръстите, миличък! Кенгурско пържено в бира с желирани резенчета ананас!

— Звучи страхотно! — отвърщах немощно.

— Тази сутрин пробвах нещо ново за закуска. Испански омлет!

— Какво има в него?

— Кълцана шунка, моркови, яйца на прах.

— Охо, охо.

— А сега, понеже това е последната вечер от медения ни месец, ще сготвя нещо много специално. Печено осолено телешко със сушени сливи фламбе!

— Ти си невероятна.

Кльопачка! Какво чинеха подутият ми нос и насиненото око пред тази кулинарна извратениящина. Това беше истинската агония на медения месец. И таях отчаяна надежда, че след като веднъж започне рутинният ни семеен живот, Анджи ще се умори от умопомрачителната си кухненска креативност, или (още по-добре) ще остави готвенето на мен.

Разбира се, няхах намерение да се заровя в този мил домашен уют за твърде дълго. Излезех ли веднъж от тази къща, та да разгледам внимателно Уоланъп, щях да се погрижа как да изчезна тихомълком посред нощ. Обаче вече имаше едно малко препятствие пред потенциалното ми бягство: липсваха парите и паспортът ми.

Установих това в последния ден от медения ни месец, когато най-сетне получих достъп до дрехите си. До този момент Анджи беше доста уклончива относно местоположението на личните ми вещи и настояваше сама да пере на ръка тениската и бельото ми всяка вечер, преди да си легнем, после ги оставяше на изкуствения диван да съхнат до сутринта. Разбира се, тази организация на прането ми се виждаше особена, но започвах да приемам особеното като норма и в името на установеното между двама ни примирие се въздържах да повдигна въпроса.

Докато не се стигна до момента, в който „случайно“ изсипах половината от телешко-сливовия буламач на Анджи върху себе си, отървавайки се по този начин от задължението да го доям.

— Много умно — каза тя, докато се изправяше. — Ще ти донеса чисти дрехи.

— Тук ли са ми нещата?

— Ми да — отвърна ми тя, бръкна под леглото и извади оттам сандъчето от микробуса, в което държах багажа си.

— Не си ми казвала, че си го донесла.

— Не си питал, мой човек.

Тя отвори сандъчето и вътре наистина се намираха всичките ми дрехи. Съблякох лекъосаните си одежди, намерих друг чифт гащи и тениска и извърших кратък преглед, за да се уверя, че останалите ми вещи са налице. Там си бяха — с изключение на паспорта и пачката пътнически чекове, които бях скрил на дъното.

— Хм, Анджи, не ми се иска да го кажа, но нещо липсва.

— Паспортът и парите, а?

— У теб ли са?

— Не, дадох ги на чичо Лес.

— Защо?

— Ами той е нашият банкер.

— В Уоланъп има банка?

— Само един сейф — но Лес отговаря за него. Все едно де, нещата ти са заключени там, тъй че няма какво да се коркаш. Ама ти не си ми казвал, че си толкова зверски богат. Шест хиляди и петстотин американски долара. Това си е бая пачка.

— Това са всичките ми пари на този свят.

— Е, при Лес са на сигурно място, казвам ти. Пък и в Уоланъп не се занимаваме с пари.

— Така ли?

— Тцъ. Нашата система е на нитове. Утре ще разбереш как действа — като почнеш работа.

— Като почна работа?

— Гъси не ти ли каза? Ще помагаш на Татенцето в автосервиза. Микробусът ти е там, между другото.

— Какво търси там?

— По пътя за насам претърпя две-три механични повреди. Ама не се безпокой, Татенцето седна да ги оправя.

— Той разбира ли от това?

Анджи ме изгледа възмутена.

— Татенцето е върхът.

Точно тогава на вратата се почука.

— Гости! — изчурулика Анджи и отвори.

Беше Гъс — все още облечен в същите груби срязани дънки, но този път по хълтналите му гърди висеше тениска на Rolling Stones от Алтамонт^[4].

— Как са влюбените гълъбчета? — попита той.

— Перфектно — отвърна Анджи и му подаде кутия бира. Докато я отваряше, той забеляза синьото ми око и подутия червен нос.

— Май си изкарал зверски меден месец, пич — подхвърли, смущвайки ме в ребрата.

— Да — потвърдих. — Зверски меден месец.

— Страхотно беше! — намеси се Анджи и ме сграбчи в мечешката си прегръдка.

— Е, много съжалявам, че трябва да ви прекъсна идилията — продължи Гъс, — но те искат да те видят вече.

— Кой са „те“? — поинтересувах се.

— Градският съвет — отговори Гъс. — Тоест аз и тримата други глави на семейства в града. Ние сме, така да се каже, официалният комитет по посрещането тука.

— Ще се запознаеш с Татенцето — каза Анджи.

— Да, той определено е много любопитен да опознае по-добре зет си — каза Гъс. — И след като свършим с това, с посрещането де, ще можеш да удариш няколко бири с останалите си съграждани от Уоланъп, защото в кръчмата ще проведем месечното градско събрание.

— И аз на всички ще се изфукам с тебе, скъпи.

— Този Лес ще участва ли в церемонията по посрещането? — поинтересувах се аз.

— Много ясно — каза Гъс. — Той е глава на едно от семействата.

— Чудесно. Искам да го разпитам каква е банковата ситуация в града.

Гъс не успя да скрие подигравателната си усмивчица.

— Сигурен съм, че ще ти обясни всичко, което би желал да знаеш по въпроса. Сега готов ли си?

— Не би ли трябвало да се преоблека? — попитах с идеята, че може би ще е добре да изглеждам по-представително пред новите си роднини. На Гъс и този ми въпрос се видя изключително забавен.

— Стига бе, мой човек, като за Уоланъп си направо в официално облекло.

Анджи ме прегърна здраво и промърмори нещо мелодраматично как това било първата ни раздяла, откакто сме женени. Казах й, че ще се справим някак, и изпитах могъщо облекчение, когато Гъс отвори вратата и ме побутна навън. Меденият месец наистина бе приключил. Вече имах право да излизам от къщи.

Беше към шест вечерта. В пущинака по това време слънцето изглежда като топка масло сред нагорещен до червено тиган: разтича се, цвърчи, карамелизира се в златистокафява маса. Поех дълбоко въздух и моментално съжалих за това: бях забравил за вонята от камарата смет. Виждах я недалеч от нас да се извисява над мижавия градски пейзаж на Уоланъп.

— Хубаво ухае, а? — подхвърли Гъс, докато ме гледаше как се давя и кашлям.

— Как го търпите?

— Свиква се. Но така или иначе след две седмици ще я запалим. То си е един вид празненство — палим купчината боклук откъм върха и си правим барбекю.

— Не ви ли е хрумвало да си заравяте боклука, вместо да го трупате така?

— Зверски е корава земята. А виж в каква дупка ни е навряла шибаната майка природа.

Последвах с поглед ръката му, насочена към хоризонта, и на секундата ме обзе пълно отчаяние. Защото Уоланъп не беше просто „наврян“ в топографска дупка, а беше окован в нея — град, стиснат в желязната хватка на садистичен релеф.

Намирахме се в долина: дълбока, суха депресия в земната повърхност, обградена от високи скали, съставени от лющещи се кървавочервени глинести шисти. Тези голи пурпурни чукари обграждаха долината като огромни бойни кули на някакъв праисторически замък. Ако човек кацнеше отгоре им и погледнеше към пропастта хиляда метра по-долу, би могъл наистина да си помисли, че това е край на света. Изгорена от слънцето бездна. Яма без изход. Но да застанеш насред самата тази яма и да вдигнеш поглед към червените бойници горе, това означаваше да се почувстваш едва ли не подигран от този заплашителен релеф — сякаш топографските богове те гледаха отвисоко и ти казваха: „Хайде измъкни се от тука бе, нещастник!“.

Шокът ми беше явен — като на престъпник, който след дълго пътуване в мрака най-сетне проумява цялата суровост на безизходната си тъмница. Гъс бе поел ролята на надзирател — мълчаливо преценяваше равнището на опасенията ми, докато мъчително осъзнавах в какво окаяно положение се намирам. Усещах, че едва ли не чете хаотичните ми, панически мисли. Последва погледа ми, обхождащ терена в търсене на възможен път за бягство. Изчака ме да проуча единственото шосе, покрито с червен пясък, което минаваше по средата на града и в другия му край започваше да се вие нагоре към хълмовете. Чу онова вътрешно гласче, което ми прошепна: „Ето го пътя навън“.

Много добре знаеше през какво преминавам. И когато ми каза: „Хайде да вървим“, гласът му беше тих и прозвуча почти съчувствено. Като да ме подготви за по-нататъшни сътресения.

Когато най-сетне ме изкараха от курника, в онези няколко мига на съзнание, мижейки със заслепени от слънчевата светлина очи, преди да припадна в протегнатите ръце на Анджи, бях придобил впечатлението, че се намирам в някакво градче от еднообразни паянтови бараки, построени накуп. Но наистина нищо не би могло да ме подготви за ужасяващата действителност на Уоланъп. За истинската му отвратителност.

Да започнем с пътя. Червена глина без настилка — писта с препятствия, осеяна с ями и ровове. Кучешки лайна навсякъде. Боклук навсякъде — защото явно тежките предмети, които не успяваха да стигнат до сметището, просто биваха оставяни да гният покрай булеварда. Имаше стари хладилници, изтърбушени фотьойли, обсипани с птичи изпражнения, строшена тоалетна чиния, прокъсани чували с цимент, ръждясали авточасти и — това вече не беше за вярване — пет-шест кенгурски глави. Последните се намираха в различен стадий на разлагане и изглежда до една бяха опитали зъбите на кучешките глутници, които скитосваха из града — взводове дългунести мастии, от чиито муцуни капеше слюнка, докато лаеха, ръмжаха и се боричкаха за изхвърлените карантии.

Нашата къща беше на края на града — след нея пътят изчезваше в широко плато, покрито с твърд естествен чакъл. Тази плоска територия продължаваше не по-малко от три километра, после я отсичаха скалистите валове на хълмовете, обградили Уоланъп. Срещу нас имаше три други бараки в различен етап на строеж, но това явно беше предградие, защото повечето постройки бяха скупчени заедно четиристотин метра надолу по пътя. Всички къщи бяха построени в един и същ икономичен стил — голи стени от крехък талашит, ламаринен покрив, мижава веранда, скована от евтини чепати дъски, циментова тоалетна отзад. Бедняшкият квартал. Ранна Апалачия^[5].

Оттатък тези колиби се намираше „търговският“ център на града. Училището представляваше открит навес с десетина чина и черна дъска. Електростанцията беше бетонен бункер точно до планината от смет. Магазинът беше предварително сглобена кутия с алуминиева обшивка. Такава беше и най-голямата сграда в селището:

тесен, продълговат цех, на чиято фасада бе изписано с грозен почерк „Месокомбинат Уоланъп“.

И кръчмата, разбира се. По стандартите на Уоланъп това бе историческа постройка. И единственият небостъргач — на два етажа. С варосана дъсчена обшивка. С истински керемиден покрив. Със слънчева веранда, крепяща се на колони от ковано желязо. С лакиран дървен бар във форма на подкова, зад който бяха вградени големи стоманени хладилници. Две-три стари електрически реклами за бира и препарирана кенгурска глава си делиха място на стената с обърнато наопаки австралийско знаме. По леко поклащащи се стъпала се качихме в стаичка със стоманено бюро, стоманен стол, стоманен сейф, стоманен шкаф и трима едри мъжаги, които чакаха да ме приветстват.

— Е, ето го нашия янки — каза Гъс, докато влизахме. — Таман излязъл от медения месец. Добре му е подредила фаровете и клюна, а?

Никой от тримата не се усмихна. Като Гъс и те бяха на около петдесет. За разлика от него силно напомняха неандерталци — три грамадни горили по сто и петдесет кила, пред които аз със своите метър и осемдесет изглеждах като джудже.

— Това там е Робо — каза Гъс и посочи един тип с ръце като парни чукове и голяма космата брадавица на челото. — Той управлява нашия месокомбинат.

Робо изгрухтя.

— А това е Лес... — Четири зъба в устата, лице като пеницилинов щам... — Той държи магазина и е градският ковчезник.

— Здравсти — каза Лес безизразно.

— И накрая, твоят тъст. Татенцето.

Беше сигурно два метра и десет. Целият мускули. Дънков комбинезон без риза. Глава като мутирал карфиол. Ръце като дънери. Тъмни, непроницаеми очи. И ръкостискане, след което се нуждаех от физиотерапия.

— Значи — проговори бавно той — ти си онова копеле.

Усмихнах се нервно и си замълчах в очакване да видя какво ще стане по-нататък.

— Езика ли си глътна, пич? — попита той.

— Не... Сър.

— Тогава ми отговори на въпроса, по дяволите.

— Кой въпрос?

— „Значи ти си онова копеле, дето е пецкало дъщеря ми в Бруми“... Ето тоя въпрос.

— Тъъ... Предполагам...

— Какво предполагаш? Или не знаеш дали си я пецкал?

Този разговор никак не вървеше на добре.

— Знам.

— Сладко ли е да пецкаш моята принцеса?

— Сър, моля ви...

— Какво ми се молиш?

— Тъъ, ние сега сме женени.

— Дяволски си прав. Даже си спомням сватбата ви — за разлика от тебе май, а?

Квартетът шумно се разкиска.

— Принцесата ми казва, че си журналист — продължи Татенцето.

— Точно така.

— В Уоланъп няма голяма файда от тоя занаят. Нямаме вестник... Пък и кой ли тука може да чете.

Нов пристъп на кикот. Наистина се забавляваха.

— Но принцесата казва, че освен това умееш да се оправяш с коли. Вярно ли е?

— В общи линии, да. Сам си ремонтирах колата в Щатите и микробуса, който купих тук.

— Колко плати за тая брица?

— Две хиляди и петстотин.

Невярващи възклицания, последвани от ново веселие.

— Две хиляди и петстотин за една стара браква? — Татенцето поклати глава. — Здравно си се вътрил.

— Стигна от Даруин до тук, нали така?

— Да, ама сега на нищо не мяза. Карбураторът е преебан, а две от клапите са за смяна. Иначе е трепащ. Все едно, първата ти работа утре сутрин е да се захванеш с ремонта — щото принцесата иска да ти намеря работа при мене в сервиза. Май си е казала, че такъв един изнежен женчо не може да прави каквото прави тя по цял ден.

— Тя какво прави?

— Ама тя не ти е казала, така ли... И ти не си попитал? Вие двамата какво сте правили тия три дена?

Сигнал за още грубиянски хохот.

— Принцесата — както и всички останали в Уоланъп — работи в месокомбината. Единствената ни промишленост, единственият източник на доходи. На нея се крепи градът.

— Адски я бива със сатъра твоята женичка — намеси се Робо. — На твое място бих внимавал.

Наистина бях станал за посмешище на тия типове.

— Някога да си изкормвал кенгуру, пич? — поинтересува се Робо.

— Тъъ... Не.

— Ако искаш да се научиш, ела при мене в комбината. Щото това правим там по цял ден. Мъртвите кенгура стават на кучешка храна. Голям купон.

— Това май не е твоята представа за купон, а, журналистче? — подхвърли Татенцето. — Май нищо наоколо не ти се вижда като голям купон, прав ли съм?

Премълчах.

— Пак ли си глътна езика, журналистче? Или да приема мълчанието ти като знак, че си зверски доволен, задето си тука?

— Не — отвърнах с дрезгав глас. — Не съм доволен.

Татенцето ми се ухили злобно.

— Най-сетне откровен. Много съжалявам да науча за твоето, хм, неудобство. Ама само едно нещо мога да ти отговоря... Наври си го отзад, пич. Изпецкал си я веднъж, изпецкал си я втори път, продължил си да я пецкаш... Сега ще живееш с последствията. Както сигурно си забелязал, принцесата приема тия неща доста сериозно. А това означава, че и аз ги приемам сериозно. Честно да ти кажа, не мога да проумея какво е харесала в такъв смотан шибаняк като тебе. Но щом си й предложил и тя е приела, сега...

Без да мисля, се изцепих:

— Не съм й предлагал!

Много лош ход. Татенцето се обърна към трите си другарчета, поклати мрачно глава, после ми хвърли убийствен поглед.

— Не си казвал такова нещо.

— Не — изхриптях аз. — Не съм.

— По-високо, моля!

— Не съм казвал такова нещо.

— Ти си предложил, тя е приела — така ли е станало?

Поколебах се за миг.

— Така ли е станало? — изрева той в ухото ми.

— Абсолютно.

— Добре. Защото иначе щеше да намекваш, че моята принцеса е лъжкия. А това, разбира се, не е вярно, нали?

— Не е.

— Ти си шибаният лъжец.

— Аз съм лъжецът.

— Много добре. Май почваме да се разбираме с теб. Не смяташ ли и ти така?

— Да. И аз така смятам.

— Слушай тогава внимателно какво ще ти кажа. Три неща само трябва да разбереш за Уоланъп. Първо, както сигурно ти е казала принцесата, в града има само четири семейства и това са нашите семейства. Нямаме правителство. Нямаме ченгета, нямаме съдилища и нямаме никакви шибани адвокати. Ние четиримата управляваме тук. И наказваме тъпунгерите. Второто, което трябва да знаеш, е, че следващият град е на шестнайсет часа с кола по черния път. Демек, толкова сме далеч от всичко, че все едно не съществуваме. И за ония шибани тежкари в Пърт и Канбера ние вярно не съществуваме. Това място на картата го няма. И третото, което трябва да разбереш за Уоланъп, е следното: ние гледаме много сериозно на, кажи го де, брачната безотговорност. Така че ако се опиташ да избягаш, ще ти изпържим топките. Бавно. Имаш ли въпроси?

Сякаш ме бяха ударили в слънчевия сплит. Искаше ми се само да се свия в някой ъгъл, да заровя глава в ръцете си и да се преструвам, че всичко това не е истина.

На Татенцето не му хареса мълчанието ми.

— Попитах имаш ли някакви въпроси.

Захапах устна, почувствах как очите ми се навлажняват. Бях примамен. Нападнат из засада. Хванат в капан. Изгубен.

— Не, сър — казах през сълзи. — Никакви въпроси.

Най-сетне се обади и Лес:

— Чини ми се, че янкито е малко тъжничко, Татенце. Чини ми се, че ей сега ще се разреве.

— Лоша работа — пропя Татенцето и всички се разсмяха.

— Не искаше ли да питаш нещо Лес? — подхвърли Гъс, хихикайки злорадо. — Нещо за банката?

Лицето на Лес разцъфтя в усмивка.

— За парите си ли се притесняваш, янки?

Кимнах.

Той клекна пред сивия стоманен сейф, завъртя няколко пъти циферблата и го отвори.

— Тука са всички — каза и хвърли пачката пътнически чекове върху бюрото. — И паспортът ти е тука. — Той разтвори синята книжка и зачете на глас първата страница: — „Министерството на външните работи на Съединените американски щати изисква всички, до които би могло да се отнася това, да пропуснат преминаването на тук упоменатия гражданин без забавяния и пречки и в случай на нужда да окажат всякаква законна помощ и подкрепа.“ — После го затвори и каза: — Ама Съединените щати май не са установили дипломатически отношения с Уоланъп, нали бе, Гъс?

— Не съм чувал да са.

— Жалко, янки, много жалко. Май-май тия глупости за преминаване без забавяне тука не важат. — Той хвърли паспорта в лицето ми. — Можеш да си го вземеш, ако искаш. Не че ще ти трябва някога отново. И докато си тука, вземи преброй тия пътнически чекове.

— Няма нужда — отвърнах аз.

— Преброй ги! — излая Лес. — Настоявам.

Подчиних се и седнах зад огромното стоманено бюро. Отне ми няколко минути — бяха шейсет и пет стодоларови чека от „Американ Експрес“. Всички налице и невредими.

— Всичко наред ли е? — попита Лес.

— Да.

— Супер. Ето ти сега химикалка. — Той ми подхвърли нагризан „Бик“. — Действай.

— Какво да действам? — попитах аз.

— Подпиши ги, какво друго.

— Но аз не желая да ги осребрявам.

— Няма да ги осребряваш, янки — каза Лес. — Прехвърляш ги.

— На кого?

— На нас.

— Шегувате се.

— Хич даже — отвърна той.

— Ама... Ама това са моите пари!

— Вече не са. В Уоланъп няма такова нещо като частна собственост. Никой няма свои пари. Никой не носи пари. И всеки, който се присъедини към общността, е длъжен да дари всичките си пари и принадлежности на градския ковчезник. Тъй че твоят микробус вече е наш. И твоите пари са вече наши... Ама дрехите ще ти оставим, що пък не.

— Няма да подпиша.

— Охо, ще подпишеш.

— Не. Майната ви. Не.

Гласът ми трепереше. Надвисна страхотно, изненадано мълчание. После градският съвет на Уоланъп избухна във весел магарешки рев.

— Леле, какъв смелчага — каза Татенцето и щипна носа ми с върха на пръстите си. Макар че едвам го докосна, с брутална точност уцели контузения ми хрущял. Сякаш ми заби гвоздей право в лицето. Изкресях от болка, а той се приведе към мен и заговори спокойно и любезно, без никакъв гняв:

— Наистина те съветвам да подпишеш тези чекове. Защото, нали виждаш, в сегашната ситуация нямаш печеливш изход. Ако откажеш, ще ти причиним болка. Такава болка, каквато никога не си изпитвал в живота си. Ако продължиш да упорстваш в глупостта си, ще ни принудиш да станем много лоши и да ти счупим капачките на коленете. Или да се обърнем към нашия Гъс да ти среже ахилесовото сухожилие. И след като свършим с всичко това, майтапът пак ще е за твоя сметка — защото тогава, в крайна сметка, ще подпишеш чековете. — Той вдигна химикалката пред очите ми. — Така че, зетко, не е ли по-добре да минеш по лесния път?

Шест хиляди и петстотин долара. В Щатите спестявах по сто кинта на месец — след данъците и дребните неща като наем и храна, само толкова успявах да отделя от журналистическата си заплата. Шест хиляди и петстотин долара, спестени за пет години и половина. Целият ми нетен доход. Без него се превръщах в просяк... Но с него щях да се превърна в мъртвец.

Грабнах химикалката от тлъстите пръсти на Татенцето и започнах да подписвам. Когато свърших, избутах купчината към края на бюрото и се обърнах. Не можех да гледам как Лес проверява всеки чек, за да се увери, че съм прехвърлил всички. Най-сетне той метна бившите ми пари обратно в сейфа, затръшна го като врата на тъмница и ме потупа дружески по рамото.

— Браво на теб, пич! — каза, изпълнен с фалшива доброжелателност. — Май след всичко това дължим една бира на янкито, а?

— Май трябва да започнем градското събрание — отвърна Татенцето и излезе от стаята.

Робо и Лес усърдно го последваха. Гъс ги изчака да слязат по стълбите и се обърна към мен:

— Това беше умно, мой човек. Повярвай ми, наистина постъпи правилно. Постъпи готино.

Изгледах го мрачно.

— Това ли е представата ти за готино?

— Ще стане по-леко.

— Не, няма.

— Ще свикнеш.

— Глупости.

— Ще свикнеш — защото ти се налага. Нямах избор. А Татенцето...

— Каква е тая свинщина с „татенцето“? — прекъснах го. — Тоя тип си има име, нали?

— Да... И името му е *Татенцето*.

— Защо? Защото това ви е еквивалентът на Джим Джоунс^[6] или Чарли Менсън^[7], мамка му?

— Кротко, мой човек. Кротко, казвам ти.

В подножието на стълбите се появи Робо и викна нагоре към нас:

— Татенцето иска янкито веднага долу.

— Каквото поиска — каза Гъс, извеждайки ме навън, — Татенцето получава. — Той стисна рамото ми по-силно. — Един последен съвет, мой човек: затваряй си голямата уста... Ако искаш да си я запазиш невредима.

Те ме чакаха долу. Цялото население на Уоланъп. Всичките петдесет и трима. Бяха се скупчили на четири маси. Четири маси,

четири групи, четири семейства. С изключение на главите на семействата и жените им, в залата нямаше нито един човек над двайсет и пет, а поне на половината население годините се брояха с една цифра. Не беше трудно да разпознаеш племето на Гъс — жена му и осемте им деца дружно изглеждаха като клан некъпани хипари, тъкмо изпъзели от пещера, обозначена с надпис „Алтернативен живот“. Робо и Лес имаха по десет копелета, жените им приличаха на сумистки, а хлапетата до едно се бяха устремили по същия път на развитие.

И накрая — моето семейство.

— Здравсти, миличък. — Анджи се хвърли на врата ми и ме млясна сочно пред всички.

Усмихнах се като възторжен младоженец — нали такъв ме искаше.

— Татенцето каза, че сте се разбрали страхотно.

— Направо жестоко — потвърдих аз.

Тя се обърна към родата си:

— Е, ами ето го! По-добре изглежда от предишния път, когато го видяхте, нали?

— Да го бяхме оставили в курника — промърмори Татенцето, отивайки зад бара.

— Голям си шегаджия, Татенце.

— Какво му е на носа и окото? — попита една крехка, дребна женица, която наближаваше петдесетте — с щръкнала като четка прошарена руса коса и свита на ръка цигара, забучена в ъгълчето на устните ѝ.

— Смучка — заяви Анджи. — Скъпи, това е майка ми, Гладис.

— Приятно ми е, госпожо — казах и протегнах ръка.

Тя не я пое.

— Кацна върху нещо сладко, а, янки?

— Мамо, моля те... — намеси се Анджи.

— Какво ми се молиш? Скивай я тая шушумига. Казах ти да не се хващаш с чужденец. Казах ти да си намериш някое момче от пущинака, някой смотан здравеняк, дето ще пасне тука. А ти с какво ми се връщаш? С някакъв безполезен янки чекибоец.

— За мене не е безполезен — сопна се вече раздражено Анджи.

— По дяволите, момиче, никога не ме слушаш ти.

— По дяволите, ти едно умно нещо не си казала.

— Малката всезнайка. На Татенцето принцесата...

— Татенце... — изскимтя Анджи.

— Добре, добре, стига толкова — каза Татенцето. — Запознай го с останалите и да започваме събранието.

Анджи, все още зачервена от гняв, започна да рецитира имената на братята и сестрите си. Най-малка беше тригодишната Санди, после имаше четири момичета на различна възраст и двама осемнайсетгодишни близнаци, Том и Рок, които ме удостоиха с намръщено кимване. И накрая — най-голямата, Кристъл. На двайсет и три. Сламеноруса коса. Висока и широкоплещеста, но без червендалестата здравина на Анджи и без опасната ѝ сърдечност. Чертите на лицето ѝ нямаха онази изсушена от слънцето суровост, която характеризираше повечето физиономии в Уоланъп. В държането ѝ имаше нещо почти изискано. Зелените ѝ очи бяха големи, широко отворени и угрижени. На нея не ѝ беше тук мястото.

— Кристъл е мозъкът на семейството — заяви Анджи. — Много е умна. Нали, даскалице?

— Ти си учителка? — попитах.

Тя избегна погледна ми, вместо това се втренчи в една точка в линолеума и не откъсна очи оттам, докато разговаряхме.

— Да, аз отговарям за нашето училище — каза.

— И кой още?

— Никой. Аз съм единствената учителка в града.

— Щото всички други са адски тъпи! — извика Анджи и предизвика искрено забавление сред хлапетата.

— Сестра ми каза, че си репортер.

— Бях.

— Защо не дойдеш някой път да разкажеш на децата за журналистиката. Да им разкажеш за Щатите и за вестниците, и...

— Не! — излая Татенцето. — Янкито работи с мен в сервиза.

— Но, Татенце — каза Кристъл. — Сигурно би могъл да го пуснеш някой ден за един час до училището...

— Той работи в сервиза. Точка.

Последва неловко мълчание, после Кристъл нервно сви рамене и ми прошепна:

— Съжалявам.

— Няма нищо — отвърнах и използвах случая, за да добавя тихо:
— Между другото, съжалявам за мъжа ти.

За един миг лицето ѝ се измени, сякаш ѝ бях зашил шамар. Но тя бързо се овладя, отвърна на съболезнованията ми с едно достойно „Благодаря“ и си седна на мястото.

— Хубаво — каза Татенцето. — Обявявам градското събрание за открито. Кой иска да започне?

Главите на четирите семейства седяха на високи столчета пред бара — като съдии в някакъв Върховен кенгурски съд. Всъщност градското събрание се оказа именно това — тук огласяваха оплаквания, настояваха за по-добри градски условия, търсеха правосъдие, молеха за милост. Най-доброто местно самоуправление — ако преглътнеш нагласата на Татенцето и тримата му разсилни, че „държавата — това сме ние“.

Първото оплакване дойде от един от братята на Анджи, Рок.

— Наистина ми писна само от ананас и сливи и нищо друго сладко. Така де, от тях се пърди. И мисля, че говоря от името на всички деца, като казвам, че ни се иска в магазина да има някакви истински сладки работи. Шоколад, това-онова.

Лес, нахлупил бакалската си шапка, отклони искането, като каза, че да се купи хубав шоколад на едро е твърде скъпо, но че ще опита да увеличи доставките на шоколада за готвене, който се продава в магазина.

— Ама тоя шоколад е говно — възрази Рок.

— Много кофти — отвърна Лес. — Друг не можем да си позволим.

Една от тийнейджърките на Робо попита Лес дали не би могъл поне да зареди магазина с някакви други консервирани плодове — за разнообразие.

— Доставчикът може да има череша без костилки. Ще го питам следващия път, като отивам за провизии.

— Вкусни ли са тия череша? — попита момичето.

— О, да, страхотни са — увери я Лес и внезапно осъзнах, че ако си роден и израстваш в Уоланъп, като нищо може да си мислиш, че в света има само два вида плодове... и че и двата растат в консерви.

Събранието премина основно в тъжби относно доставките. Гладис се оплака от два пакета плесенясал тютюн, които ѝ били

продадени миналата седмица и отправи молба за истински маркови цигари (по-късно научих, че тази молба се повтаря всяка седмица и че всяка седмица Лес я пропуска покрай ушите си). Най-големият син на Робо, Грег, каза, че дажбата от бръснарски ножчета трябва да бъде увеличена до едно седмично, а жена му Кери настоя за по-големи дамски превръзки — това желание предизвика масово хихикане сред децата в залата, но Татенцето скоро го прекрати, като изръмжа: „Млък!“.

Като слушах тези продоволствени искания, разбрах колко важна роля играе Лес в живота на тази общност. Той беше техният излаз към външния свят — човекът, който решаваше какво ще консумират и какво не. И бързо си отбелязах на ум да проверя колкото може по-скоро кога и как отива за провизии.

— Нещо друго има ли? — попита Татенцето.

Гъс обяви, че голямата клада ще бъде по план в последната събота от месеца — и ако обича, всеки да прояви малко гражданска отговорност, да събере търкалящите се кенгурски глави от шосето и да ги отнесе на сметището преди залез-слънце на въпросния ден. След него Робо напомни на всички, че две седмици по-рано ще бъде годишната селекция на кучета — което означаваше, че всяко семейство е длъжно в този ден да отстреля пет псета, за да се запази под контрол кучешката популация на Уоланъп.

— И да не виждам кучешки трупове на шосето като миналата година — добави той. — Мястото им е на сметището, ясно ли е?

— Добре — каза Татенцето. — Да излязат Чарли и Лий. Веднага.

Две пъпчиви хлапета, на не повече от шестнайсет, станаха от местата си и тръгнаха към бара, разменяйки си пътьом боязливи погледи.

— Мислехте си, че не знаем? — попита спокойно Татенцето. — Мислехте си, че няма да научим, а?

Лий захленчи. Чарли моментално я хвана за ръка.

— Пусни я веднага! — викна Татенцето.

Лий се разрида на глас; коленете на Чарли сякаш всеки миг щяха да се огънат.

— Робо, Мейвис — каза Татенцето. — Той е ваш син. Какво е редно да направим според вас?

— Научи го — отговори Робо. — Хубаво го научи.

— Том, Рок, елате тука и го дръжете — каза Татенцето.

Двамата му сина сграбчиха Чарли за ръцете от двете му страни. Татенцето стана, изпука кокалчетата на пръстите си и — преди да се захване за работа — се обърна към нас:

— Гледайте, хубаво гледайте. Ей това става с тъпанарите, които нарушават правилата.

Той се завъртя и с кръгообразно засилващо се движение стовари десния си юмрук върху скулата на Чарли. Беше ужасяващ удар. Без никаква спирачка Татенцето употреби цялата тежест на тялото си, за да произведе максимална сила, максимална вреда. Лий изпищя пронизително, ала без резултат — Татенцето спря да си поеме дъх, после пак се завъртя и заби ново ракетно кроше в лицето на Чарли. И още едно. И още едно. И още едно.

Анджи, седнала до мен, ме хвана за ръката и я стисна силно. Не можех да гледам повече, обърнах се и открих, че очите на Кристъл са приковани върху мен като радар. Но в момента, в който погледите ни се срещнаха, тя се извърна, пребледняла. В това време юмруците продължаваха да ваят.

Четири удара по-късно Татенцето най-сетне се умори.

— Изведете го навън и го оправете — заповяда той на синовете си, макар да беше напълно очевидно, че след този побой на Чарли ще му трябват месеци, за да се оправи наистина.

Докато Том и Рок го влачеха към изхода — енергично преследвани от майката на Чарли — Татенцето отпи глътка-две от своята бира и възстанови самообладанието си.

— Е — каза той, отново спокоен и разбран. — Има ли някакви последни публични обявления, преди да приключим за днес?

Изведнъж Анджи вдигна ръка.

— Да, принцесо? — Татенцето цял разцъфтя за своето момиченце.

— Имам новини — каза тя и по устните ѝ пробяга кокетна усмивка. — Наистина големи новини.

— Изплюй камъчето — каза Татенцето.

— Бременна съм.

[1] Ричард Роджърс (1902–1979) и Оскар Хамърстийн II (1895–1960) американски композитор и американски либретист, работили в

тандем, автори на редица известни мюзикъли, вкл. „Кралят и аз“. — Б.пр. ↑

[2] Хитове от 1966-а, първият — на The Hollies, вторият — на The Beach Boys. — Б.пр. ↑

[3] Буквално „Трябва да се разкараме от това място“. — Б.пр. ↑

[4] Концертът на магистралата Алтамонт на 6.12.1969 г., станал печално известен с убийството на Мередит Хънтър, извършено от охраняващите сцената рокери от клуба „Ангели на Ада“. Впоследствие за Алтамонт се говори като за „краят на 60-те“ и „гибелта на уудстокската нация“. — Б.пр. ↑

[5] Районът на Апалачите в САЩ, до началото на XX век относително изолиран и слабо развит икономически. — Б.пр. ↑

[6] Джим Джоунс (1931–1978) — американски религиозен водач. Вж. обяснителната бележка за Джоунстаун към част 1, глава 3. — Б.пр. ↑

[7] Чарли Менсън (1934) — водачът на т.нар. „Семейство Менсън“, извършило в края на 1960-те редица шумни убийства, инспирирани от неговата социално-религиозна доктрина, вкл. убийството на бременната в осмия месец Шарън Тейт, съпруга на Роман Полански. В популярната култура Менсън, все още излежаващ доживотна присъда, често се появява като образ на злото. Самият той продължава да отхвърля обвиненията. — Б.пр. ↑

— Ти ме излъга — казах аз.

— Видя ли каква е противна майка ми? — отвърна тя.

— Каза, че е безопасно.

— Все ме гълчи, все ми тича по задника...

— Каза, че няма от какво да се притесняваме.

— Крава, абсолютна крава. Една голяма, тъпа, шибана крава...

— Не беше откровена с мен.

— Сега обаче, много ясно, ще трябва да се държи по-мило с мен, като съм бременна...

— Съзнателна измама, по дяволите, съзнателна измама. Съзнаваш ли какво направи... В какво ни забърка?

Аз виках. Тя се усмихваше.

— Аха, съзнавам.

— Преметна ме.

— Ти сам се преметна.

— Ако знаех, че не е безопасно, щях да взема предпазни мерки...

— Не съм казвала, че е примерно сто процента безопасно. Казах само да не се коркаш. Ти реши да поемеш риска. И освен това ти ме попита дали взимам нещо чак след като ме изпецка няколко пъти.

— А защо ми каза, че ти е дошло, докато съм бил в курника?

— Да кажем, че не исках да развалям медения ни месец.

— Това беше гнусна лъжа, Анджи.

Малкото наивно момиченце пак се усмихна.

— Сигурно е така.

— Мили боже...

— Няма какво да се тръшкаш, Ник. Щото няма какво да направиш. Пък и... — Тя ме бутна да падна на леглото, после стисна гръдния ми кош между коленете си, докато ме заболя. — Не си ли доволен?

Това не беше въпрос, това беше заплаха.

— Направо съм щастлив.

— Това е чудесно — каза тя и се търкулна до мен. — Каквито ги приказваше, взех та си помислих, че не ти се харесва новината.

— Просто съм изненадан... Това е.

— Какво мислиш за Сони, ако е момче, и Шер, ако е момиче?

Мисля здраво да се постарая да се намирам на двайсет хиляди километра оттук, когато се роди това дете, ето какво мисля.

— Страхотни имена — казах.

— Татенцето изглеждаше толкова щастлив, нали? Първо внуче и прочее.

Всъщност Татенцето използва случая да се натряска. Като кирка. Веднага след като Анджи оповести усмихнато своята шокираща новина, Татенцето нареди да отворят бара за празненство и в следващите трийсет минути усърдно изливаше в гърлото си бира след бира, докато ги докара до половин каса. Вече наквасен, той се отдаде на неандерталска сантименталност, прегърна Робо и Лес (също сериозно заети с бирата) и стана извънредно сърдечен.

— Моята принцеса ще става ма-ма! — излая той в ухото на Робо. — Чуваш ли бе, негодник? Малката Анджи — мама...

Жена му не беше въодушевена от партито, още по-малко пък от това, как се беше разчувствал.

— Кротни се малко, а? — сопна му се тя, той моментално млъкна и плахо се оттегли зад бара да си потърси нова бира. После Гладис обърна острия си език към мен.

— Браво на теб, янки — каза ми, докато запалваше наново цигарата, увиснала в ъгълчето на устата ѝ. — Направи тоя пън щастлив. Поне засега де.

— Ти не си ли щастлива? — попитах аз.

— Не особено. Ти щастлив ли си?

— Ами да... Разбира се.

— Много ясно, че не си, по дяволите. Пише ти го на лицето. Бас държа, че изобщо не си знаел.

— Малко ме, хм, как да се изразя...

— Тресна по чутурата? — предложи тя.

— Би могло да се каже.

— Бас държа, че би могло. Ами чакай и аз да те тресна. Всички тия планове, дето си ги въртиш в жалкото мозъче, да се измъкнеш оттука — повярвай, знам, че това си мислиш — един съвет от мен:

забрави ги от раз. Защото сега като си надул на Татенцето принцесата, той наистина ще те утрепе, ако се опиташ да избягаш. С кеф ще те утрепе. — Тя ми се ухили злобно. — Забавлявай се, янки.

Докато Гладис се отдалечаваше, обгърната в облак цигарен дим, нечия ръка ме сграбчи за врата и започна да притиска адамовата ми ябълка към гръкляна. Когато опитах да се боря с тази задушаваша хватка, бях възнаграден с голяма, сочна пьянска целувка по челото. Татенцето ставаше стряскащо любящ.

— Мога да ти скърша вратлето, дявол да го вземе — каза той и стисна по-силно. — Като вейка мога да го скърша. Ама тогава внучето ми няма да си има татко, прав ли съм?

— Прав си.

— Малкото бебче трябва да си има татко, знаеш това.

— Знам.

Той реши да преустанови душенето, но ръката му остана здраво вкопчена в рамото ми.

— Ти ще си добър татко, нали?

— Обещавам.

— И ще направиш моята принцеса много щастлива, чуваш ли?

— Да.

— Ако си добър съпруг и добър татко, всичко ще е наред.

— Ще бъда много добър.

— Ще бъдеш, и още как, негодник такъв — при тези думи той премина към онази така типична за Анджи процедура по изливането на кутия бира върху главата ми. — Хич не съм си и помислял, че ще имам зет янки. Ама ти си разбран човек. Или поне си мисля, че си разбран. Запомни обаче — ако спреш да бъдеш разбран, ще ти скърша вратлето като вейка, мама му стара. И утре в шест сутринта да си в сервиза, готов за работа...

Той се затътри към бара и поиска нова кутия пикня, за да замени тази, която бе изхарчил за кръщението ми. Докато търсех с поглед Анджи, една летяща кърпа за ръце ме удари по главата.

— Избърши се — каза Кристъл.

— Благодаря — отвърнах и се заех да попивам бирата от косата си.

— Татенцето става опасен, като обърне няколко бири.

— Татенцето ми се вижда все по-опасен с всяка изминала минута.

— Опасен е — каза тя, избягвайки погледа ми. — Трябва да внимаваши.

— Бях отвлечен.

— Зная.

— Като твоя съпруг, нали? Не е ли бил и той отвлечен?

Тя отново пребледня и аз веднага съжалих за въпроса си.

— Трябва да тръгвам — каза тя, шмугна се покрай останалите и изчезна през вратата, преди да кажа каквото и да било. В следващия момент някой ме смушка в задника.

— Приказваш си със сестра ми, а?

Анджи беше. Насмукана.

— Само си говорехме.

— Много бързо избяга. Какво й каза?

— Че правиш страхотни свирки.

— Браво на теб! — Анджи се разсмя и облегна глава на рамото ми.

— Дай да те прибера вкъщи — казах аз, опитвайки се да я задържа в изправено положение.

— Още една бира — изломоти тя.

— Вече си къркана.

— Аз пия за двама — заяви тя и се разхили като пача.

Хванах я здраво под ръка и я поведох стъпка по стъпка към вратата.

— Кажи лека нощ.

— Лека нощ! — провикна се тя към семейството си.

Не разменихме нито дума, докато не се прибрахме в бараката си, където тя поизтрезня и проведохме онзи кратък разговор за небезопасения секс... След който тя се опита да ми счупи ребрата с коленете си.

Сони и Шер. Докато лежах в леглото тази нощ и ръцете на Анджи ме обгръщаха като пипала на октопод, тези две имена се въртяха безмилостно в главата ми. Никога не бях искал да се женя и със сигурност никога не бях искал деца. Никога не бях чувствал необходимост да създам дубликат на жалкото си същество. Но ето че сега щях да бъда татко — на *Сони и Шер... Сони и Шер... Сони и Шер.*

Звучеше като надгробен звън.

Потръпнах и се спасих от тези мисли в съня.

Събуди ме характерен шум от повръщане. Анджи беше в банята, прегърнала тоалетната чиния, и изтърпяваше божие наказание за всичката бира, която бе погълнала снощи. Обаче когато най-сетне проговори, първите й думи бяха:

— Дявол да го вземе, понякога сутрин ми става зле.

Гадното копеленце вътре в мен се наслаждаваше на нейната агония, отчитайки я като заслужено изкупление за всички онези стомашно-чревни приключения, които бях изтърпял в курника. И когато после настъпи обезводняването, проговорих с най-милиия си глас на загрижен съпруг:

— Зле ли ти е, скъпа?

— Адски.

— Може би ще е добре да си легнеш.

— Не мога — каза тя и в същия момент рязко й се догади отново.

— Смяташ ли, че ще се справиш в месокомбината днес?

Това наистина ми харесваше.

— По никакъв начин.

— Една биричка дали няма да ти помогне?

— Ъррxxxxxxxxxxxx — задави се тя и лицето й придоби приятен лилав оттенък.

— Да кажа ли на Робо, че имаш нужда от почивка днес?

— Моля те...

Навлякох една тениска и някакъв стар плувен екип — работни дрехи. После удостоих Анджи с поредната си радостна съпружеска усмивка.

— Чао-чао, миличка. Приятен ден!

Беше почти шест часът и въпреки мижавата утринна светлина работният ден в Уоланъп вече бе започнал. Докато крачех по шосето към града, чух как откъм училището пеят детски гласове. Ревяха една стара детска песничка:

*Мери имаше си малко агънце
с вълна, бяла като сняг
и дете нашта Мери да отидеше,*

*то следваше я пак и пак.
Веднъж в училище отиде с нея
напряко всички правила...*

Колкото повече приближавах училището, толкова по-ясно чувах гласа на Кристъл, който се извисяваше над врявата. Когато стигнах до открития навес, спрях отсреща и я загледах как води децата през припева на песничката. Стоеше права пред класа, облечена в проста бяла памучна рокля, на върха на носа ѝ се крепяха стари очила с рогови рамки. Същинска учителка. По странен начин чаровна. Но когато вдигна поглед от буквара си и ме забеляза, очите ѝ рязко се върнаха върху страницата. Приех това като намек да си ходя.

*... и виж, децата скачат и се смеят,
че Мери с агънце дошла.
Затуй учителката го изгони,
но то остана си отвън
и там изчака Мери най-спокойно
да дойде след училищния звън.*

Мислено свалих шапка на гениалния урбанист, който бе решил да направи кланица точно до училището. „Месокомбинат Уоланъп“ се намираше на половин минута път пеша от откритата класна стая и стържещите и дрънчащи в него машини доста заглушаваха малкото агънце на Мери. И ако на някой от питомците на Кристъл му доскучаеше от детски песнички, винаги можеше да надзърне встрани и да се наслади на зрелището, което наблюдавах в момента — пред завода тъкмо спираше товарен камион, наблъскан догоре с току-що отстреляни кенгура. Двамата ми шуреи, Том и Рок, скочиха от шофьорската кабина и се качиха на отворената товарна платформа. После, нагазили до коленете сред мъртви кенгура, започнаха да изхвърлят труповете върху бетонната площадка пред месокомбината. Робо, нахлузил ботуши до бедрата и навлякъл изпръскана с кръв найлонова престилка, набързо подритваше и оглеждаше всяко животно, което двамата му помощници влачеха навътре. Там други

двама работници моментално вземаха от тях трупа и пъхаха задните му крака в метална скоба. Скобата се закачаше за дебела тел, която после отнасяше животното към поточната линия. Така пътуваше метър-два надолу с главата, преди да стигне до голяма пластмасова вана, където го очакваше Гладис, въоръжена с мачете.

Тя носеше нещо, което приличаше на найлонов чувал за боклук, бяла шапка за баня и скиорски очила. Без да спира да пафка от цигарата, затъкната между зъбите ѝ, тя с една ръка сграбчваше кенгуруто за ушите, дръпваше ги надолу, после срязваше яремната вена с мачетето. В първия момент шурваше гейзер от кръв, после масивната струя се изливаше във ваната. Когато Гладис преценеше, че кръвоносната система на животното е изпразнена, натискаше един бутон и трупът продължаваше към друга вана наблизо, където едно момче го обезглавяваше с електрически трион. След това вече отиваше нататък към трета вана, където една от дъщерите на Робо изрязваше със скалпел кръгообразен отвор в средата на тялото. После разкъсваше с две ръце месото, бръкваше в стомашната кухина и издърпваше всички вътрешности, а ако някое упорито парче черво не щеше да се отдели, го изрязваше.

— Страшна си, Мегс! — подвижна Робо на дъщеря си. После, като ме видя, че стоя отсреща, се обърна към мен: — Къде ти е госпожата, по дяволите?

— Нещо не ѝ е добре — казах.

— Хич не се учудвам, толкова пикня изгълта снощи.

— Тя казва, че понякога ѝ ставало зле сутрин.

— Да бе, да. Добре че Мегс заместваше Анджи, докато тя пътуваше.

— Това ли работи Анджи? — попитах, докато гледах как Мегс изкормва поредно току-що обезглавено кенгуру.

— Зверски е изкусна с ножа своята женичка. Изпразва ги точно за половин минута — и без никакъв остатък от черва в гръдния кош. Като дойде до анатомия, Анджи е номер едно. Там е работата, че не продаваме само месото, от сърцето, от дроба, че и от червата също падат парички. Кое то значи, че трябва да се изрежат много внимателно, щото компанията за кучешка храна приема само цели вътрешни органи. По принцип това го вършеше Гладис, ама — той снижи гласа си в поверителния диапазон — да ти кажа честно, тя беше

адски брутална за тая деликатна работа. Гладис си е побойник, нали разбираш, затова много по-добре се справя с вената. Докато Анджи... Ето това е дама с истински финес. Ама по-добре да я предупредиш, че ако така почне да не ми идва на работа, може Мегс да ѝ вземе местенцето.

Моята изкусна жена. Най-добрата изкормвачка в Уоланъп. Каква чест.

— Като гледам, бая работа ви се очертава — подхвърлих аз, полагайки всички усилия да не дишам прекалено дълбоко. Обонянието ми не бе свикнало с миризмата на димящи вътрешности.

— Можем да опаткаме шейсет кенгура, преди да затворим на обяд.

— Защо само сутринта работите?

— Трябва да си много гламав, за да работиш с месо следобед в жегата.

— А откъде взимате месото?

— На хребета над града има едно голямо плато. По изгрев там става цял кенгурски митинг — и тогава Том и Рок излизат с пушката.

— Само Том и Рок ли ходят на лов?

Той моментално разбра какво си мисля и присви очи.

— Никой друг няма разрешение да се качва там.

— Освен теб, Гъс, Лес и Татенцето, разбира се.

— Бързо схващаш. — Дясната му лапа се вкопчи здраво в рамото ми. — Ела да ти покажа останалата част от процеса — каза той и ме задърпа към главния сектор. — Ей тука, като сме изкормили животните, ги къпем.

„Къпането“ се осъществяваше в поредната вана, пълна този път с вряла вода.

— На това му викаме врящото гърне — каза Робо. — Пусни ги вътре за една минута и после можеш да ги ощавиш от раз. Кофти наказание, а? — Той се ухили с двата зъба, останали в устата му.

— По-добре да отивам на работа — казах аз, освобождавайки се от хватката му.

— Аха — съгласи се той. — По-добре да отиваш на работа.

Едва издържах да не побягна навън. Когато излязох на шосето, миризмата от камарата смет ми се стори като аромат на алпийски цветенца.

До сервиза на Татенцето се стигаше по една пътека зад месокомбината. Представляваше най-обикновен навес, обграден от купчини полуразядени от ръжда брони, врати, седалки и ауспуси, и пропукани предни стъкла. Единственото цяло возило беше голям стар хладилен камион, върху който треперлива ръка беше изписала „Месокомбинат Уоланъп“ от двете страни. Докато приближавах към него, изотдолу изскочи Татенцето, легнал по гръб върху дъска с колелца. Целият беше в машинно масло и можеше да мине за Ал Джолсън^[1].

— Закъсняваш — каза той.

— На Анджи ѝ беше зле.

— Работният ден започва точно в шест, не по-късно. Ясен ли съм?

— Съжалявам.

— Отивай под навеса — там има работа за теб.

Направих няколко крачки към дървената колиба и отворих със замах вратата. Там беше моят фолксваген. Успокоителна гледка — в първия момент, преди да установя, че микробусът беше поставен на платформи, капакът беше отворен и всяка една част от двигателя бе разпръсната по глинения под. Като кенгурата на Робо, колата бе напълно изкормена. Втренчих се в нея със зяпнала уста — един гигантски пъзел, разглобен на хиляда парченца. Извърнах се и видях Татенцето, застанал на вратата, с черно лице, искрящо под слънцето.

— Какво стоиш и зяпаш — каза той. — Сглоби го отново.

[1] Ал Джолсън, псевдоним на Аса Йоелсон (1885/6-1950) — прочут американски певец, на шумял с ролята си в един от първите говорещи филми, „Джаз певецът“, в който се появява с начернено лице. — Б.пр. ↑

За една седмица изкарвах четирийсет чита. Минималната заплата в Уоланъп. Достатъчно, за да напълня стомаха си с храна, дробовете си — с дим, и да замъглявам всяка вечер мозъка си с бира.

Читът беше местната самоделна валута.

„Самоделна“ наистина беше точната дума, защото банкнотата представляваше чисто и просто старинен билет — от онези хартийки, които използваша в пътуващите циркове или провинциалните кина. Лес разполагаше с купища ролки с такива билети и те се пазеха под ключ в Централната банка на Уоланъп (тоест, сейфа му). Всеки петък цялото трудоспособно население на града се нареждаше на опашка пред кръчмата, за да получи седмичното си възнаграждение за положените трийсет и шест часа труд — и излизаше оттам с дълга лента билети за кино. И всеки петък билетите сменяха цвета си, защото тази валута бе валидна само седем дни.

— Не ни се иска хората да спестяват — обясни ми една вечер Гъс в кръчмата. — Това ги кара да трупат пачки, да се състезават помежду си и да разправят неща от сорта на „Ти що имаш повече от мен?“. Затова решихме, че каквото изкарваш за седмица, трябва да го похарчиш за седмица. Така всички са равни и никой не се злоби на другия.

Трябва да призная, че що се отнася до личните потребности, системата с читовете беше изненадващо добре измислена. Тя беше основана на две основни презумпции за гражданството на Уоланъп — че всеки на възраст над четиринайсет години пие и пуши. Което означаваше, че преди всичко трябва да се задоволят нуждите на трудоспособното население от алкохол и тютюн.

— Както го изчислихме — каза Гъс — повечето от нас смучат по дванайсет кутии на ден и опаткват по четири пакета тютюн на седмица. Затова разчетохме системата на заплащане да гарантира, че никой няма да остане на сухо или да муфти за цигарка.

Пакет с шест кутии бира струваше един чит; пакет тютюн — два чита: ако спазваш препоръчителната диета от дванайсет кутии бира на

ден и четири пакета тютюн, това правеше общо двайсет и два чита на седмица. Остатъчният бюджет от осемнайсет чита се разпределяше така:

2 килограма кенгурско месо: 2 чита

4 месни консерви: 4 чита

8 зеленчукови консерви: 2 чита

1/2 килограм мляко на прах: 1 чит

8 унции яйца на прах: 2 чита

24 унции нес кафе: 3 чита

2 ролки тоалетна хартия: 1/2 чит

1 кутия пудра за миене: 1/2 чит

7 блокчета шоколад: 3 чита

1/2 килограм захар: 2 чита

дъвки: 1 чит

Разбира се, тези остатъчни осемнайсет чита не стигаха, за да изхранваш семейство, затова всяко домакинство получаваше допълнително по 10 чита на дете. На учениците се полагаха по 5 чита седмично джобни пари. Когато станеха на четиринайсет и тръгнаха на работа, първите четири години получаваха само по 30 чита — за да се ограничи консумацията им на бира до шест кутии на ден.

Освен лентата с читове, всеки гражданин получаваше и седмична дажба тоалетни консумативи — хартиена кесия с малък калъп сапун и паста за зъби. Луксозна козметика като шампоан, дезодорант, крем за бръснене или талк не се намираше в Уоланъп. Всекиму се падаше веднъж месечно безплатна четка за зъби, веднъж на две седмици — самобръсначка за временна употреба, а за жените имаше едноразмерни дамски превръзки на поискване. Ако ти трябваша лекарства, трябваше да се умилкваш на Гъс, който в ролята си на градския лекар прилагаше елементарно лечение. Бе превърнал едно стайче у дома си в импровизирана аптека и лечебница и ми каза с голяма гордост, че веднъж успешно оперирал от апандисит на кухненската си маса.

— Не знаех, че си учил за доктор — казах.

— О, да — отговори ми той. — Шест месеца в медицинско училище в Пърт.

Освен на това импровизирано безплатно здравеопазване, жителите на Уоланъп имаха право и на безплатно облекло — но само

при пълна наложителност. В склада си Лес държеше купчина евтини тениски, гащета, чорапи и слипове, но за да се класираш за нова дреха, трябваше да предадеш стара такава, намираща се в необратимо състояние на разпад. Някаква си дупка в бермудите нямаше да ти издейства нови — платът трябваше да се разпада в ръцете ти, за да сметне Лес, че замяната е необходима. И когато за пръв път посетих магазина му, той проучи внимателно марковите ми гащета и тениска и каза:

— Така като гледам, май няма да ти трябват нови дрехи в близките пет години.

Пет години. Късно през нощта често изведнъж се будех. Под акомпанимента на метрономното хъркане на Анджи се взирах в ламаринения таван и си мислех: _ Живот без право на обжалване в Уоланъп. _ Нима действително това бе участието ми? Като всеки затворник, осъден на доживотна тъмница, можех само да се надявам напук на всичко, че една слънчева утрин някой властимащ ще ме потупа по гърба и ще ми каже: „Шегата приключи — вече можеш да си вървиш“. Или че от този строго охраняван зандан все пак има изход.

Разбира се, знаех, че всички само чакат да направя опит за бягство, затова реших за пръв път в живота си да мисля стратегически и първите две седмици от престоя си да не правя никакви драми. Още повече, не се предлагаше никакъв обичаен начин за бягство — нямаше зидове, които да прескоча, телени мрежи, които да срежа, или тунели, през които да изпъля навън. Само това проклето чакълесто шосе, което така стръмно се изкачваше към нищото. Прецених, че ще ми трябват четири часа, за да се добера до платото над Уоланъп. Но дори да стигнех дотам незабелязан, после какво? Да ходя пеш седемстотин километра до най-близкия град? По черен път в четирийсетградусова жегата? Не, благодаря. По-добре да потисна всичките си натрупани чувства на отчаяние, страх и гняв и напук да се преструвам, че се адаптирам към новия си житейски дял — а междувременно скришом да търся пукнатини в укрепленията на Уоланъп.

Така че изцяло потънах в реконструкцията на двигателя на микробуса — всяка сутрин пристигах в сервиса в пет и оставах дълго след края на работния ден по пладне. Искях не просто да върна двигателя в работен режим, исках напълно да го обнова, да го

превърна в шедьовър на вътрешното горене и да докажа на това дебело въшливо Татенце, че ставам за механик.

Работата ми отне почти три седмици. Беше безумен, любовен труд. Почистих и основно ремонтирах всеки компонент на двигателя, като използвах всяка възможна резервна част, която се намираше в сервиза на Татенцето. Прочистих и лъснах клапаните. Прочистих отвора на резервоара. Смених пружините на клапаните. Монтирах нови бутални пръстени, нови лагери и свестни свещи. Сложих нов карбуратор. Центрирах колянвия вал. Смених стартера. Погрижих се за ротора в разпределителя. Подмених всички жички. Основно ремонтирах ауспуха на драгстера. И накрая — като черешка върху тортата — ръчно изстъргах мръсотията от двигателя така, че блесна като парадните ботуши на морски пехотинец.

Работата ми харесваше — защото отнемаше цял ден, убиваше времето, даваше ми основание да ставам рано сутрин. Минаваме през живота си и се преструваме, че трудът ни има някакво висше предназначение — нещо отвъд материалните цели като покрив, облекло и храна. Но, в края на краищата, всъщност работим, за да си запълним времето, да избягаме от сблъсъка с тъй оскъдното значение на съществуването си. Стой зает, стой стресиран — и не ти се налага да разсъждаваш над празното безсмислие на престоя си тук, на тази планета. Или над задънената улица, в която си попаднал. Задънена улица, в която, в крайна сметка, със сигурност сам си се наврял.

Така че отделях по десет часа на ден и се вманиачих в пипкавите детайли на задачата си — потях се над специалните игли, които захранваха карбуратора, изчислявах точното количество смазка за лагерите. Като някой от ония изтощени от семейни сражения представители на средната класа, удавих всичките си мисли за домашното пленничество в работохолизъм. И открих, че трудовата преумора служи и като аналгетик срещу тъпата болка на брачния живот. Ставах в пет и половина, прибирах се в изцеждащата жегата към три и половина. Винаги влизах вкъщи покрит от глава до пети с машинно масло, за да отбия в зачатък първоначалните телесни попълзновения на Анджи. Когато излизах изпод душа и се захващах с първата от шестте бири, които пиех преди вечеря, Анджи обикновено вече хъркаше — „на бъдещата мама дрямката“, както се изразяваше. Когато отново се събуждаше в шест, вече контролирах

производствения процес на вечерята — все пак успях да изтръгна властта над кухнята от отровните ръце на жена си. Поднасях простиъкъ омлет, направен с яйца на прах или силно подправено и силно препечено парче кенгурско месо, а после тръгвахме пеш към града и удавахме последните два часа от деня в кръчмата. След това — обратно вкъщи и в девет часа — в леглото.

Скуката: тази страхотна домашна болест. В Уоланъп тя бе нараснала до епидемия — тук отсъстваха такива ефикасни средства за убиване на времето като телевизия, търговски центрове, клубове за боулинг, радиопрограми за хитове. Даже нещо за четене трудно се намираше. Като изключим елементарните буквари, по които преподаваше Кристъл в училището, единствените четива в града бяха една лавица боклучави книжлета в магазина на Лес. Трийсет и пет евтини романчета, ако трябва да бъде точен (преброих ги един ден), които почти никой не заемаше, защото четенето отнемаше твърде много време, което можеше да бъде изразходвано в пиене. А пиенето беше основното забавление в Уоланъп. Освен ако, както в моя случай, човек си нямаше двигател, над който да работи.

Докато микробусът полека се сглобяваше наново, открих, че започвам да се питам дали той би могъл да бъде моето спасение. Дали би могъл, в крайна сметка, да ме отнесе далеч от Уоланъп? След като веднъж го върна в изрядна форма, със сигурност Лес би искал да го използва някой път, като отива до Калгурли за провизии (тъй като щеше да е в доста по-добро състояние от неговия микробус). Дали не бих могъл да се скрия вътре? Навярно би било добре да оставя куха ниша под един от наровете и да измисля начин, по който да се скрия там някоя тъмна нощ, преди Лес да потегли призори.

Все още нямах ясен план. Но докато оформях малка ниша под единия нар, си припомних чувството, наречено надежда. Без надежда човек не би могъл да оцелее. С нея би могъл дори да повярва, че има бъдеще отвъд този земен ад, назован Уоланъп. Ето защо още повече се вманиачих да довърша микробуса — защото знаех, че това е единствената ми надежда, единствената тръба, през която можех да надзърна към бъдещето.

— Ама ти май наистина адски обичаш тоя лайнян микробус, а?
— запита ме Анджи една нощ в леглото.

— Просто искам да го поправа.

— Обичаш го повече от мен.

— Разбира се, че те обичам — излъгах моментално, след като инстинктът ми за оцеляване надделя над импулса към емоционална искреност.

— Ама не колкото оня швабски танк. Ти направо живееш с това проклето нещо.

— Само се опитвам да покажа на Татенцето, че си знам работата като механик.

Това ѝ затвори устата. А когато най-сетне разкрих ремонтирания двигател пред Татенцето, и на него му затвори устата. За миг поне.

Беше петък сутринта. Цяла нощ бях изкарал на крак, довършвах последните детайли и се надявах, че никой не е хвърлил скришом поглед на това, с което се занимавах зад закрити врати през изминалата седмица.

Към пет бях приключил с всичко, тръснах се на пръстения под до творението си, запалих цигара, отворих си кутия бира и ме заля онази особена вълна на вдъхновение/изтощение, която винаги придружава завършека на един голям проект.

Час по-късно чух стъпките на приближаващото Татенце. Скочих на крака, завъртях ключа за запалване и разтворих със замах вратите на сервиза — драматичен жест, който оказа желан ефект.

Той се закова на място и каза само:

— Еба си майката.

Както и очаквах, най-напред го порази белотата — бяла самолетна боя с добавен восък и лак, които подсилваха лъскавия блясък. Бях минал три ръце с тази боя, за да покрия износения неугледен камуфлаж, а освен това бях изразходвал цял буркан уплътнител, за да поправа всевъзможни пукнатини по предното стъкло. Не че това боядисване беше като за изложбена зала, но като се сравни с предишното състояние на микробуса, наистина заслепяваше очите. Още повече джантите бяха излъскани, та да светнат, хромовото покритие беше възстановено, седалките — почистени от мръсотията на пущинака, арматурното табло — намазано с восък, жилищното отделение — идеално спретнато, стъклата — безупречно, кристалночисти. А накрая идваше и самият мотор. Капакът бе вдигнат и всяка една част от искрящия двигател бръмчеше сонорно без грешка — като перфектно настроен оркестър.

Татенцето приближи към колата едва ли не с благоговение, прокара пръст по искрящото покритие на каросерията, втренчи се в безупречно ремонтирания двигател с 1300 конски сили, дълго и внимателно слуша лиричните каданци на мотора, който не пропусна нито такт. Най-накрая проговори:

— Това всичкото сам ли го направи?

В отговор само се усмихнах.

— Някога правил ли си такова нещо преди?

— Нищо чак толкова голямо — и за пръв път се занимавам с каросерия.

— Ама това е невероятно — каза той. — Не знаех, че така ти идва отвътре.

— И аз не знаех. Какво ще кажеш за едно кръгче?

— А ти какво ще кажеш за една бира? Две изстудени, да отпразнуваме. Мамка му и механик, най-сетне да цъфне един такъв тука при нас.

— Благодаря, Татенце.

Той ме изгледа с някакво новопоявило се чувство на респект. И каза:

— Браво на теб, янки.

Никога не бях ходил на кръчма в шест и петнайсет сутринта. Татенцето имаше ключ (Лес бе заминал за провизии) и като обърнах внимание, че съм изхарчил всичките си седмични читове за бира, той заяви, че заведението черпи. В осем вече бяхме обърнали по шест кутии всеки и тогава към нас се присъединиха Гъс и Робо (в почивка от месокомбината).

Преди да удари девет, нови три бири бяха намерили пътя си през гърлото ми — а моят тъст настоя да идем всички дружно в сервиза, та и двамата му ортаци да оценят постижението ми. В десет бяхме обратно в кръчмата, Гъс и Робо ме засипваха с похвали по време на поредния набег до хладилника, а после потънахме в несвързан мъжки разговор за автомобили.

Лес пристигна в единайсет, а това означаваше нова процесия до сервиза и представяне на микробуса, последвани от неизбежното завръщане в кръчмата за нови три бири. По обяд с Татенцето вече бяхме първи дружки.

— Лес, да дадеш на янкито специален бонус от двайсет чита тая седмица за страхотната работа.

— Много благодаря, Татенце — казах аз.

— Мамка му и механик! — повтори той за около десети път тази сутрин и ме дари с широка пьянска усмивка, след което се измъкна навън.

Бях изтощен, но и ентусиазиран от постижението си, от топлото отношение на Татенцето и тримата му авери, и (още по-изненадващо) от факта, че за първи път, откакто се събудих в Уоланъп, всъщност се чувствах добре тук. Отпуснат в летаргичното, пьянско дружелюбие на кръчмарската компания. Добре приет елемент от обзавеждането. Временно забравил своето пленничество. Къркан като кирка.

Толкова бях наквасен, че да стана от столчето на бара, беше извънредно сложна стратегическа операция. Забелязвайки деликатното ми състояние, Лес ми помогна да се изправа и ме намести на една тясна кушетка в тясно стайче зад бара, където за пръв път от трийсет и шест часа потънах в сън.

Пак той ме подритна и ме събуди в пет следобед.

— По-добре се прибирай за вечеря — каза.

Махмурлук преди залез — за пръв път имах такова преживяване и не ми се щеше да се повтаря. Добрах се до пъклената тоалетна на кръчмата, изпразних мехура си, наврях глава под крана и хукнах към вратата. Преди да тръгна към къщи, реших да се отбия набързо до гаража — да погъделичкам още веднъж егото си с гледката на автомеханичния си шедьовър, преди да заведе и Анджи да го види покъсно вечерта.

Но докато наближавах бараката, чух бръмченето на бормашина, звънтенето на метал, ударил метал. А когато отворих вратата, видях... кланица.

Двигателят — разглобен.

Гумите — срязани.

Ауспухът — надупчен.

Капакът — залян с кутия черна боя.

Стъклата — разбити.

И Татенцето — гол до кръста, потен — пробиващ с бормашина карбуратора.

Замръзнах на място и изпаднах в шок. Немощен, безсилен шок. Когато Татенцето най-сетне ме забеляза, спря заниманието си и хвърли бормашината в краката ми.

— Сглоби го пак — каза той.

Успях да промълвя само едно „Защо?“

— Щото си мамка му и механик, що.

Същата вечер започнаха да избиват кучетата. Улиците кънтяха от лай и изстрели — всяко домакинство измъкна навън петте си най-окаяни псета и им тегли куршума. Ние нямахме нито едно куче, но ми се искаше да имахме пушка. Бих я употребил. Най-напред върху Татенцето. После — върху проклетата му дъщеря.

— Татенцето каза, че нищо не чаткаш от коли.

— Той е едно голямо лайно.

— Каза, че си оплескал микробуса...

— Той го разпарчетоса...

— Щото си се издънил...

— Нищо подобно.

— Каза, че даже не палел...

— Беше перфектен!

— Каза, че даже една свещ не знаеш как да сложиш.

— Мръсен лъжец...

— Да не си посмял...

— Шибан, мръсен лъжец, шибан дивак! Като всички в тоя шибан град...

Фрас! Ъперкът в челюстта. Без да мисля, я ударих в лицето с опакото на ръката си. Ударът я запрати встрани и тя се приземи върху бетонния под на дневната по голи колене. Веднага изпищя; веднага ме халоса чувство на вина. Но когато се наведох да я вдигна и да я помоля за прошка, тя ме нацели с един от онези точни до милиметър удари в корема, които те карат да се чувстваш все едно току-що са те изкормили. Изкара ми въздуха — и всякакво чувство на вина.

Спасих се в леглото и затиснах главата си с възглавница, за да не слушам поредната истерична тирада на Анджи. Тя пицеше, ревеше, осведоми всички граждани на Уоланъп, че аз съм най-негодният мъж на планетата. Страхливец, ударил бременна жена. Отрепка. Лайно. Нещастник.

Не й обръщах внимание. Като ми съсипахте микробуса, съсипете и мен. Оная гад Татенцето много добре знаеше какво върши. И щом

малката му принцеса също беше твърдо решена да ме сравни със земята, моят отговор сега беше: нека. Защото положението ми тук беше безнадеждно, безизходно. Като искат зомби, ще им дам зомби.

Така че останах в леглото. И не станах оттам. Не говорех. Не приемах никаква твърда храна. В първата нощ от тази изнервяща съпротива дори не се вдигнах до тоалетната, а подмокрих леглото, в което спяхме двамата с Анджи. По това време търпението й вече беше на изчерпване след моето мълчание, след ступора ми — така че когато превърнах леглото в резервоар за урина, тя наистина подскочи. Нарече ме изрод, отврат, психопат. Точно тогава реших да отпусна сфинктера си и наистина да я накарам да я нахрани.

Изпищя, и още как. Истерично. После се изстреля към вратата.

Двайсетина минути по-късно се завърна с медицинска помощ — Гъс. Той носеше малка, черна лекарска чанта и не изглеждаше очарован, че му се налага да ходи в нечий дом в два сутринта. Когато видя в какво състояние е матракът, направо се задави от пристъп на гадене (както и се надявах).

— Еба си животното е тоя янки — каза. — Често ли го прави?

— Не, по дяволите.

— Просто питам.

— Мислиш ли, че бих живяла с това нещо? Да страдам мълчаливо? Слушай какво ще ти кажа, ако още веднъж се насере в леглото, ще му тегля куршума като на куче. Чуваш ли, янки, нещастник такъв?

Много добре я чух, но продължих да се правя на тотално неадекватен: изпънато тяло, неподвижни очи, изключен звук.

— Какво му е? — попита Гъс.

— Ти си лекарят, мамка му. Ти кажи какво му е.

Той извади джобно фенерче и освети очите ми. После преслуша гърдите ми и удари коленете ми с гумено чукче.

— Ами, жив е още. И всичко изглежда наред. Може би го е хванал някакъв пристъп. Или нервен срыв.

— Или се прави.

— И да се правиш на откачен, гледаш да не се насираш. Освен ако не си много извратено копеле.

— Той е.

— Обвиняваш го, задето е поизперкал? Така де, пичът не дойде тук съвсем по своя воля. А след това, което Татенцето направи с микробуса му...

— Едно голямо фиаско, това е бил микробусът...

— Ти видя ли го, след като янкито го завърши?

— Не, ама Татенцето каза, че било провал.

— Беше вълшебство, Анджи. Абсолютно вълшебство. Твоят янки свърши невероятна работа — и после Татенцето я разпердушини.

— Глупости.

— Ако не ми вярваш, питай Лес и Робо.

— Защо му е на Татенцето да прави това?

— От завист, мен ако питаш. От завист и много пиячка. Знаеш го Татенцето — мрази да му се показват, а като се насмуче, му изхвърква чивията.

— Ще му кажа, че така говориш за него.

— Давай. Можеш също така да кажеш на Робо, че ще ти трябва някой и друг ден отпуск, за да гледаш Ник.

— Аз да не съм медицинска сестра.

— Сега си. Така или иначе, няма какво да се направи. Храни го, слагай му гърне всеки път, като му се доходи по нужда, избърсвай му задника, като свърши. Таман ще се тренираш за бебчето, като дойде. И междувременно вземи му сложи студено месо на тая подута челюст. Като гледам, бая здраво си го фраснала.

— И той ме удари.

— Да, ама ти си го ударила по-лошо.

Той излезе. Когато се отдалечи достатъчно, че да не чува, Анджи се обърна към мен и изсъска:

— Като обичаш лайна, спи си в тях.

И наистина спях в тях, защото Анджи се изнесе на фотьойла, оставяйки ме проснат наред подгизналите чаршафи. Тогава разбрах, че не просто симулирам симптоми на нервен срив, а че наистина нещо вътре в мен се бе скъсало и сега се намирах в зоната на здрача. Повярвайте ми, ако само се преструвах, досега да съм прекратил играта — защото няма преструвка, която си заслужава да лежиш цяла нощ в локва от собствените си изпражнения. Но макар че ми се искаше да скокна от матрака и да запратя мръсните чаршафи в лицето на Анджи, няхах сили за такъв подвиг. Всичките ми резерви от воля бяха

изчерпани. Чувствах се изсмукан, обезкървен, вцепенен. Не можех да се помръдна и изобщо не ми пукаше. Бях достигнал точката, от която няма връщане. Вече нищо не ме интересуваше.

За щастие нощта бе кратка. В пет Анджи се събуди от дрямката си върху фотьойла с бръчки и синки. И когато видя, че не съм помръднал от леглото — че всъщност продължавам да лежа неподвижно върху отвратителния матрак — съвестта видимо я загриза.

— Божичко... — промълви тя, после на няколко пъти силно ме разтърси и извика името ми в ухото, умолявайки ме да се върна сред живите. Но когато не отговорих, тя навлече някакви дрехи и изскочи навън. Половин час по-късно се върна с братята си Том и Рок. Те мъкнеха изтърбушен двоен матрак.

— Леле, каква гадост — каза Том, докато мрачно се запознаваше със състоянието на леглото. — Помириши само...

— И ти си го оставила да спи в това цяла нощ? — попита Рок.

— Мислех, че се прави на интересен — отвърна Анджи.

— Същински ангел на милосърдието е тая наша сестра — каза Рок на Том.

— Млъквайте и ми помогнете да го вкараме под душа.

Докато ме вдигаха от леглото, двете момчета сметнаха за уместно да пуфтят мелодраматично и да ядосват сестра си с ето такива коментари:

— Вярно ли това ти е представата за секси мъж?

Или...

— Всяка сутрин ли му чистиш акито, Анджи?

Или...

— Защо не попиташ Лес дали няма в склада големи пелени за големи янкита?

Момчетата са си момчета — но Анджи никак не изглеждаше развеселена, а се сопна на братята си да зарежат остроумията и да се захващат за работа, по дяволите. Така че те ме замъкнаха под душа, наместиха ме ребром наред кабината и пуснаха водата с всичка сила, докато не изчезнаха всичките противни доказателства за разстройството ми.

Оставиха ме там и пренасочиха вниманието си към леглото: събраха чаршафите накуп, вдигнаха подгизналия матрак от пружината и го смениха с другия.

— Какво да правим с тия лайна? — попита Том.
— Отиват на сметището, много ясно.
— Ще ти струва шест чита за бира — обади се Рок.
— Адски щедри задници сте вие, а? — изсъска Анджи.
— Гадна работа е това, сестричке — каза Том.
— Шест чита си е пладнешки обир.
— Ми вземи ги от Ник тогава — предложи Рок. — Той не взе ли заплата, преди да изкука?
— А така — каза Анджи и моментално затършува из дрехите ми, скупчени до леглото, докато не намери две ленти читове в задния джоб на работните ми гащета.
— Май ще можеш да си удвоиш пиячката тая седмица — подхвърли Рок.
— Не и ако трябва да седя тук и да се правя на бавачка заради тоя пън. Вие сигурно няма да ми вземете един стек от магазина, а?
— Още четири чита — каза Том.
— Да го духаш.
— Два чита?
— Става — каза тя и подаде една дълга лента уоланъпска валута на Том. После нареди на братята си да ме вдигнат от душа и да ме държат прав, докато ме избърше. След като успя да нахлузи една тениска през главата ми, тя ги накара да ме издърпат до тоалетната и да ме настанят с гол задник върху чинията.
— Няма да го оставиш тук, нали? — попита Рок, искрено шокиран.
— А какво, да го оставя да осере леглото още веднъж ли? Още повече това е единственият резервен матрак в града.
— Да, ама... Това не е ли някак си жестоко?
— Тогава стойте вие тука и му слагайте гърне всеки път, като му се доходи.
— Не, благодаря — каза Рок.
— Хващам се на бас с вас — каза Анджи, — че като поседи два часа на чинията, ще спре с тия щуротии и ще започне пак да се държи почти нормално.
— Ти си корава кучка — каза Том.
— Най-коравата — сопна му се тя.

Но за едно нещо беше права: след като прекарах към три часа полугол в тази проклетата тоалетна, замъгленият ми мозък реши, че толкова стига и ме убеди да стана и да се замъкна до леглото. Докато лягах върху „новия“ матрак (още някак лигав и провиснал в средата), Анджи се обади:

— Я! Мъртвите ходят!

Аз се свих в защитна зародишна поза и не отговорих.

— Още се правим на хахо, а?

Да — макар пленничеството ми в тоалетната да ме бе изправило отново на крака, не ме беше дръпнало рязко в нормалността. И все още няхах желание да говоря или да се храня.

— Ами ако не ти се говори, твоя си работа — каза Анджи. — Обаче те предупреждавам: ще те заключа в кенефа в момента, в който разиграеш такова шоу като снощи.

Вслушах се в нейното предупреждение и докато трая душевното ми разстройство, аках и пишках където трябва. Но като изключим тези естествени нужди, останах прикован на легло и само сядах в него, когато Анджи идваше да ме храни с блудкава зеленчукова супа (една лъжичка консервирани моркови и боб, кипнати в чаша вода). Тя опита да ми дава и по-твърда храна, но даже от такова неутрално и въздушно нещо като бъркани яйца на прах, се задавах. Така че Анджи неохотно поддържаше живота ми със супа. Мразеше всеки един миг от болногледаческите си задължения, наливаше се с бира и ревеше любимите си мелодийки в опит да прогони тишината, превзела къщата.

След три дни вече бяхме стигнали до етапа, в който тя се отнасяше към мен с киселата студенина на сестра, гледаща старец. Аз бях онази буца там на леглото, която трябваше да бъде хранена три пъти на ден, а през останалото време — пренебрегвана. Тя дори изобщо спря да ми говори, само ме тупаше по рамото и оповестяваше: „Кпъопачка“, после ме хранеше с дълбоко мълчаливо презрение.

Но на втората събота след моя срыв тя все пак проговори: с рязък тон обяви, че тази вечер отива на кръчма — защото след цяла седмица домашен арест с мен ѝ се била отворила яка глътка. И сега излизала да ми намери бавачка. Върна се чак по здрач и от лъкатушната ѝ походка, когато се вмъкна през вратата, си личеше, че вече е подложила за утрешния махмурлук.

— Бебчо радва ли се да види Мама? — попита тя, заваляйки думите. — Бебчо не се е наакал в леглото, нали?

Нечий глас зад нея каза:

— Не се заяждай с момчето, Анджи.

— Мама доведе на Бебчо другарче да си играйкат.

В къщата влезе Кристъл.

— Хей, Ник — заговори ме тя, опитвайки се да звучи делово. — Как я караш?

— Той няма да ти проговори бе — каза Анджи.

— Може и да проговори.

— Тцъ, направо е онемял.

Кристъл, като добра колежанка, все пак настояваше да пробва:

— Наистина много си отслабнал, Ник.

— Много ясно, че е отслабнал — отвърна й Анджи. — Ако ядеш само зеленчукова супа и нищо друго, и ти ще отслабнеш.

— Аз нямам нужда да отслабвам — каза Кристъл и прокара поглед по телесата на Анджи.

— Крава — каза Анджи.

— Някакви специални наставления имаш ли?

— В тигана на котлона има малко супа. Само я сгрей и му дай едно канче след около час. То това е всичко.

— Бягай тогава — каза Кристъл.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Нямам нищо против.

— Супер си, сестричке — и тя изскочи през вратата.

Кристъл грабна един кухненски стол и седна до мен.

— Легни си с откачалка и ще станеш откачалка. Мислех си, Ник, че интелигентен мъж като теб ще знае, че това е правило номер две в пущинака.

По устните ѝ пробяга палава усмивка. Нехарактерна усмивка — за първи път виждах Кристъл да се усмихва. Тя се намести до мен и заговори с лекота, която отсъстваше предишните пъти, когато бяхме разговаряли пред хора.

— С мен ще разговаряш, нали, Ник? Защото наистина имаме много да си говорим.

Успях само да свия рамене.

— Спокойно — каза тя. — Когато си готов, тогава говори. Но преди всичко трябва да се наядеш. Още повече Анджи най-вероятно те е хранила с боклуци.

Тя мина през пластмасовата завеса с висулките, отиде в кухнята, пхна лъжица в супата, опита малка глътка и я изплю. Лицето ѝ се сгърчи все едно беше пийнала течна сяр.

— Нищо чудно, че нямаш апетит — каза ми тя и хвърли тигана в мивката. — Да видим дали аз ще се справя по-добре.

Тя взе да тършува из кухненските шкафове и да вади разни тенджерки и подправки. Половин час по-късно се върна до леглото с канче димяща супа.

— Отново зеленчукова супа, за съжаление — каза ми. — Нямаше какво много да сторя с това, което се намира тук.

Тя ме намести седнал в леглото и започна да ме храни с лъжица. Това беше същата мешавица от боб и моркови, но тя някак бе съумяла да я направи ядовита и аз я изядох цялата, даже приех и втора порция, преди да заспя. Размърдах се отново, когато Анджи едва не се строполи на вратата. Кристъл продължаваше да седи до мен и в скута ѝ лежеше опърпано училищно издание на „Робинзон Крузо“.

— Скивай ти картинка — каза Анджи. — Милата сестричка бди до леглото. Някакви проблеми създаде ли ти?

— Почти не е мръднал цяла вечер.

— Някои мацки са родени с късмет. — Анджи се оригна. Шумно. — Дали не би искала пак да го погледаш някой път?

— Бих могла — отвърна Кристъл. — Ако платиш.

— Осем чита?

— Десет.

— Какво ще кажеш за осем чита сряда вечер и десет чита в събота? Освен ако не държиш много да дойдеш да палим боклука.

— Мога и да го пропусна... Срещу дванайсет чита.

— Кучка.

— Това е офертата.

Анджи пак се оригна високо.

— Назначена си.

Веднага щом Кристъл излезе, къщата отново потъна в тишина за следващите седемдесет и два часа, а аз опрях до затворническата диета

на Анджи. Във вторник вече броях часовете до завръщането на моята снаха.

— По-добре ли е? — попита Кристъл в сряда вечер, когато най-сетне пристигна с малка пазарска мрежа в ръка.

— Тцъ — каза Анджи. — Още се прави на кретен.

Но веднага щом Анджи излезе навън, Кристъл се обърна към мен:

— По-добре си, Ник, нали?

Не помръднах.

— Достатъчно добре може би, за да хапнеш един омлет.

Поклатих глава.

— От истински яйца.

Изговорих първите си думи от близо две седмици:

— Истински яйца?

Кристъл приветства завръщането ми на планетата Земя с широка усмивка, после бръкна в мрежата си и извади оттам кутия яйца.

— Шест домашни яйчица — каза. — Купени вчера от Лес в Калгурли. Заедно с триста грама чедър и гъбки. Ще ги смелиш ли?

— Бих опитал.

— Добре тогава. Вече се гласи един омлет с гъби и сирене. Но докато готвя, защо не вземеш да минеш през душа? Не бих вечеряла с мъж, който вони. А в момента наистина смърдиш.

Права беше — по кожата ми не бе минавала течаща вода, откакто Том и Рок ме напъхаха под душа преди дванайсет дни. И макар че все още се чувствах изтощен физически, екзотичното за Уоланъп ухание на масло, цвърчащо в тиган, ми даде сили да се завлека до душа.

Водата, както винаги, беше ледена. Но след първоначалния шок оцених студената струя и я оставих да ме измъкне от блатото, в което бях затънал. Даже се избърснах и бавно се изтърках със сапун, за да отмия мръсотията. После — Кристъл свенливо отклони поглед встрани — се дотъртрих до леглото и си обух гащи.

— По-добре ли си сега? — попита тя.

— Малко по-добре — отвърнах. Но внезапно ми се зави свят и трябваше пак да легна.

— Май не си още готов да седнеш на масата — каза Кристъл, докато идваше към мен с две чинии. — Искаш ли аз да те нахраня?

— Ще се справя.

Поех чинията и вилницата и ароматът на омлета моментално ме покори. След всичките ония консерви и прахообразни продукти, дъхът на прясна храна ме удари право в ноздрите. Вилницата леко трепереше в ръката ми, но успях да се закрепя и да забуча едно ъгълче от перфектно кафеникавите яйца. Захапах го и моментално се пренесох в Мейн, в „Мис Брънсуик Дайнър“: крайпътна закусвалня на магистрала I-95, където правеха най-хубавия омлет с гъби и сирене, който някога бях ял. До този миг.

— Хубав ли е? — попита тя.

— Да — отвърнах. — Много е хубав.

— Яж бавно. Стомахът ти ще трябва пак да свикне с твърда храна.

Последвах препоръката и внимателно се заех с омлета, предъвквах по няколко пъти всяка хапка. Когато свърших, Кристъл бръкна в мрежата си и извади оттам нова изненада: кутия „Марлборо“.

— Откъде ги взе? — запитах.

— Измуфтих ги от Лес.

— Мислех, че той не складира истински цигари... И пресни яйца.

— Официално — не... Но всъщност всяка седмица докарва малко количество луксозни стоки за себе си и за тримата си авери: замразени пържоли и пилета, истински яйца, хубаво австралийско вино, сегиз-тогиз даже бутилка скъп скоч. Не разделят всичко това със семействата си, а го пазят за седмичните си сбирки. Само четиримата в една стая на втория етаж на кръчмата — тъпчат се с говеждо филе, с пилешки гърдички и подлагат с изискан шираз^[1]. Разбира се, пазят в пълна тайна менюто на тези частни пиршества — защото са наясно, че когато ние останалите преживяваме с кенгурски котлети и варена шунка, лошо им се пише, ако някой разбере как си угаждат.

— Тогава защо ти дава от тези неща?

— Чувства се виновен.

— Защо?

— Заради Джак.

— Твоят съпруг?

— Не сме се женили.

— Но Анджи каза...

— Анджи лъже... За много неща.

Вдигнах лявата си ръка.

— Значи това не е неговият пръстен?

— Не, пръстенът си е на Джак. Но не беше венчална халка.

Просто една евтиния, която си носеше ей така.

— Лес защо се чувства виновен заради него?

— Някой друг път, Ник.

— Убили са го?

— Не сега, моля те.

— Но...

— Не!

Каза го с такава ярост, че незабавно отстъпих.

— Съжалявам — казах.

— Няма нищо — отвърна тя и стисна за секунда ръката ми. —

Няма ли да изпушиш една цигара?

— Да, ще изпуша.

Тя ми подаде кутията „Марлборо“ и кибрит.

— Опасявам се, че не мога да ти ги оставя. Ако Анджи ги види, ще каже на мама и тогава тя ще побеснее — нали знаеш каква война води Гладис в името на марковите цигари. Така че май ще трябва просто да изпушиш колкото можеш сега, докато са тук.

Отворих кутията и я поднесох към нея.

— Аз съм единственият човек над шестнайсет в Уоланъп, който не пуши — каза тя.

Засуетих се с клечките, но все пак успях да запаля, поех един дълбок, ароматен облак от бавно горящ вирджински тютюн в дробовете си, затворих очи и издишах.

— Благодаря ти — казах й. — Много ти благодаря. За всичко.

— Какъв вкус има „Марлборо“-то?

Дръпнах още веднъж.

— На вкъщи — казах накрая.

— Съжалявам, че ти събудих носталгията.

— Постоянно изпитвам носталгия.

— Не те обвинявам. Това е кошмарно място. Другояче трябваше да бъде, но наистина тръгна по ужасен начин. — Тя за пореден път се разрови в мрежата си и извади оттам голям измачкан плик от плътна кафява хартия. — Мисля, че е добре да хвърлиш поглед на това — каза, докато ми го подаваше.

Вътре имаше малко тесте вестникарски изрезки, изсъхнали и пожълтели от годините. Първата беше от издавания в Пърт вестник „Уест Острелиън“, от 12 март 1979.

ВЗРИВ В АЗБЕСТОВА МИНА ВЗЕ ТРИ ЖЕРТВИ

УОЛАНЪП, ЗАПАДНА АВСТРАЛИЯ

Трима миньори загинаха на място вчера, след като зле поставен заряд динамит избухна в азбестовата мина на „Юниън Минералс“ в Уоланъп, градче в Голямата пустиня Виктория. Според очевидци експлозивите били поставени дълбоко в шахтата като помощно средство при дълбаенето в скалата, но избухнали преждевременно и убили тримата намиращи се още там миньори. Жертвите са Джо Джон Драйсдейл (55) и двамата братя Харолд (51) и Бъстър (54) Ренолдс, всички от Уоланъп, женени, с деца. Спасителните екипи не са успели да извадят телата, тъй като експлозията била последвана от пожар в шахтата.

— Бъстър Ренолдс беше моят дядо — каза Кристъл. — Таткото на Татенцето. А Харолд беше бащата на Лес.

Преминах към следващата изрезка от „Уест Острелиън“, датирана от 14 март 1979.

ЕВАКУИРАТ ГРАДЧЕ СЛЕД МИННА ЕКСПЛОЗИЯ

УОЛАНЪП, ЗАПАДНА АВСТРАЛИЯ

Изолираното миньорско градче Уоланъп ще бъде евакуирано, след като преди два дни експлозия в шахтата на азбестова мина предизвика пожар, все още бушуващ под земята.

Обявявайки евакуацията от кабинета си в Канбера, министърът на мините и полезните изкопаеми г-н Джок Смитсън (либерал от Голд Фийлдс), каза: „Когато избухне

пожар в азбестова мина, потенциалният риск за здравето на населението е огромен. В този трагичен инцидент вече загинаха трима миньори, определено не искаме повече фатални случаи, така че нямаме друг избор, освен да разпоредим незабавната евакуация на града“. 120-те жители ще бъдат извозени с автобуси до Калгурли, най-близкият до Уоланъп град, на 700 км, където ще бъдат настанени от Департамента по социалните въпроси на Западна Австралия.

— Винаги ще помня това пътуване до Калгурли — каза Кристъл. — Тогава бях на десет и травмата беше страхотна. Татенцето рухна след смъртта на баща си, само крещеше как вината е на минната компания, защото все използвали най-евтините експлозиви. Останалите плачеха, защото трябваше да оставят всичките си вещи. И беше наред лято, и в автобусите, които дойдоха да ни вземат, нямаше климатик, и заради лошите пътища пътувахме двайсет часа до Калгурли. Когато най-сетне стигнахме, ни натикаха в онези отвратителни казарми на края на града. Казарми, които не бяха използвани, нито почиствани от десет години, и гъмжаха от изпражнения на плъхове, а тоалетните бяха запушени. А после, три седмици по-късно, минната компания, която притежаваше Уоланъп, спря да изплаща на всички заплатите, защото решиха да закрийт града. Взех следващата изрезка — 20 април 1979.

ПРЕКРАТЯВАТ ЕКСПЛОАТАЦИЯТА НА АЗБЕСТОВА МИНА

ПЪРТ, ЗАПАДНА АВСТРАЛИЯ

Австралийската компания „Юниън Минералс“ ООД днес обяви, не прекратява незабавно експлоатацията на своята азбестова мина в Уоланъп, тежко повредена при експлозия миналия месец. Първият вицепрезидент на компанията по връзките с обществеността Ръсел Ханли направи следното изявление: „Юниън Минералс“ дълбоко съжалява, че се налага да затвори една историческа мина,

експлоатирана постоянно от 1889-а година. Но след експлозията и пожара от миналия месец, при които загубиха живота си трима от най-отдавнашните ни работници, мината е абсолютно непригодна за експлоатация — още повече нашите експерти по безопасността ни осведомяват, че под повърхността все още тлеят азбестови огньове". Решението на „Юниън Минералс“ предизвика яростна ответна реакция сред гражданите на Уоланъп, повечето от които все още са настанени във временен лагер в Калгурли. Говорителите на Инициативния комитет на Уоланъп — Милърд и Лестър Ренолдс, чиито бащи загинаха при трагедията в мината — заявиха пред репортери: „Това ще доведе до смъртта на нашия град“.

— Татенцето се казва Милърд? — възкликнах.

Кристъл не можа да сдържи кикота си.

— Да не се изпуснеш, че си го научил. Той наистина ненавижда това име.

— Какво стана, след като затвориха мината?

— Грозна работа — каза Кристъл. — Много грозна.

„Уест Острелиън“ от 2 май 1979:

ДВАМА АРЕСТУВАНИ СЛЕД ДЕМОНСТРАЦИЯ СРЕЩУ МИННА КОМПАНИЯ

ПЪРТ, ЗАПАДНА АВСТРАЛИЯ

Яростни сблъсъци с полицията пред главната квартира на „Юниън Минералс“ в центъра на Пърт вчера доведоха до ареста на двама протестиращи от мъжки пол.

Двамата мъже — Милърд и Лестър Ренолдс от Инициативния комитет на Уоланъп — бяха задържани от полицията, след като нападнаха говорителя на „Юниън Минералс“ Ръсел Ханли, докато се опитваше да напусне сградата на компанията. Избухнаха схватки, когато други

протестиращи опитаха да спрат полицейската камионетка с двамата задържани.

По-късно през деня братята Ренолдс бяха изправени пред съдия-следовател на Уилям стрийт и бяха освободени под гаранция от 100 долара срещу обещание да не нарушават обществения ред. След като му бе повдигнато обвинение, Милърд Ренолдс обвини пред репортери „Юниън Минералс“ в корпоративно безсърдение:

„Загубихме бащите си в тяхната мина. Загубихме домовете си. Загубихме общността си. И какво направи «Юниън Минералс», за да ни обезщети? Нищо. Оставиха държавата да ни настани в непригодни помещения. Спряха ни заплатите. Не предложиха и едно пени компенсация на опечалените семейства. Ако питате мен, тези хора са едно стадо пигмеи“.

— Татенцето и Лес така и не попаднаха в затвора — каза Кристъл, — защото се вдигна голям шум как „Юниън Минералс“ третираат своите работници и те помолиха съда да оттегли обвиненията си. И в крайна сметка изплатиха някакви там обезщетения — пет хиляди долара на всяко семейство от Уоланъп и още по десет хиляди за вдовиците на тримата загинали мъже. Жалки подаяния. Като имаш предвид, че бяхме загубили целия си мънищък сигурен свят. Най-лошото беше, че всички работни места в мините на Калгурли бяха заети. Съответно хората се пръснаха по всички посоки да си търсят работа — и цялата общност на Уоланъп просто се разлетя. Татенцето ни премести в Пърт, където си намери работа в един сервиз, а мама се хвана да чисти в някакво хотелче. После пристигна Лес със семейството си, а след него и чичо Робо, и един ден двамата успяха да се цанят нощни пазачи на кланицата до Фриймантъл. Най-накрая се появи и Гъс, успя някак да се запише в подготвителния курс за медици в тамошния университет, но в крайна сметка отпадна и взе да се шляе с разни наркомани, и да продава трева. От което спечели бая добри парички. Но и той като Татенцето и като останалите мразеше този град и само говореше как един ден ще се върнат в Уоланъп.

Тя хвърли поглед към часовника си и изведнъж стана много делова: събра вестникарските изрезки и понесе чиниите към кухнята.

— По-добре да спрем сега — преди да се дотъркаля Анджи. Ще ти покажа останалите в събота. Обичаш ли стек?

— От кенгуру?

— От телешко филе. Лес каза, че ми е запазил два във фризера. Можем да ги хапнем, вместо да ходим да палим сметището. Какво ще кажеш?

— Ела в събота.

Анджи беше доволна, че Кристъл е успяла да ме напъха под душа.

— Мамка му, виж го какъв е чистичък, до блясък — това беше единственият ѝ пиянски коментар по темата. Но аз не реагирах на нищо в нейно присъствие и само чаках да стане шест часът в събота.

Кристъл се появи точно на минутата — и Анджи незабавно изхвърча през вратата с думите: „Бая ще закъснея, да знаеш“. Когато се отдалечи достатъчно, Кристъл остави торбата си на кухненската маса и извади нещо, увито в намазана с парафин хартия. Когато разви хартията, отдолу се показаха две перфектно изрязани парчета червено месо, дебели по пет сантиметра.

— Красота, а? — подхвърли тя и тогава забелязах, че току-що е измила косата си и че се е пръснала с екзотичен парфюм. Пачули^[2], може би. Тя продължи да изпразва торбата от съдържанието ѝ, което се оказа удивително съкровище от пресни продукти.

— Менюто за вечеря е следното: телешки стек на тиган, прясна целина, запържена в чесново масло, салатата от пресни домати. И бутилка каберне совиньон от Кейп Ментеле^[3] — страхотно е. Но най-напред... Защо не минеш пак под душа? Отново си се размърдял, мой човек.

Успях да издържа под ледената струя само пет минути — но после се чувствах по-добре. И вместо да навлека някоя разпарцаливена тениска и гащи, отворих шкафчето и извадих оттам най-хубавите си дрехи: стара бяла оксфордска риза на „Брукс Брадърс“ и камуфлажен панталон „Гап“. За първи път, откакто бях стъпил в Австралия, обличах дълъг панталон.

— Нов-новеничък — каза Кристъл, след като ме огледа. — Върна ли се сред човешкия род?

— Почти.

— Това би трябвало да ти помогне — каза тя и ми подаде чаша кървавочервено вино.

Поднесох чашата под носа си и вдишах дълбоко. От сложния букет аромати ми забучаха ушите. После си позволих една съвсем, съвсем мъничка глътка.

Спомням си как по време на кризата със заложниците в Бейрут^[4] четох, че един от освободените французи тъкмо бил публикувал книжка за виното. Не ставаше дума за дегустаторски наръчник, нито за някоя от онези брошури в стил „Бордо за три кинта“. Книжката била проучване на виното като храна за духа: метафизиката на хубавото шабли, съвсем по френски. Но когато тази най-първа глътка каберне совиньон от Кейп Ментеле наелектризира небцето ми, внезапно разбрах защо абстрактната идея за виното може да притежава такъв резонанс за човека, задържан напъряно волята му. Не алкохолният градус на виното създаваше тази емоционална мощ, по-скоро сложният му финес ти напомняше за възвишените неща в живота — и междувременно подчертаваше колко е необходимо да надмогнеш някак несгодите на ситуацията, в която си попаднал. В края на краищата, когато говорим за духовност, винаги имаме предвид търсенето на някакво изискано състояние високо над ежедневно съществуване. А чаша от това жестоко каберне совиньон беше една доста добра крачка в тази посока, така поне реших.

Вечерята също се оказа упражнение по възвишен ескапизъм. Кристъл подреди масата както трябва, с две порцеланови чинии, ленени салфетки и кърпи. Беше донесла единствената плоча с класическа музика в Уоланъп (концерт за кларнет на Моцарт), беше я пуснала на грамофона, беше запалила свещ. Когато угаси флуоресцентното осветление, тази барака, наречена дом, се окъпа в меко потрепващо сияние. Тя поднесе стековете — отлично препечени отвън, сочни и розови отвътре. Зеленчуците бяха също толкова елегантни: целината — деликатно запържена, доматиите — полети с лек винегрет с едва доловим лъх на босилек. Хранехме се бавно, в почтително мълчание, не искахме да нарушим аурата на очарованието, илюзията, че някак сме се спасили от суровите условия, в които се намирахме. Това не беше ядене, това беше църковен обред.

— За съжаление не можах да намеря истинско кафе — каза тя. — Но донесох отново „Марлборо“.

— Страхотна си.

— Нищо подобно — отговори тя. Докато бъркаше в торбата си, забелязах как се изчерви. — Донесох и тези — добави тя и ми подаде две вестникарски изрезки.

Първата беше всъщност цяла страница — заглавната страница от съботната притурка на „Мелбърн Ейдж“ от 16 май 1983. Цялата ѝ горна част бе заета от фотография на Татенцето (малко по-млад, но все така маймуноподобен и заплашителен), застанал сам насред празната, ветровита главна улица на Уоланъп. Отдолу беше заглавието:

СМЪРТТА НА ЕДИН ГРАД

Кристин Кийлър

Той се върна за погребението — за погребението на града, който три поколения от семейството му са наричали дом. Защото предната събота федералното правителство в Канбера постанови, че миньорското градче Уоланъп в Голямата пустиня Виктория повече не съществува като административна единица. И за Милърд Ренолдс — роден и израснал в Уоланъп също като родителите си, също като техните родители — това бе ден на траур, сякаш си е отишъл негов близък.

Погребалната камбана за Уоланъп бе ударена от федералния министър на мините и полезните изкопаеми господин Рон Браунинг (либерал от Порт Хедланд), който предния петък издаде постановление, че градът — необитаван след минна експлозия през 1979-а — оттук нататък няма да бъде считан за част от никаква щатска или федерална инфраструктура...

— Разбира се, това не беше последният път, когато Татенцето се отби в Уоланъп — сегиз-тогиз отскачаха дотам с Лес или Робо, или Гъс, да проверяват дали не са се настанили скитници или аборигени.

По онова време и четирите ни семейства живееха заедно в две къщи близнаци във Фриймантъл и атмосферата беше като една голяма комуна. Множество голи деца, тичащи наоколо, множество изпушена трева, множество алтернативни планове в зародиш. Спомням си как Татенцето и тримата ми чичовци сядаха някой път с един голям дебел джойнт и мечтаеха ли, мечтаеха как ще се върнат в Уоланъп. Как ще си създадат свое отделно общество, изолирано от останалата част на страната. Истинско колективно общество, в което не се трупат пари, в което няма алчност, няма я цялата онази лакомия, превърнала Австралия в това, което е днес. Градът си беше там и само ги чакаше да го заселят отново — трябваше им само някаква малка промишленост или бизнес, които биха могли да го издържат, но в същото време да не привличат много внимание към факта, че на място, обявено от федералното правителство за необитаемо, отново живеят хора.

Кристъл ми обясни, че някъде по това време някоя и друга баба починала и оставила на семейството известно наследство — към 20 000 щатски долара — които те заделили за изселването в Уоланъп. И ето че една сутрин през 1986-а Робо се върнал от работа превъзбуден и им разправил, че току-що се запознал в кланицата с един пич на име Джоунс, който всеки момент отварял фабрика за кучешка и котешка храна в Калгурли и търсел някого в тази част на щата да го снабдява с чистено кенгурско месо.

Броени дни по-късно Джоунс цъфнал в къщата и мед му капел от устата. И след като един уикенд го закарали до Уоланъп — и му показали стария склад, който идеално пасвал за малка кланица — момчетата наистина сключили с него сделка: като компенсация за първоначалната му инвестиция в оборудването за обработка на месо, те ще го снабдяват ексклузивно с мъртви кенгура и ще му взимат най-ниската цена — петдесет процента по-малко от който и да било месокомбинат. Освен това нямало да му се налага да плаща данък добавена стойност, защото те щели да са фантомна компания, базирана в град, който според сведенията на всички възможни чиновници вече не съществувал.

Пристъпих към последната изрезка. Беше от най-голямото седмично новинарско списание на Австралия, „Булитин“. Втората седмица на август 1986-а — доколкото бе информирана Кристъл, тук

за последен път бе напечатано името „Уоланъп“. Беше кратка бележка, изглежда от дневниковата им колонка.

ИМА ГО — НЯМА ГО

Миналата седмица един град буквално изпадна от картата, след като Кралският австралийски автомобилен клуб публикува новия си пътен атлас. Внимателен наблюдател от нашата редакция забеляза, че миньорското градче Уоланъп в Голямата пустиня Виктория — закрито от федералното правителство след експлозия в азбестова мина през 1979-а — вече няма честта да е отбелязано от КААК върху новата им регионална карта на Западна Австралия. Няма никаква следа и от черния 320-километров път, който свързваше Уоланъп с еднолентовото главно шосе за Калгурли. По думите на главния картограф на КААК, Реджиналд Кейтън-Джоунс, решението да се изтрие Уоланъп от картата е взето, защото: „Това е град призрак, затънтен наскреда нищото. Коео означава, с две думи, че той просто вече не съществува. А град, който не съществува, няма работа върху картата“.

— Нанесохме се почти веднага, след като публикуваха този материал — каза Кристъл, — защото вече бяхме сигурни, че никой няма да дойде да слухти около Уоланъп. Сбогувахме се с живота във Фриймантъл, казахме на съседите и учителите, че бащите ни са си намерили работа на изток, грабнахме по една раница и тръгнахме в нощта. Знаехме, че никога няма да се върнем.

— Никой ли не възрази? — попитах.

— Накараха ни да вярваме, че ще бъде страхотно приключение. Целогодишен летен лагер.

— И ти също си се хванала на тази въдица?

— Абсолютно. Бях първи курс в педагогическия колеж, имах си гадже сърфист на име Дейв и все на плажа седях. Но когато дойде Татенцето и ми каза: „Ще ни трябваш за учителка в Уоланъп“, не

можах да му откажа. Все пак семейството си е семейство. Пък и идеята да основем наново цял град ми се видя доста романтична. Още повече ставаше дума за родния ми град. И в първите няколко години наистина всички се чувствахме малко като пионери. Оправяхме се с елементарни удобства, с елементарна храна. Учихме се да живеем без неща като телевизия и кино. Свикахме отново с пущинака. Всъщност никой не се оплакваше — защото всички все още вярвахме, че това е страхотно, да си имаме град само за нас, където можем сами да си определяме правилата и да пратим целия външен свят по дяволите. Но макар че Татенцето и аверите му бяха измислили умни неща като системата на читовете — и постигнаха успех в месарския бизнес — при планирането на мечтаната комуна не се бяха сетили за един съвсем очевиден обществен проблем. Как все пак щяха децата им да си намерят съпрузи, като пораснат? Твоята Анджи започна олелията. Когато беше на деветнайсет, Лес я излови една нощ в курника с един от големите синове на Робо. Секс на екс.

Задавих се с дробове, пълни с дим.

— Чукала е братовчед си?

— Сещаш ли се кой е Пийт — момчето, дето обезглавява кенгурата? Той беше.

— Но тя ми каза...

— Какво?

— Че аз съм...

— *Първият?* — възкликна невярващо тя. — И ти й повярва???

— Май че да — промълвих плахо.

— Мъже! — каза тя. — Какви сте ми петли и бабаити. Докато не опрат нещата до секс — тогава мозъкът ви се изпарява. Не си първият, мой човек. Не си даже вторият, третият, четвъртият, петият. Анджи си беше благотетелката на града — източникът на сексуалното образование за повечето от братовчедите си, докато Лес не ги хвана с Пийт в бараката. И тогава стана страшно мазало — особено когато се разбра, че е бременна.

Отново се задавих.

— Какво стана с бебето? — попитах.

— Тя направи спонтанен аборт след два месеца — което, както можеш да си представиш, за всички беше облекчение. Но родителите ни продължаваха да са сериозно притеснени. Защото схванаха, че е

само въпрос на време някое друго момиче да забременее от братовчед си... или още по-зле — от брат си. И че ако не пресекат този кръвосмесителен секс по някакъв начин, следващото поколение деца в Уоланъп вероятно ще бъде сюррия мутанти. Така че свикаха голямо градско събрание и ни съобщиха, че всеки, когото хванат да го прави със свой роднина, ще бъде жестоко наказан — нали видя побоя над Чарли първата седмица, като пристигна тук. Но също така ни обещаха, че всеки, като стане на двайсет и една, ще получи разрешение да напусне Уоланъп за шест до осем седмици, да попътува и да си намери съпруг, когото да доведе обратно у дома.

— Не може наистина да са очаквали, че всичките им деца ще останат девствени до двайсет и една? — прекъснах я аз.

— Разбира се, ясно им беше, че хлапетата им ще си играят от време на време — хормоните са си хормони. Но се надявах, че с тази постулирана забрана на секса ще могат все пак да държат евентуалното кръвосмешение под контрол. И пресметнаха, че когато всеки порасне и доведе външни хора в града, проблемът, в края на краищата, ще изчезне.

— Значи аз съм вторият външен човек, отвлечен за града?

— Не, ти си четвъртият. Някога разговарял ли си с Жанин и Кери? Те са омъжени за синовете на Робо — Рон и Грег. Жанин работела на касата в един супермаркет в Пърт; Кери — в „Макдоналдс“ в Брисбейн. Момчетата се запознали с тях всеки на своето пътешествие, предложили брак и живот в мъничък град наскред пустошта, те приели — и дойдоха тук съвсем доброволно.

— Искаш да кажеш, че не са ги упоили?

— Не е имало нужда. И двете искали да се омъжат, срещнали мъже, които харесвали, край на историята. Е, разбира се, при Жанин и Кери не става дума за някакъв забележителен интелект — и това също вероятно е обяснение защо толкова добре паснаха тук. Въпреки това всички много се зарадваха колко добре тръгнаха тези два брака — и сметнаха, че тази система да водим външни хора в Уоланъп ще си проработи чудесно. — Тя млъкна за момент и пресуши чашата си с вино. — После дойде моят ред да си намеря мъж.

Тя духна свещта и запали лампите. Романтиката на вечерята се стопи в пукането на флуоресцентните тръби. Завърнахме се в моя дом — дупката.

— Да се поразходим — каза Кристъл, прибирайки кутията „Марлборо“ и докрай изпушените ми угарки в чантата си. — Ще можеш ли, как мислиш?

— Бих опитал.

Навън пълната луна смекчаваше тъмната празнота на нощта в Уоланъп. Беше достатъчно светло, за да виждаме.

— Още не са запалили сметището — каза Кристъл и погледна към града, от който се носеше миризма на прегорено животинско месо и безразборна шумотевица на тълпа, отдадена на пиене. — Няма да съжаляваш, ако пропуснем това, предполагам?

— Шегуваш се.

Тя ме поведе в обратната посока. Изминахме заедно петдесетината метра зад къщата до края на шосето. Навлязохме в откритото плато зад града; тя ме подкрепяше да не падна, докато газехме в едрия пясък. С много залитане — краката едвам ме държаха след толкова дни неподвижност — се добрах до мястото, където ме водеше Кристъл: малко късче земя, разчистено от пясък и камъни. В средата имаше тясна могила от пръст, дълга около метър и осемдесет. Гроб.

Кристъл го гледа дълго и напрегнато. После заговори:

— Джак. Запознахме се на плажа в Пърт. Беше високо, кльощаво момче с пепеляворуса коса, развалени зъби и прекрасен смях. Тъкмо беше завършил английска литература в университета в Сидни и беше решил да обикаля из страната година-две, докато измисли какво да прави после. Изживяваше се като писател, но призна, че бил твърде мързелив, за да напише каквото и да било. Истински веселяк. Душичка. Както и да е, започнахме да излизаме заедно. Почти три седмици живяхме на плажа и толкова добре се разбирахме, че взех да си мисля: „Може и да се получи“. Така че му разказах за Уоланъп и той много се запали по идеята за комуна, и каза, че ще ме закара до дома, разбира се, понеже и без това нямал никакви планове, а винаги много искал да попътува навътре в пустинята. Обратното пътуване беше истински кошмар. Три дни в разбрицания му холдън, който постоянно прегряваше. И в мига, в който видя града, реакцията му беше съвсем като твоята: „Каква дупка!“. Издържа четирийсет и осем часа, после си събра багажа и ми каза, че колкото и да ме харесва, наистина не може да изтрае вонята на сметището и всичко останало в този град. Не го

спрях — а така не исках да си тръгне — но когато запали колата си и тръгна нагоре по хълма, Татенцето и момчетата се изпречиха отпреде му. С пушки. Препречиха му пътя. „Какво става, по дяволите?“ — попита той. Татенцето му отвърна: „Никъде няма да ходиш. Оставаш тук и ще се ожениш за дъщеря ми“. Джак му каза, че е луд, Татенцето му зашлеви шамар и каза: „Тя не те е довела тука да разгледаш, пич. Изпратихме я да си намери съпруг и ти си съпругът“. Бях само на десетина метра от тях. И когато Татенцето каза това, Джак се обърна към мен с такова едно изражение на лицето — никога няма да го забравя — омразата в чист вид. После блъсна рязко Татенцето, скочи в колата и потегли с мръсна газ, макар че Робо и Гъс хукнаха след него. Татенцето даде предупредителен изстрел над покрива на колата, но Джак не спря, и тогава той се прицели в задното стъкло и стреля два пъти. Стъклото се пръсна, колата изведнъж спря и клаксонът започна да пищи. Завтекохме се всички натам и видяхме Джак, забил глава във волана. Задната част на черепа му я нямаше.

От далечината долетя пиянски глас, който крещеше: „Пет, четири, три, две, едно!“ — и след него мощен пукот: планината от боклук се подпали. В небето литнаха луднали оранжеви искри, като залп от разстроени фойерверки. Скоро едва ли не целият Уоланъп бе окъпан в нейното сияние. Най-вътрешният кръг на самия пъкъл.

— Ето защо Лес ми дава тихомълком всичкото това хубаво месо и виното — продължи Кристъл. — Защото, като всички други тук, се чувства виновен за това, което се случи с Джак. Всички, освен Татенцето. „Джак трябваше да умре — каза ми той, — защото ако се беше измъкнал, щеше да разкаже всичко на полицията и това щеше да е краят на Уоланъп.“ Смъртта на Джак не му попречи да изпрати Анджи да си търси мъж. Но вместо да награби някой здрав селяк, който би паснал тук — както я съветваха всички — тя се появи с теб. И в сутринта, когато те видях да излизаш от курника... разбрах, че ще трябва да те измъкна оттук. — Тя вплете пръсти в моите. — И точно това ще направя.

Погледнах я внимателно.

— План ли имаш?

— Да — отвърна тя. — Имам.

— Ами... Кажи го.

— После, мой човек. После.

Обърнахме се отново към пожарището.
— Зверски огън — казах аз.
— Зверски огън.
— Кристъл...
— Ммм...
— Какво е правило номер едно на живота в пущинака?
— Никога не карай по тъмно — може да блъснеш кенгуру.
— Добър съвет — казах аз.

[1] Сорт вино, произлизащ от град Шираз в днешен Иран, но особено разпространен в Австралия. — Б.пр. ↑

[2] Маслодайно растение, използвано от векове в парфюмерията, но особено популярно през 1960-те и 1970-те и асоциирано с алтернативните начини на живот. — Б.пр. ↑

[3] Винарски регион в Западна Австралия. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за пътническият самолет, отвлечен от Хизбула на 14 юни 1985 и закаран най-напред в Алжир, а след това — в Бейрут. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

— Обясни ми какво представлява палецът на делкото — каза тя.

— Това е малко парче бакелит с четири жици — казах аз, — което се поставя вътре в капачката на разпределителя. Когато се запали колата, палецът на делкото се завърта с голяма скорост и предава ток на свещите, и така се включва двигателят. Без палец колата е обездвижена. Няма как да тръгне.

— Ти можеш ли да монтираш палец на делкото? — попита ме тя.

— Никога не съм опитвал — отговорих.

Тя отвърна:

— Сега ще трябва да опиташ.

В градчето имаше само три автомобили в движение — хладилния камион на „Месокомбинат Уоланъп“, микробуса, с който Лес ходеше за провизии, и камиона с открита каросерия, в който всеки ден товареха отстреляните кенгура. Кристъл каза, че и трите се пазят под ключ в навесите зад кланицата. Когато не били в употреба, вадели им палците от разпределителите. Лес ги държал заключени в сейфа си, за да е сигурно, че никой няма да направи опит за бягство с някой от тези автомобили.

Но даже ако човек успеел да подкара някой от тях посред нощ, нямало да стигне далеч. Защото на смени работела тайна нощна стража, съставена от синовете на Лес и Робо. Редували се да бдят цяла нощ от поста си върху покрива на кръчмата, следели да няма жив човек на улицата, след като тя затвори. Харесвали тази работа — защото за една нощ на стража взимали по шест допълнителни чита за бира.

— Всички бяха в повишена готовност, докато ти ремонтиреше микробуса си — каза Кристъл, — да не би да ти хрумне да отпрашиш. И останаха малко нещо разочаровани, че не си пробва късмета.

— Знаех, че нямам шанс — отвърнах аз. — Ясно ми беше, че няма как да тръгна нагоре по хълма, без да ме забележат.

— Умник си ти — каза ми тя.

И тя като мен беше изчислявала колко време е необходимо, за да се стигне с кола до онова примамливо шосе. Най-бърз бил микробусът на Лес — за четирийсет и седем минути стигал платото — но защото бил четири по четири. Хладилният и кенгурският камион, значително по-големи, се тътрели по час и повече, немалко как да вдигнат над 25 километра в час по онзи коловоз — низ от дупки и бабуни, истинско страшилище за всяко возило. И понеже кенгурският камион бил една двайсетгодишна браква, неизбежно се развалял по два пъти в годината — тогава Том и Рок трябвало да слизат пеш по хълма и да оставят натоварените трупове да се разлагат отзад.

— Та, значи, като се разбрица кенгурският камион — каза Кристъл — онези двамата винаги взимат палеца на делкото със себе си, като слизат надолу. Знам това, защото съм ги виждала да го връчват на Лес в магазина. А Татенцето тръгва нагоре по хълма да го поправи чак призори на следващата сутрин, просто защото след 10 часа в открития пущинак е адски горещо за ремонти. Горест няма никаква сянка.

— След залез не тръгва, така ли? — обадох се аз.

— Прекалено е тъмно, за да се работи, даже да носи силни фенери.

— Май вече загрявам накъде биеш.

— Казах ти аз, че си умник.

Планът ѝ беше премислен. Много премислен. Най-напред трябваше да сглобя резервен палец на делкото и да го скрия; после щяхме да чакаме кенгурския камион отново да се развали горе на хребета. Веднага щом станеше това, щяхме да потеглим в нощта — да се измъкнем от домовете си час, час и малко след единайсет, когато затваряше кръчмата, да се шмугнем по странични пътища, за да не ни забележи нощната стража от покрива, и да се качим по хълма пеша.

— За три часа би трябвало да сме горе — каза Кристъл.

— Кажи го четири.

— Толкова ли си излязъл от форма?

— Абсолютно.

— Добре, кекавелко, давам ти го този допълнителен час. Това значи, че вероятно ще стигнем до камиона в 4:15, най-късно 4:30. Колко време мислиш, че ще ти трябва, за да го подкараш?

— Зависи каква е повредата.

— Доколкото знам, обикновено са някакви дребни неща — счупено крило на вентилатор или късо съединение в прекъсвача.

— Тогава сметни още един час, докато потеглим — нали трябва все пак да монтирам и новия палец на делкото.

— Значи става 5:00. Татенцето вече ще е минал половината път догоре с микробуса на Лес. Тоест, дори ако успеем да запалим, той ще е само на петнайсет минути зад нас. Много по-сериозна преднина ни трябва.

Дръпнах замислено от „Марлборо“-то.

— Ами ако на Татенцето му е зле точно тази сутрин? Толкова зле, че да не успее да стане?

— Какво имаш наум? — попита тя.

Нямахме време да разговаряме повече, защото боклук-барбекюто най-накрая привърши и пияните граждани се затътриха към домовете си. Кристъл пак прибра цигарите и съдържанието на пепелника в чантата си, а междувременно бързичко ме инструктира какво да предприема в непосредствено бъдеще:

— Продължавай да се правиш на болен още няколко дни. После вече тръгни пак на работа в сервиза, но поддържай този депресиран вид, та всички да си помислят, че най-накрая си се примирил със съдбата си. Започни отново да сглобяваш микробуса си, но в същото време опитай да се разровиш из оная планина от джаджи до навеса на Татенцето. След смъртта на Джак той разглоби неговия холдън, сигурна съм, че капачката на разпределителя трябва да е някъде там. Ако я намериш, вече сме на път.

— Само ако може да се поправи палецът на делкото — казах аз.
— И ако може да пасне в разпределителя на кенгурския камион.

— Би трябвало — каза тя. — Камионът също е холдън.

— Въпреки това шансът не е голям.

— Знам — но това е единственият ни шанс.

Няколко минути по-късно Анджи нахлу с гръм и трясък. Кристъл беше пред мивката и си бършеше ръцете, след като бе измила всяка следа от вечерята ни. Аз си бях в леглото, свит в любимата зародишна поза.

— Е — каза Анджи. — Яко ли се ебахте?

Оригна се. Дълго и несигурно. После се строполи на леглото и остана да лежи в ступор. Кристъл викна няколко пъти в ушите ѝ, но

полза нямаше. Анджи беше кьоркютук пияна. Понечих да се обадя, но Кристъл вдигна пръст пред устните си да ми напомни, че трябва още няколко дни да се правя на ням. После ми махна бързешком с ръка и се измъкна навън в нощта.

Погледнах купчината телеса до себе си. Оттам сега се носеше хъркане като на гризли, спяща зимен сън. Ще намеря този палец, трябва да намеря този палец.

Четири дни по-късно отидох отново на работа — омръзна ми най-сетне да лежа на леглото по цял ден, втренчен в празното пространство, докато наоколо Анджи припява „I Like to Be in America“ под звуците на „Уестсайдска история“, носеща се с рев от грамофона за осемдесет и осми път. На сутринта, в която се върнах, само кимнах на Татенцето, влязох в бараката и се заех да ровичкам из останките на своя микробус. След двайсетина минути горилата се донесе с трополене, застана на прага и загледа как лазя по земята в търсене на липсващи части от двигателя.

— Е, янки нещастен, значи свърши да се правиш на хахо?

Продължих да тършувам с поглед, забит в пода.

Той не хареса липсата на отговор от моя страна и се ядоса.

— Тоя микробус го искам пак като нов, ясен ли съм?

Аз вдигнах очи, но се постарях погледът ми да е свършено празен.

— Да — отвърнах, надявайки се, че звуча като шепнещ призрак, и подхванах отново вманиаченото си търсене на липсващи авточасти.

— Еба си откачалника — изръмжа той под носа си и излезе.

Поддържах този марсиански стил и вкъщи, и на работа. Отговарях на жена си и работодателя си едносрично: репликите ми се ограничаваха до „Да“, „Не“ и „Окей“. Никога не ги гледах право в очите, а постоянно си напомнях да се вирам през тях — сякаш се опитвах да фокусирам поглед върху планетата Плутон. Но започнах отново да ям твърда храна, започнах отново да пуша и също така (за голям яд на Анджи, понеже досега пиеше за двама) започнах отново да оползотворявам читовете си за бира. Но като ходех в кръчмата, мълчах като риба. Само си седях на столчето, вторачен в бирата си, с висяща от устните свита цигара. Останалите се опитваха да ме включат в разговорите си, но аз само се усмихвах срамежливо и продължавах да зяпам дъното на чашата си.

Резултатът от тази съсредоточена театрална игра беше — както и се надявах — споделено в общността чувство за вина относно психичното ми здраве. Исках тези добри хорица да повярват, че съм напълно съсипан — толкова умствено осакатен, че не представлявам никакъв потенциален беглец. И да поискат сметка от Татенцето за това, което ми причини.

Разбрах, че стратегията ми работи, когато Гладис (точно пък тя!) една вечер награчи съпруга си заради мен. Седях в кръчмата, кацнал на обичайното си столче, когато тъстът и тъщата се отбиха да пийнат. Не показах, че съм забелязал пристигането им, само запазих вече стандартното си изражение на перманентно отсъствие.

— Какво ще кажеш за една бира, янки? — обади се Гладис с майчинска загриженост в гласа.

Отправих ѝ най-идиотската си усмивка и викнах в отговор: „Леле! Мерси! Не!“. После тръгнах към тоалетната, като си мърморех сам.

Веднага, щом напуснах бара, тя започна словесната атака над Татенцето:

— Гордееш ли се със себе си, мъжага такъв? Доволен ли си от шедьовъра си?

— Не съм аз крив, че е превъртял.

— Не, изобщо. Всички обвиняват теб за това, което стана с янкито. Всички. Даже безценната ти мъничка принцеса. Да я беше чул само, като мина през къщи днеска. Едва не се разплака, каза колко добре почнал да пасва янкито тук, докато ти не си му разгембил микробуса. Как чула, че той е свършил страхотна работа и че ти си я съсипал, защото си некадърен механик и не можеш да понесеш някой да се представи наистина добре. Как започва да изперква, като живее в една къща със зомби. Зомби, което ти си създал.

Застанал пред писоара, чух с какъв овчи тон се обади той:

— Ама толкова ли ми е ядосана?

— Скапаняк нещастен! — изрева тя.

И следващата сутрин, когато ме видя да обикалям около драгоценния му личен запас от части и джаджи, не ми заповяда да се махам (както бе правил преди), а колебливо подхвърли:

— Нещо търсиш ли?

— Части — изляях аз.

— За твоя микробус?

— Да. Микробуса. Окей?

— Ами хубаво — каза той, опитвайки се да прикрие неохотата си. — Само недей да разхвърляш.

Да не разхвърлям? Личният запас на Татенцето беше безнадеждно разхвърлян — тон или два всевъзможни останки, разпръснати на площ от половин акър. Да търся в тази купчина вехтории капачката на разпределителя от холдъна, си беше невъзможно начинание — още повече прецених, че едва ли ще ме търпи да се ровя из безценното му боклучище повече от три дена. Реших, че най-добрата стратегия е да потърся блока на двигателя от холдъна и да се надявам, че капачката на разпределителя все още е прикачена към него. Но дали бих могъл да изровя дори двигателя, беше под въпрос, защото самият обем на цялото това гробище отгоре ме стряскаше. Близо час обикалях около купчината с надежда, че някак ще го зърна през джаджите. Никакъв шанс. И неохотно се заех с наистина черна работа: да разровя купчината част по част.

Пет часа по-късно бях открил три врати, извит ствол на волан, счупен резервоар, няколко тухли, безброй ръждясали нитове, осем дължини медни тръби, вратичка от жабка, изтърбушена седалка, лампа, стар тостер, три използвани прекъсвача, всевъзможни счупени вентилатори — и никакъв блок на двигател. Мускулите по ръцете и гърба ми ме боляха от преумора, а слънцето хубаво се беше постарало да сготви от мозъка ми яхния. Подложих глава под маркуча за няколко минути и после се оттеглих към кръчмата.

Две бири ми помогнаха да удавя яда и разочарованието си, че нищо не съм намерил. Докато посягах към третата кутия, Гъс се примъкна на съседното столче.

— Как е страхотният механик? — попита той най-приятелски.

— А, добре, хей! — все повече се усъвършенствах като кретен.

— Мисля, че ние двамата трябва да си поговорим — каза Гъс. — Едно медицинско прегледче. Можеш ли да дойдеш до къщи сега?

— Първо бирата — пресуших чашата си на една дълга глътка и оставих известна част от течността да потече по брадичката ми. — Ммммляс.

Гъс изглеждаше притеснен.

— Да тръгваме? — предложи той.

— Чичо доктор, а? — извиках аз.

— Точно така — отвърна той. — Чичо доктор.

Къщата на Гъс беше съвсем малко по-голяма от моята. Имаше допълнителна детска стая със седем матрака на пода, два хамака, опънати наред дневната, стари избледнели плакати на Джанис, на Джими и на The Grateful Dead, продълговата грубо скована маса (на която постигнал прочутия си хирургически триумф) и малка ниша, която функционираше като поликлиниката на Уоланъп.

Гъс ми махна да седна на едно от двете евтини кресла в „кабинета“. После отвори един малък хладилник и след като тършува известно време вътре из разните стъкленици с ваксини и шишенца с хапчета, извади две кутии бира.

— Пий още една — каза.

— Ммммляс.

— Слушай, Ник, всички тук сме малко разтревожени за теб.

— Хубаво.

— Не е хубаво — защото никой не иска да изперкаш. Как си със спането?

— Спането?

— Изобщо ли не спиш?

— Не ми трябва да спя.

— Много даже трябва да спиш. Сега ще те оправя. Вероятно половината ти проблеми идват от недоспиване. А чувстваш ли се депресиран?

Свих рамене, после си придадох вид сякаш ей сега ще избухна в плач.

— Ето — май напипахме нещо. Сега ще ти дам едни много хубави лекарства, които ще ти помогнат да спиш нощем и да си бодър денем. Тези чудесни хапчета се наричат валиум и от тях ти става много, много хубаво; а после, преди да си легнеш, ще си разтвориш в бирата две хапчета халцион и ще сънуваш само сладки сънища. Следвай рецептата и ти гарантирам, че след седмица ще бъдеш не просто нормален, ами прекалено нормален.

Благодарих на Гъс по стеснителния си начин, прибрах хапчетата в джоба си, а когато се прибрах вкъщи, ги скрих в тайника, който бях направил под тоалетната.

На следваща сутрин, докато отивах на работа, срещнах Кристъл на пътя. Тя ме поздрави, аз ѝ махнах в отговор и докато се разминавахме, бързо прошепнах:

— Взех лекарствата.

Тя ми отвърна с бърза усмивка, но продължи по пътя си. Почти не бяхме разговаряли от нощта, в която запалиха боклука — защото ако твърде често ни виждаха заедно, имаше опасност да събудим подозрения у Татенцето и компания. Така че пазехме разстояние — но обменяхме информация всяка сутрин с промърморване или кимване.

И в следващите два дни, като се разминавахме по залез, моето „Здравей“ бе придружено от скоростно поклащане на глава. Защото търсенето ми на разпределителя си оставаше безплодно.

На другата сутрин, докато се борех с четири изкорубени матрака и комплект стари тави за печене, вдигнах поглед и видях как Том и Рок слизат пеш по хълма. Зад тях, на празното плато, стоеше камионът. Неподвижен. Застинал. Развален.

Обзе ме треска. Трябваше да обърна цялата купчина боклук наопаки, имах време за едно последно търсене на двигателя, преди момчетата да стигнат до работилницата. Като ги гледах къде се намират, разполагах с един час време — но нищо не излезе. Намерих предното стъкло на холдъна, задната му седалка и едно от колелата, но ключът към бягството все още ми убягваше. И носът ми увисна, когато чух приближаващи стъпки, а после вика на Рок:

— Хей, Татенце, камионът пак се прееба!

Идната сутрин, когато се разминах с Кристъл по пътя, прошепнах една дума:

— Съжалявам.

Тя сви рамене и вдигна поглед към хребета, където камионът отново се движеше. Половин час по-късно, докато изравях три варела, пълни с жици, Татенцето пристигна в микробуса на Лес.

— Тия тъпанари — каза ми, докато слизаше от купето. — Знаеш ли каква беше повредата? Наводнен двигател и две замърсени свещи. Накараха ме да се качвам догоре за едното нищо.

— Сега добре ли е?

— Ще му трябва един сериозен преглед. Като разтоварят кенгурата, веднага ще го докарат тука.

— Нужда от помощ?

— Моето бебче си е тя, ръждивата ми таратайка. Ти привършвай тука с тия части. Още ли не си намерил каквото ти трябваше?

— Почти.

— Ама до утре искам да си се разкарал от моята купчина, да си отишъл ей там под своя си навес и да работиш върху своя микробус. Разбра ли?

Върнах се при купчината и издърпах встрани поредния варел с жици. Нямаше го проклетият двигател и го нямаше. Пристъпих напред, за да отместя една медна тръба. В този момент чух отчетливо пукване и погледнах надолу, за да видя под крака си нещо като черна пластмасова чаша.

Капачката на разпределителя. Вече счупена на две.

Искаше ми се да рева, да пищя, да извърша първокласно самоубийство. Но когато я вдигнах и магнах пластмасовата обвивка, палецът на делкото беше вътре, непокътнат. Мъничко изкривен, но лесно щеше да се оправи. Огледах се, за да се уверя, че Татенцето не ме наблюдава, и го пхнах в джоба на гащетата си. Зарових счупената капсула обратно в останките и тръгнах към шефа си — той бе наполовина изчезнал под капака на кенгурския камион. Изгледах внимателно блока на двигателя и почувствах едва ли не еуфория — капачката на разпределителя беше съвсем същата, като онази, която току-що бях стъпкал.

— Зле ли е? — попитах.

— Трябват й нови свещи, бензинов филтър, нов кабел за ключа, нов вентилатор. Но като я оправя, месеци наред няма да има проблем. Може и година.

— Страхотно — промълвих.

Отидох в кръчмата, напих се като пън, доवлякох се до дома и все пак се сетих да скрия палеца на делкото зад тоалетната, преди да колабирам.

На следващата сутрин се успах, но се погрижих да налетя на Кристъл, докато излизаше от училище след часовете.

— Намерих го — прошепнах, докато се разминавахме.

Тя моментално би спирачки.

— Шегуваш се!

— Не.

— И...

— Трябва да стане — казах аз.
Тя се усмихна предпазливо.
— Сега какво? — попитах.
— Сега ще чакаме.

Татенцето може да беше скапан механик, но минаха четири месеца, докато кенгурският камион се развали.

Всяка сутрин, когато излизах от къщи и изминавах за десет минути разстоянието до сервиза, отправях поглед по пътя нагоре към хълма. Всяка сутрин очаквах да видя как Том и Рок се препъват по това шосе и псуват проклетия камион, докато аз тайно празнувам изгрева на последния си ден в Уоланъп. Но всяка сутрин камионът се качваше и слизаше по шосето без проблем. И трябваше да отложат надеждите си за утре. И за утре. И за утре.

Четири месеца. Една трета от годината. Толкова масивен отрязък от време. Какво правех през него ли? Пиех бира. Гледах как коремът на жена ми се надува. Прочетох всяка една от трийсет и петте книги в библиотеката на Уоланъп (включително един наръчник по „Модерни методи в кланичната работа“ — толкова бях отчаян). Постепенно подобрявах психичното си състояние — дотам, че сметнах за уместно отново да провеждам смислени разговори. Гледах как Гъс ходи из града и се хвали, че ме е излекувал от нервния срив. Работех върху реконструкцията на микробуса без особен хъс — защото знаех, че в момента, в който го завърша, пак ще бъде разбит на късчета. Пиех още бира. Чаках.

Четири месеца. Като журналистче в Щатите съзнателно си губих времето, пропилях почти две десетилетия на скапани работни места в скапани градчета. Не ме интересуваше, че годините минаваха с все по-засилваща се скорост. Харесваше ми да се нося така във времето — защото по този начин можех да се отърва от всички онези мании, които изстрелваха повечето хора през деня си: амбиция, семейство, емоционална обвързаност. Толкова много от връстниците ми говореха за „съзиждане на живота“. Аз нищо не исках да съзиждам. Вършех си работата, държах разходите си под контрол, пиех си бирата, чуках всяка жена, която можех да сваля, оставях времето да си минава.

Но сега — засмукан в една все по-безцелна рутина — започнах да усещам тревожната скъпоценност на времето, неизчислимата му

стойност. И разбрах една от причините защо се сринах, когато Татенцето съсипа микробуса ми: защото най-сетне бях вложил време в съзиждането на нещо, което после унищожиха пред очите ми.

Четири месеца. Може би по принцип целта на работата е да запълни времето, да убие времето. Но сега чувствах как за четири месеца мога да направя толкова много неща.

— Рано или късно камионът ще се развали — каза ми Кристъл някъде на седмата седмица от чакането. Беше вечерта, когато Рок празнуваше двайсет и първия си рожден ден, и — понеже все още смяташе, че съм опасен за самия себе си — Анджи повика Кристъл да ме гледа, преди да иде да убие още няколко от мозъчните си клетки.

Кристъл пристигна с нова доставка за пиршество: пилешки гърди, маруля, млади картофи, бутилка шардоне и остатък от евтино френско бренди. Но първо поговорихме по работа, преминахме през всеки детайл от нашия план, обстрелвахме се един друг с въпроси. За пръв път от над два месеца можехме да разговаряме нашироко и — естествено за двама души, които разполагат със съвсем малко време да споделят тайната си — разговорът ни бе наелектризиран от заговорническо вълнение.

Но най-сетне се запали свещ, загасиха се лампите и плочата на Моцарт намери път до иглата на грамофона. Заловихме се здраво за храната и хубавото вино, още по-здраво за лошото бренди и твърде много се смяхме на шегите си. Накрая от джоба ѝ се материализира кутия английски цигари (Този път Лес нямаше „Марлборо“). Когато запалих една, огънчето освети големите ѝ тъжни очи и внезапно осъзнах, че съм покорен.

— Още ли си влюбена в Джак? — попитах ненадейно с нахалството на човек, пил в повече.

— Никога не съм била влюбена в Джак.

— Така ли?

— Харесвах го, разбира се, но така и не се получи нищо дълбоко. Нямаше време.

— Ясно — казах аз и после двамата дълго мълчахме. Накрая Кристъл взе ръката ми, допря я до бузата си и каза:

— Благодаря ти за този въпрос.

Пак замълчахме за дълго. Но този път никой не заговори. Защото нямаше нужда.

Тишината нарушиха гуляйджиите. Партито на Рок приключваше — и от шосето се носеше обичайният пиянски хор.

— Чиниите! — прошепна Кристъл и за секунди разчистихме масата. Докато стоварвах посудата в мивката, тя изведнъж се хвърли на врата ми и ме целуна с яростна страст.

Миг по-късно излетя през вратата и после се върнахме към театралния начин, по който се държахме на разстояние, кимайки си на разминаване, чакайки проклетия кенгурски камион да се разбрица, така че да се качим горе на хълма и най-сетне да спрем да се държим на разстояние.

Проточиха се още девет седмици. Постепенно така се изнурих от чакане — от бездънната скука на дневната рутина — че взех да се успивам всяка сутрин чак до осем, да оставам в сервиза най-много два часа, а остатъка от деня да убивам в кръчмата. И понеже се измъквах от леглото няколко часа след изгрев, страшно се стреснах, когато една сряда към десет влязох под навеса и видях Том и Рок, седнали на пейката, потънали в прах и доста вкиснати.

— Какво правите вие двамата тук? — попитах ги.

— Шибаният вентилатор — каза Рок. — Скапа се точно като започвахме да товарим. Горе има сигурно двацет мъртви кенгура.

Струваше ми невероятно усилие, за да потисна напрегнатата си възбуда. Ето най-сетне, ето най-сетне.

— Ще го оправя на сутринта — каза Татенцето. — И кенгурата ще са си там.

— Ти знаеш ли какво е да товариш мъртви кенгура, след като са престояли на слънце цял ден? — обади се Том. — Еба си гадната работа.

— Направо ме заболя сърцето — каза Татенцето. — Пий една студена бира и стига си мрънкал като баба.

Отидох под навеса си, затворих вратата, взех един от смачканите странични панели на фолксвагена и го чукнах внимателно няколко пъти с чука, като се опитвах да остана спокоен. След няколко минути вратата се отвори и главата на Татенцето надникна вътре.

— Какви ги вършиш? — попита той.

— Изправям панела.

— Отивам в кръчмата. Идваш ли?

— Май ще продължа да работя — отвърнах.

— Утре те искам рано. Стига си ми идвал в девет часа, разбра ли?

— Ще си наглася будилника.

Когато се уверих, че е излязъл от сервиза, веднага оставих хлътналия панел и се захванах с двигателя на фолксвагена, за да демонтирам внимателно вентилатора. После изпробвах да го сложа пак. Операцията отнемаше петнайсет минути. Не беше зле. Още десет минути, за да поставя палеца, значи би трябвало да подкараме камиона половин час, след като стигнем до него.

Отново махнах вентилатора с цялата си предпазливост — обзет от ужас, да не би да го счупя — после събрах някои основни инструменти и пъхнах всичко това в малкия вързоп, с който идвах на работа всяка сутрин. Искаше ми се да се впусна към Кристъл и да ѝ кажа, че най-сетне имаме зелена светлина, но си наложих да се успокоя, да седна и да изпуша една цигара — да не би Татенцето да намери за странно, че излизам от работа толкова скоро, след като бях заявил намерение да стоя.

Дърпах и издишах като луд в опит да се отърся от тази адреналинова треска. Три цигари по-късно се почувствах по-овладян и готов да тръгна към училището.

Не тичай, ходи спокойно. Дръж се естествено. Свали си от лицето тоя израз на тревожна настойчивост, по дяволите. Те не знаят. Само Кристъл знае.

— Добрутро — поздравих, влизайки в класната стая точно докато учениците си събираха нещата в края на учебния ден.

— Здравей — каза тя с нервна, изопната усмивка.

— Носиш ли онази книга, дето каза, че ще ми я дадеш — „Повест за два града“?

Очите ѝ се уголемиха, но тя се удържа в рамките на сценария.

— По дяволите. Забравих я вкъщи. Утре?

— Разбира се — отвърнах аз. — Утре.

Край на кодирания разговор. Усмихнах се бегло и тръгнах към къщи с цялата скорост, на която бях способен — защото видях, че хората излизат от кланицата и прецених, че Анджи ще е само на няколко минути зад мен. След като скрих дневния си вързоп в тайника зад тоалетната, взех оттам двете стъкленици — валиума и халциона. Стрих десетте хапчета в двете шишенца, изсипах половината в едното,

а другата половина — в солницата, която бях откраднал от кръчмата, и прибрах обратно всичко.

Анджи се прибра след броени секунди. Поразговорихме се.

— Как беше на работа, скъпа? — попитах я.

— Нямаше достатъчно кенгура, щото камионът се развалил. И тоя пич, дето го изпразвах (тя винаги наричаше кенгурските трупове „пичове“), имаше най-дебелото черво, което съм виждала, дявол да го вземе.

Край на разговора. Подремнахме. А после — по нейно настояване — един бърз секс. Тя беше отгоре и при всяко спускане и стрелване цялата тежест на бъдещото ни дете ме удряше в стомаха. Моето завещание за Уоланъп: полуянки, заченат от глупост. Дете, което никога нямаше да видя — и за което щях да мисля всеки ден от живота си.

— Тази вечер аз готвя — казах малко по-късно.

— Какво ще ми сготвиш?

— Кенгурски бургери.

— Супер. Гледай моят да е наистина хубав. С много сол.

— Разбира се.

Бургерът ѝ наистина биде много силно подправен — с щедра щипка валиум и халцион. Взех шишенцето, като ходих до тоалетната, и докато Анджи се къпеше, посолих обилно месото. За да съм съвсем сигурен, че ще има здрав сън, добавих и двойна щипка успокоителни в чаша бира, която ѝ подадох, когато излезе от банята.

Тези подправки явно нямаха лош послевкус, защото Анджи пресуши бирата си на един дъх и даже ме похвали колко хубав бургер съм направил. Успях да отложам вечерята до девет (доста късно за стандартите на Уоланъп) и гледах чашата ѝ да не остава празна. В десет тя вече бе отпуснала глава върху масата и хъркаше ли, хъркаше. Бинго. Отнесох я в леглото, завих я, отбих се набързо до тоалетната и се отправих към кръчмата.

— Малко късничко за кръчма, а, янки? — каза Татенцето, когато влязох през двукрилите врати.

— Не мога да заспя — отговорих.

— Кошмари, а? — подразни ме той.

— Постоянно.

Компанията тази вечер беше рехава — само Татенцето, Том, Рок и Пийт — по набразденото му лице и сплъстената му коса все още имаше петънца животинска кръв и наистина изглеждаше като един такъв перверзен селяндур, който с кеф би чукал братовчедка си в курника. Присъствието на Пийт по това време в кръчмата можеше да означава само едно — че той беше на стража тази нощ. Кое то пък означаваше, че наистина дължах на момчето една бира.

— Аз черпя — оповестих пред квартета. — Кой е жаден?

Всички се извърнаха към Лес и изреваха да донесе още бира за моя сметка, а междувременно аз извадих солницата с успокоителните от джоба си и я поставих на бара, до другата солница, която беше съвсем същия модел.

— За твое здраве, янки — каза Рок.

— Аха, благодаря ти много — добави Пийт.

Лес ми наля бира, аз грабнах солницата и започнах да соля в чашата.

— Какви ги вършиш? — попита Пийт.

— Стар американски трик. Качва пяната. Искаш ли да опиташ?

Побутнах по бара другата солница, пълна със стрити на прах опиати. За мое пълно облекчение, Пийт не само се хвана на примката, но и лекарствата наистина съживиха пяната в чашата му (макар че се наложи да го окуражавам хубавичко да я „посоли“). Том и Рок също се присъединиха, но когато солницата най-сетне стигна до Татенцето, той каза:

— Никаква шибана сол няма да си слагам в бирата.

Опасно, опасно.

— Не й разваля вкуса, нали, момчета? — казах аз.

Те изгрухтяха дружно в отговор.

— Само качва пяната.

— Аз я харесвам без пяна — каза Татенцето, пресушавайки чашата си. — И никакъв янки няма да ме учи как да си пия бирата.

Половин час по-късно бях обратно вкъщи и в главата ми се въртеше една мисъл: сгафих, сгафих. Но нямаше време да се жалвам от тази засечка. Поне Пийт беше „надрусал“ бирата си и сега вече навярно спеше дълбоко върху покрива.

Погледнах часовника си. Време беше. Отидох в тоалетната и опразних самоделния си тайник. Прегледах набързо дали всичко е на

място във вързопа — палец на делкото, вентилатор, инструменти, паспорт — и добавих домашното фенерче, както и резервните дрехи, чакащи ме на стола. Грабнах също така една книга, която бях купил в Даруин и която си седеше на едно рафтче в микробуса ми, преди Анджи да я домъкне тук. За щастие Анджи мразеше криминалета, защото, ако беше разтворила това пenguinско издание на „Неприятностите са моят бизнес“ от Реймънд Чандлър, щеше да намери между страниците кредитната ми карта, документа, с който можех да възстановя сумата от пътническите чекове от „Американ Експрес“ и билета ми за обратния полет до Щатите.

Взех вързопа, отидох до леглото, плеснах два пъти с ръце, изревах името на Анджи в ухото ѝ. Нищо. С тази доза, която ѝ бях дал, щеше да спи непробудно до сутринта. А тогава...

Зачудих се как ще реагира на бягството ми. С ярост? С омраза — особено като разбере, че Кристъл е избягала с мен? Може би с мъничко тъга? Не заради моята персона, а заради домашния тъпак, буцата върху леглото — човекът, който, за добро или за лошо, е до теб нощем, човекът, на когото разказваш как е минал денят ти, човекът, който ти подхранва илюзията, че не си сам-самичък на този свят.

Една част от мен искаше да я целуне за сбогом. Друга част искаше да ѝ смаже черепа със стола. Накрая просто поклатих глава, поразен от безумната случайност на цялата тази история. Спираш без нужда на една бензиностанция, срещаш един човек и животът ти се побърква. Съдбата не е жестока. Съдбата е тъпа.

Отстъпих назад и се огледах за последно, запечатах тази дупка завинаги в паметта си. След това отворих вратата.

Вече официално бях беглец.

За пръв път от месеци насам нощта бе съвършено тъмна. Без луна. Без звезди. Без естествена светлина, която да ме изведе от града. И тъй като движещият се лъч на фенерчето би могъл да привлече внимание, трябваше да се препъвам в мрака.

Когато излязох от къщата, пресякох главната улица и се шмугнах зад недовършения строеж на нова барака. Останах абсолютно неподвижен няколко минути, за да се уверя, че не чувам стъпки наблизо, и после предпазливо тръгнах през пустото поле, обграждащо Уоланъп. Вървах така около половин километър, докато последните две-три лампи, все още светещи в града, ми се видяха на такова разстояние, че да не мога да бъда чул оттам. Тогава ускорих ход и поех на запад, стараяйки се да гледам в краката си, докато се боря с каменистата прерия.

Въображението ми рисуваше картини как си изкълчвам глезена, как на сутринта ме намират тук с палец на делкото в торбата — и това ме караше да преценявам внимателно всяка крачка. Още повече тъмнината беше толкова плътна, толкова поглъщаща, че едва ли не се чувствах сякаш блуждая из някакъв терен без граници, някаква безкрайна мъглявина.

След половин час Уоланъп вече не се виждаше и завих надясно. Оттук до началото на пътя, който се изкачваше по хълма, не би трябвало да има повече от пет минути. Но аз се лутах още половин час, изгубен в тъмницата, с постоянно вдигащ се адреналин. Погледнах светещите стрелки на часовника си. Два и петнайсет — около четирийсет и пет минути закъснение. Майната му, майната му, майната му. Но точно когато се канех да включа фенерчето си с риск да ме забележат, от нищото изскочи една ръка и ме сграбчи за главата, а втора ръка ме хвана през кръста и ме свлече на земята. Едва не получих сърдечен удар — и миг преди да изкрещя, ръката запуши устата ми.

— Закъсняваш — прошепна Кристъл в ухото ми и впи устни в моите.

Целувката беше продължителна и дива — девет седмици, в които не бяхме се докосвали, внезапно изскочиха в нощния въздух. Но преди нещата да се усложнят, Кристъл спря.

— Трябва да вървим — измърмори тревожно тя. — Къде беше?

— Изгубих се.

— Помислих, че си оплескал нещата.

— Може и така да се каже. Татенцето не щя да си посоли бирата.

— О, боже! — Тя ме сграбчи за китката и погледна часовника ми.

— След два часа и половина ще е буден.

— Все още ли искаш да пробваме?

— Няма да чакам още четири месеца — каза тя. — Ще се справиш ли?

— Нямам избор — отвърнах аз и потеглихме.

Удивително е какво можеш да постигнеш под заплахата от тежка телесна повреда. Дори да си истинска развалина, с пропити от никотин дробове, отнякъде все пак изнамираш сили да удвоиш скоростта си по четиристотинметров баир в непрогледна тъмнина. Но все пак беше чудовищно катерене. Шосето представляваше дълъг низ от брутални препятствия, под четирийсет градуса и осеян с ями. Паднах на два пъти и вторият път пищялът на десния ми крак попадна право в ръба на някакъв остър камък. Не потече кръв, но едвам се сдържах да не извикам. Дори здравата Кристъл, която не пушеше, трудно се справяше с изкачването — и през цялото време често се налагаше да спираме, което доведе до бързото намаляване на запасите от вода в манерката ѝ.

Времето също започна да се изпарява. В четири бяхме едва на средата. В пет — когато Татенцето се будеше — камионът изглеждаше все така далечен. И когато най-сетне се добрахме до платото двайсет минути по-късно, през непрозрачното небе започваше да се процежда светликът на зората.

Горе миришеше на мърша — острият дъх на разлагаща се животинска плът. Камионът беше едва на петнайсет-двайсет метра от нас, но за да стигнем дотам, трябваше да прегазим през куп кенгурски трупове, разпръснати наоколо. Не бяха само останките от вчерашния улов — тук имаше сигурно над двеста тела, които Том и Рок не бяха смогли да превозят до долу и бяха оставили да гният на място. Много от тях бяха на практика вече скелети; други представляваха вързопи от изгнило месо, вече наполовина изядени от безбройните

лешояди, които с първите лъчи на слънцето се събираха над нас. Заеха изчакваща позиция, явно не им се щеше да кацнат, докато ние се мотаехме сред плячката им, но пък положиха всички усилия да ни пропъдят. Приветстваха ни със заплашителни крясъци. Кръжаха във все по-смаляващи се кръгове. Атакуваха ни с канонада от тебеширени курешки, които ни уцелваха право по раменете и главите.

Отчаяно се мъчехме да се изтръгнем от този кошмар. Но пътят до камиона беше отвратително бавен, защото при всяка крачка стъпвахме върху някаква част от разлагащ се труп (сега разбирах защо Том и Рок винаги ходеха на работа с гумени ботуши до коленете).

Накрая просто не издържахме да пристъпваме на пръсти през цялата тази леш и направо хукнахме напред, хлъзгахме се и залитахме върху мъртвите животни, но накрая стигнахме до камиона и скочихме в купето. Кристъл моментално взе да трепери и да се гърчи, аз едвам се сдържах да не повърна. Не че в купето бяхме защитени от вонята — задното и страничните стъкла липсваха, а отзад бяха натоварени част от отстреляните вчера кенгура.

— Божичко, не — промълви Кристъл, когато видя мъртвите ни спътници.

Тогава чухме изстрелите — два отчетливи изстрела от пушка във въздуха. Изскочихме от купето, погледнахме надолу към Уоланъп и видяхме, че долу се е събрала тълпа, втренчена в нас. Една едра фигура стреля за трети път във въздуха, качи се в микробус, придружена от още един мъж (който също носеше пушка) и микробусът потегли към началото на пътя. Татенцето идваше — и пушечните му изстрели бяха просто неговият начин да ни обясни, че здравата сме я загазили.

За един миг и двамата изпаднахме в пълна паника — после веднага се заловихме за работа. Вдигнах капака и взех да се боря с вентилатора, докато Кристъл се зае да разтоварва камиона, като изтегли мъртвите кенгура от каросерията. Зловеща работа беше това. За секунда вдигнах поглед и видях как дърпа едно особено едро животно за ушите. Внезапно нададе писък, провокиран от истински, непосредствен шок. Затичах се към нея и видях, че цялата е в кръв. В ръцете ѝ висяха откъснатите се уши.

Изхарчихме малкото останала вода в манерката, за да ѝ поизмием ръцете, после подсушихме кръвта с някакъв груб парцал,

който открих в жабката. Очаквах, че сега тя ще се свие в купето, докато аз свърша с ремонта. Вместо това тя направи нещо, което на мен не би ми било по силите — върна се към своята работа, само че сега вече теглеше останалите кенгура за краката. За пет минути каросерията на камиона беше прочистена.

Аз обаче не се справях така добре с вентилатора. Резервният, който бях взел от фолксвагена, беше една идея по-широк от този на холдъна и не искаше да влезе в жлебовете на двете колела, които го държаха. Упорито се опитвах да го натъпча в тези нарезки, но всеки път, когато успях да наместя половината в горното колело, тя веднага изскачаше, когато тръгнах да го вкарвам в долното. След пет неуспешни опита беше мой ред да изкрещя — тогава Кристъл дойде и хвана долната половина. Още два пъти се провалихме, преди най-сетне да наместим ремъка в двата жлеба — макар да се опасявах вътрешно, че вибрацията на двигателя в крайна сметка ще го изхвърли оттам. Но може би — само може би — щеше да издържи до Калгурли.

С палеца на делкото нямаше такъв проблем. Пасваше идеално в капачката на разпределителя. Когато го завъртях с ръка, той не срещна никаква пречка — но това все още не гарантираше, че ще запали двигателя. Върнах капсулата на място, скочих в купето и изтеглих шепа жици изпод волана. За броени минути намерих двете, които ми трябваха, срязвах ги надве с джобното си ножче и ги оголих от пластмасовата изолация.

Сега настъпваше моментът на истината. Седнах зад волана, върнах скоростния лост на нула, натиснах два пъти газта, поех си дълбоко дъх и докоснах оголените жички една в друга. Нищо.

Намерих дросела и лекичко го дръпнах. Пак натиснах газта. Пак си поех дълбоко дъх, докато събирах жичките. Нищо.

Кристъл, застанала пред вдигнатия капак, поклати глава. В двигателя нямаше никакво раздвижване.

Майната му, майната му.

Овладах нервите си и изтеглих дросела докрай, но без да натискам газта. Този път ударих жичките една в друга, сякаш палех клечка кибрит. И се чу...

Бръмчене. Кратко и тихо — но все пак бръмчене.

Сега върнах дросела до половината и ударих жичките два поредни пъти без пауза.

Brrṛmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

— Знам — отвърна тихо Кристъл.

— А те са само на — колко — трийсет-четирийсет минути зад нас?

— Карай, за бога.

— Втасахме я.

— След четиринайсет часа сме в Калгурли.

— Някакви си четиринайсет часа...

— Ще те черпя една бира, като стигнем там.

— Две ще ме черпиш — отвърнах аз. — И един душ. В момента бих убил човек за гореща вода и сапун.

— Може даже да те черпя стая за двама в мотела.

— Прието... А аз ще те черпя самолетен билет.

— За къде?

— За Бостън.

Мълчание.

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

— Да. Сериозно говоря.

— Не знам...

— Знаеш.

— Но...

— Не приемам „не“ за отговор.

— Но...

— И „но“ не приемам.

Тя не се обърна да ме погледне, втренчи поглед в пътя пред нас и не проговори сигурно около час. Най-накрая се обади:

— Окей. Бостън.

— Хубаво — казах аз.

— Дано ми хареса.

— Ако не ти хареса, ще се качим в колата и ще идем някъде другаде. Пътят предлага неизчерпаеми възможности.

Пропаднахме в поредната дупка.

— Не и този път — каза Кристъл.

След още час се показва слънцето. С него дойде и жестокият пек. Купето се превърна в сауна. Гърлата ни пресъхнаха. Отчаяно се нуждаехме от вода.

— Сигурна съм, че на час — час и нещо оттук имаше поточе — каза Кристъл.

— Дано си права, защото ако го няма, сме мъртви.

Права беше — само дето ни трябваша три часа, за да го стигнем. Три часа през пустинното плато с камуфлажен цвят, в което не се виждаше и най-мъничка сянка. Три часа с такава мудна скорост, та започвах да си мисля, че изобщо никъде не отиваме. Татенцето със сигурност не бе далеч.

Но най-сетне Кристъл викна: „Там!“. И то наистина беше там: мъничко изворче, пресичащо пътя. Беше дълбоко не повече от трийсет сантиметра, но спряхме камиона и се хвърлихме към водата все едно беше дълбоко, прохладно езеро. Водата имаше лек металически вкус. Не се оплакахме. Можехме да си позволим само няколко минути, затова се наложихме като полудели, напълнихме манерката на Кристъл и измихме цялата кенгурска кръв и полепналата мръсотия. Почувствах се едва ли не чист.

— Колко има до следващия поток? — попитах.

— Може би още три часа.

За миг останахме неподвижни, вслушани дали ще доловим бръмченето на друго возило в далечината.

Нито звук.

— Може и да се доберем дотам — казах.

За известно време пътят се оправи и успях да вдигна бленуваните шейсет километра в час. Но после се върнахме в мъчителната топография, люшкахме се и се поднасяхме, изпълнени с ужас да не би следващата яма да изтика вентилатора от жлеба.

Не разговаряхме много — защото и двамата бяхме пределно концентрирани върху пътя (Кристъл се беше залепила за предното стъкло и с резки викове ми даваше сигнали за препятствията отпред). Когато те преследват въоръжени мъже, някак си не приказваш кой знае колко, а на всеки десет минути спирахме за мъничко и Кристъл изтичваше отзад да провери дали се чува ръмженето на микробуса.

Но чуваше единствено мълчанието на пуцинака.

Три часа по-късно обедното слънце печеше с дивашка жестокост, манерката на Кристъл бе отново празна, нямаше никаква следа от поточето и аз започвах да се питам какво ли е да умреш от жажда. Защото никога не бях попадал в местност, толкова кошмарна като тази, която прекосяхме сега. Карахме през безбрежно море от пясък. Никакви хълмове, никакви дюни, никаква сянка, никакъв проскубан

кактус даже. Нищо не живееше тук, защото тази пустиня безмилостно убиваше всеки жив организъм, залутан в нейната необятност. Безводен плосък свят. Кървавочервен. Стопен. Мъртвото сърце на континента.

Още един час. И още един час. *Къде е шибаното поточе?* Погледнах Кристъл. От виране през прозореца беше слънчасала, отпусната, изтощена. Поне пътят сега беше равен, не се налагаше да гледа за препятствия и можеше да си почине малко. Аз също се чувствах изстискан, кльофнал и ми се струваше, че усещах първите страховити тръпки на делириума. Спешно се нуждаехме от вода.

И пет минути по-късно налетяхме право на нея.

Не беше поточе. Не беше даже изворче, по-скоро едва забележима струйка вода — колкото да напълни манерката. Клекнахме долу, заровихме шепа вътре и залочихме.

— Ще трябва да ме черпиш три бири в Калгурли — казах най-накрая.

— Ще те черпя колкото можеш да изпиеш.

Прегърнах я и тя отпусна глава върху рамото ми. Толкова бяхме изтощени, че няколко минути не помръднахме. Не чухме приближаването на микробуса. Не вдигнахме поглед, докато Татенцето не стреля във въздуха, за да ни уведоми, че сме заловени.

Микробусът беше само на няколко метра зад нас и бързо ни догонваше. Зад волана беше Лес. Татенцето промуши пушката си през страничния прозорец и стреля още два пъти над главите ни. Хукнахме веднага към купето — но миг преди да скочим вътре, трети изстрел се заби в покрива на камиона. Залегнахме, свити зад вентилационната решетка.

— Излизайте оттам! — изрева Татенцето.

Надникнах отстрани. Микробусът се носеше право към нас, Лес караше с максимална скорост. Погледнах към Кристъл. Тя изглеждаше много уплашена.

— Какво правим? — просъсках аз.

— Какво да правим? — отвърна тя. — Хванаха ни.

Но тъкмо когато се канехме да излезем на пътя с вдигнати ръце, се чу страхотен трясък. Препускащият микробус се удари в една дълбока яма и се преобърна на лявата си страна. Татенцето полетя във въздуха и падна върху Лес. Те си креснаха един на друг. Силно.

Ние се завтекохме към купето. Двигателят продължаваше да работи. С още едно усилие подкарахме пак камиона. Натиснах педала докрай, но въпреки това не можах да вдигна над трийсет километра в час. Кристъл се извърна в седалката си и включи коментар на живо, докато Лес и Татенцето се измъкваха от микробуса и се опитваха да го върнат на колелата му.

— Май не са ранени... Изглежда не могат да го обърнат... Не помръдва... Татенцето крещи на Лес... Сега го хваща за раменете, разтриса го, пъди го, рита бронята... Пак опитват... Татенцето е подпрял вратата с гръб, Лес бута с ръце... Не, пак не мръдва... Заседнаха... Заседнаха, гадовете!

Разсмях се истерично. Не можех да повярвам на късмета ни. Особено когато погледнах в огледалото и видях как Татенцето търчи след нас с пушка в ръка, най-сетне спира, залитайки, стреля без смисъл във въздуха, задъхва се под палещото слънце, крещи нещо несвързано и гневът му се понася над пустите пясъци. После тръгнахме по едно нанадолнище и го изгубихме от поглед. Оставихме го заседнал на платото над нас.

Навлязохме в дълбока долина и камионът набра скорост, докато се спускаше в суровия каньон. Пурпурният пясък се превърна в кафяв камънак — земя дотолкова суха, че се беше напукала, в повърхността зееха зловещи процепи. Навсякъде се мяркаха животински скелети — и нищо друго.

— Следващата вода е на главния път — каза най-сетне Кристъл. — Дотогава ще трябва да търпим... — Гласът ѝ внезапно замря и тя изви врат да погледне назад. — Смяташ ли, че ще успеят да го подкарат?

— Не знам.

— Ако не успеят, са мъртви.

Дълго време тя не каза нищо повече. Само се взираше невероятно тъжно през прозореца. Накрая се обади:

— Трябва да се върнем.

— В никакъв случай.

— Те ще загинат.

— Те ще ни убият.

— Това е баща ми, чичо ми...

— Те стреляха по нас.

— Няма да стрелят, ако се върнем. Ще ни бъдат благодарни.

— На теб ще са благодарни, не на мен. Ще ме застрелят, както са застреляли Джак. Спомняш ли си Джак?

Главата ѝ се стрелна назад, сякаш я бях зашлевил през лицето.

— Съжалявам — казах аз.

Тя закри с ръка устата си и захълца. Спрях камиона и я прегърнах. Тя зарови глава в рамото ми и се разрида. Започнах да я галя по косата. Повтарях колко съжалявам, колко съм загубен, колко съм тъп. Чувствах се като най-голямото лайно на света.

Но когато за миг извърнах глава, погледнах в огледалото и го видях. Микробусът. Понесен към нас с бясна скорост. Моментално прекъснах прегръдката, натиснах газта и се опитах да подкарам отново. Но Лес беше по-бърз. Той излезе от пътя, профуча край нас през пясъка и спря микробуса наскоро пътя. Веднага, щом закова спирачките, Татенцето изскочи оттам и насочи пушката си към мен.

— Излизайте веднага! — нареди той.

Спрях камиона. Погледнах Кристъл. Тя кимна. Слязохме от купето и застанахме пред камиона. Когато тя ме хвана за ръката, очите на Татенцето се разшириха от ярост.

— Мръсен янки — каза той. — Мислеше си, че си ни оставил да умрем там горе, а?

— Татенце... — започна Кристъл.

— Ти да мълчиш! — срязва я той. — Ще ми мърсувате зад гърба на моята принцеса...

— Не сме мърсували... — настоях аз.

Той пак вдигна пушката. Кристъл се паникьоса.

— Татенце, не! — извика тя.

Той не ѝ обърна внимание, насочи цевта към мен. Не може да бъде, не може...

— Добре, добре, добре! — извиках, също вече паникьосан. — Ще се върна. Никога повече няма да бягам. Правете каквото...

— Никъде няма да се връщаш, тъпак такъв.

Цевта сега сочеше към сърцето ми.

— Чакай малко, Татенце — обади се Лес.

Пръстът му се насочи към спусъка.

— Ще го приберем в Уоланъп — продължи Лес. — Жив ще го ощавим. Но не и това, братле. Не можеш да повториш.

— Ти си казал, че не мога.

Огледах се бясно във всички посоки. Нямаше къде да избягам. Той ми се хилеше. Мръсникът ми се хилеше, докато шибаният му пръст се готвеше да натисне спусъка. Тогава чух собствения си глас да крещи: *Нееееееееееееееееееее* — в следващия миг се хвърлих встрани и проехтя изстрел.

В първия момент настана тишина. Зловеща, втрещена тишина. А аз лежах на земята, заровил лице в пясъка. После се разнесе писък. Животински вой. Пъклен. Безутешен. Откъм Татенцето.

Тогава вдигнах поглед и видях Кристъл.

Тя куцукаше към мен. Тениската ѝ — напоена с кръв. По лицето ѝ — неверие.

— По дяволите — прошепна тя. — По дяволите.

Преди да реагирам, тя се свлече на земята и остана неподвижна. Татенцето изпусна пушката и се втурна към нея, сграбчи я в ръцете си, залюля я напред-назад, разридан неудържимо. Лес вече беше до него, хванал лявата китка на Кристъл да търси пулс. Миг по-късно я пусна, падна на колене и зарови лице в шепите си.

Намирах се отвъд възможността за шок. Управляваше ме някакъв полудял автопилот. Мозъкът ми се въртеше. Краката ми бяха като гума, но ме понесоха към мястото, където Татенцето бе захвърлил пушката си. Вдигнах я и опънах петлето. Насочих дулото към своя тъст и изревах името му.

— *Милърд!*

Той пусна Кристъл и се впусна към мен — с издути като на бик ноздри, с бяс в очите. Стрелях два пъти. И го уцелих два пъти. В главата. Татенцето рухна на земята, а Лес нададе рев. Но когато се опита да стане, аз насочих пушката към него.

— Да не си мръднал! — казах.

— Моля те, приятел — промълви той с отпаднал глас.

Пак опънах петлето. Лес се заплака, замоли ме да не стрелям, тялото му се затресе в неподправен страх. Забих приклада на пушката в лицето му. Той се преви на две.

— Стани! — заповядах му. Усещах как пушката трепери в ръцете ми.

Той сложи ръцете си на тила, плачът му стана истеричен. Ритнах го. Веднъж в стомаха. После — в зъбите. Никаква логика нямаше

място тук. Наистина исках да го убия.

— Казах ти да станеш! — вече крещях.

Той някак успя да се изправи на крака. От носа и устата му шуртеше кръв. Наредих му да сложи ръце на тила си и да иде до микробуса. Там го заставих да се обърне с лице към него. Сритах го, за да си раздалечи краката и го претършувах. Двеста кинта в брой. Ключове за кола. Прибрах и двете в джоба си.

— Обърни се — казах.

Веднага, щом очите ни се срещнаха, той пак падна на колене, разплака се и ме замоли да го пощадя. Замислих се над следващия си ход.

Най-сетне проговорих:

— Качи Кристъл отзад в камиона.

Все още разтреперан, той се поколеба за миг. Като му креснах „Качи я веднага!“ той закуцука към тялото ѝ, постави ръце под раменете ѝ и нежно я вдигна. Затворих очи, докато я носеше към камиона. Не исках да виждам лицето ѝ.

— Качи и Татенцето при нея.

Тук трябваше да се понапругне, но се оказа достатъчно едър и силен, за да извлачи Татенцето и да го вдигне горе.

— Качвай се сега в купето. На шофьорското място.

Той се подчини. Аз седнах до него и опрях дулото в главата му. Двигателят все още бръмчеше.

— Обърни — казах.

Той моментално натисна газта, превключи на първа и описа полукръг около микробуса. Камионът сега гледаше в посока към Уоланъп.

— Колко бензин има в микробуса? — попитах го.

— Резервоарът е наполовина пълен — а в багажника има още цяла туба.

— Колко остава до главния път?

— Два часа, не повече.

— Ще се опиташ ли да ме преследваш?

— В никакъв случай. Обещавам.

— Ако опиташ, ще те убия. Разбра ли?

Той закима енергично.

— Заслужаваш да те убия.

Пак се разхлипа.

— Върни на нула — наредих. — И дръж двете си ръце на волана, докато не ти кажа да ги махнеш.

Грабнах вързоп си от пода и бавно слязох от купето. Докато се отдалечавах от камиона, държах пушката насочена към Лес.

— Хайде, отивай си вкъщи.

Той измърмори едва чуто:

— Съжалявам... Съ...

— Майната ви на всичките — казах аз. — Изчезвай.

Той потегли. Аз останах на средата на пътя — все още с пръст върху спусъка — и изчаках, докато камионът се сля с хоризонта. После се качих в микробуса и няколко минути стисках волана толкова здраво, че кокалчетата ми едва не пробиха кожата. Ужасът ме връхлетя внезапно и ме нокаутира: ужасът от онова, което бях видял, от онова, което бях направил. Най-сетне жегата в купето ме върна на земята. Завъртях ключа и преминах през две избледняващи локви кръв. Преди десет минути кръвта я нямаше. Сега слънцето така я беше изсушило, че вече се сливаше с червения пясък.

Два часа по-късно излязох на главния път. Представляваше една асфалтирана лента без никакво движение. Преди да завия по него, слязох от микробуса — с вързоп в ръка — смъкнах всички дрехи от себе си и се измих в мижавото поточе, което течеше покрай шосето. След като се преоблякох с резервните си дрехи, загребах едно канче бензин от тубата, напоих хубаво нацапаните с кръв риза и гащета, оставих ги на земята и хвърлих отгоре клечка кибрит. Докато горяха, навлязох на трийсетина метра навътре в пустинята и зарових пушката. Сега, ако ме спреше някоя кука, нямаше да съм бягащ убиец (носец всички необходими доказателства за престъплението). Просто един глуповат американски турист, залутан из тесните пътища на пущинака.

Но не ме спря никаква кука — защото чак до Калгурли не се натъкнах на никаква друга кола. По пътя на няколко пъти ми се наложи да спра, защото ръцете ми започваха да треперят толкова силно, че се боях да не изгубя управление.

Когато мярнах в нощното небе бегъл намек за градски светлини, минаваше осем. Не навлязох в града, а поех право към летището. На паркинга взех един вехт парцал и старателно избърсах волана, таблото, дръжките на вратите и всяка друга явна част от колата, която

евентуално бях докоснал. После влязох в терминала и купих билет за последния вечерен полет за Пърт.

— Цената на еднопосочния билет е сто трийсет и девет долара — каза жената на гишето за билети. — Но мога да ви предложа двупосочен билет само за сто седемдесет и девет.

— Не, благодаря — отвърнах. — Няма да се връщам.

Платих в брой. Докато ѝ подавах банкнотите, забелязах как внимателно разглежда лицето ми. Толкова ли беше явно? Проучваше ли ме тая? Бяха ли вече разпространили новината — пълен портрет на американец, издирван за убийство, вероятно намиращ се в района на Калгурли? Сигурно веднага след като разпечата билета, ще се шмугне в стаичката си да повика ченгетата. Тая кучка ще ме спипа. Ще ѝ публикуват снимката във вестника, ще получи десетте си минути местна слава, задето ме е пратила в дранголника. Двайсет години в някой австралийски затвор. Мога да ти размажа физиономията, кучко шибана. Мога...

— Качването е на шести изход след двайсет минути. Приятен полет, господине.

Изръмжах в благодарност, грабнах билета, втурнах се към тоалетната и се заключих. Когато спрях да треперя, напълних една мивка със студена вода, зарових вътре глава и останах така, докато не почнах да се давя.

Успокой се, дявол да го вземе. Няма как някой да знае каквото и да било. Телата пътуват към Уоланъп. Никой никога не минава по онзи път — защото го няма на картата. И никой в Уоланъп няма да се обади, защото тогава — край с Уоланъп. Размина ти се. Отърва се. Вече се махаш оттук.

Петдесетместният самолет беше празен. Седнах най-отзад и изгълтах четири скоча с четири бири за седемдесетте минути във въздуха. На летището в Пърт отвън пред терминала чакаше дълга редица таксито. Аз бях единственият клиент.

— Кой е най-добрият хотел в града? — попитах най-предния шофьор.

— „Хилтън“, предполагам.

— Значи натам.

На половината път по радиото пуснаха една стара песен на Beatles. И докато Пол Макартни пееше: „She’s Leaving Home“, аз

изгубих битката, която бях водил в последните няколко часа.

— Добре ли си, приятел? — попита шофьорът.

Аз плачех толкова силно, че не можах да му отговоря.

— Недей така, приятел — продължи той. — Не е краят на света все пак.

— Млъкни — прошепнах аз.

Когато стигнахме „Хилтън“, вече бях успял някак да се окопая. Намираше се в една пресечка на Уилям стрийт, баш в центъра на града. Улиците бяха пусати. Пърт се беше прибрал да спи. А свадливият дребен човечец на рецепцията нещо не ме хареса.

— Всичките ни стандартни стаи са резервирани — заяви той презрително.

— Абсолютно нищо ли нямате?

— Единствено луксозен апартамент за триста двадесет и пет долара на вечер.

Плеснах кредитната си карта на плота и казах:

— Продадено.

— Разбирам — отвърна той, малко стреснат. — Опасявам се, че ще трябва първо да получа одобрение за кредит от „Виза“.

— Давайте.

Той се скри за няколко минути и после се върна, разцъфнал в усмивка. С пластмасови пари можеш да си купиш най-фалшивия вид респект.

— Всичко е наред, мистър Хоторн. Да повикам ли пиколото за багажа ви?

— Това е багажът ми — казах и посочих вързопа.

Онзи положи всички усилия да остане невъзмутим.

— Бихте ли желали да ви снабдим с нещо, сър?

— Четка за зъби, паста за зъби, нещо за бръснене.

— Ама наистина леко пътувате — каза той.

— Може ли да получа шибания ключ. Ако обичате.

— Разбира се, сър.

Апартаментът беше като детската кошара на Луи XIV — целият в мебелировка стил рококо и разни златни листенца, и легло като футболно игрище. Смъкнах дрехите си, облякох хотелската хавлия и предадох прането си на пиколото, който донесе тоалетните

принадлежности. Той обеща всичко да е изпрано и изгладено до сутринта.

После отидох под душа. Истинска топла вода. С такова налягане, че да жили кожата. Останах там половин час. Толкова много имаше за измиване.

Прекалено уморен бях, за да ям. Качих се в леглото, пъхнах се между студените корави чаршафи, налях си мъничко скок от минибара и след броени минути заспах.

Никакви страховити нощни видения. Никакви проблясващи в паметта кървища. Даже никакъв хубав сън. Съвършено гладка нощ. Ето така сигурно спят мъртъвците. Когато най-накрая се размърдах, няколко минути останах блажено оглупял — и после ме връхлетя ужасът. Анджи. Курникът. Мъртвите кенгура. Татенцето. Кристъл. Най-вече Кристъл.

„Сериозно ли говориш“ — беше ме попитала тя, когато предложих да отлетим за Бостън.

„Да. Сериозно говоря“ — бях отвърнал аз и за пръв път в живота си наистина говорех сериозно.

Как се живее с хронична травма? Ами ей така, предполагам, живее се. Просто си я носиш. От този час нататък.

Поръчах грамаданска закуска. Взех си още един предълъг душ. Облякох си прясно изпраните дрехи. Отбих се при хотелския бръснар и там се отървах от деветмесечните си сплъстени косища. Оправих сметката. Разходих се из каньоните под небостъргачите в центъра на Пърт и за пръв път, откакто напуснах Даруин, попаднах на светофар.

Влязох в офиса на „Американ Експрес“ и докладвах случайната загуба на 6500 долара в пътнически чекове. Очите на чиновничката се уголемиха, като чу цифрата. Подадох ѝ документа за възстановяване на сумата. Последваха обаждания до централата в Сидни. Един час чакане, докато компютърът потвърди серийните номера на всичките ми чекове. Формуляри, които трябваше да попълня и кратка лекция от чиновничката как за в бъдеще да държа пътническите си чекове на сигурно място. Но накрая получих парите и излязох от банката, поразен, че Лес така и не бе осребрил нито един от чековете, които ме накара да подпиша. След малко обаче видях едно табло с валутни индекси. За времето, прекарано от мен в Уоланъп, щатският долар беше изгубил почти петдесет процента от стойността си спрямо

австралийския долар. Онова алчно копеле явно беше решило да изчака, докато индексът на щатския се покачи.

Следващата ми спирка беше в пътническа агенция. Извадих самолетния си билет и помолих да бъде заверен за следващия полет до Лондон с незабавно прекачване за Бостън. Момичето въведе някакви номера в компютъра и ми съобщи лоша новина: имаше полет от 4:45 същия следобед, но всички места в пътническа класа бяха заети.

— Тогава за бизнес класа — казах аз.

— Това прави още хиляда триста седемдесет и пет долара, сър.

Кредитната карта пак се приземи върху плота.

— Направете го.

Следващите четири часа прекарах в един бар с приглушено осветление — изпих няколко бири, седях си кротко; убих времето. Към три следобед помолих бармана да ми повика такси за летището. Трийсет минути по-късно се чекирах и поех към залата за бизнес класа, където смятах да се сгуша до последното повикване за полета. Но първо трябваше да мина през граничната полиция.

Инспекторът беше мършав мъж на петдесет и нещо, затъкнал пластмасова поставка за химикалка в джоба на ризата си. Поиска паспорта ми с щракане на пръсти, изгледа ме с ледения си поглед на обществен пазител и дълго-дълго се взира в снимката ми. Гледах го как слюнчи пръста си всеки път, когато отгръща страницата, докато накрая се спря на австралийската виза и печатите от влизането ми. Изведнъж присви очи, опъна устни, обърна на първата страница, проучи отново снимката ми и ме стрелна с нов смразяващ поглед. После стана от бюрото си и каза:

— Изчакайте тук, ако обичате.

Опитах се да звуча колкото може по-спокойно, но вече усещах как дланите ми се изпотяват.

— Нещо не е наред ли? — попитах с треперлив гласец.

— Да — отговори той и бързо се запъти по един коридор.

Върна се пет минути по-късно, съпровождан от двама мъже: ръбест старши инспектор в черен костюм и летищен полицай в униформа. Пребледнях, краката ми се подкосиха, секна ми дъхът. Те знаеха. Някак си бяха научили. Може би, вместо да отпътува обратно за Уоланъп, Лес беше отишъл в Калгурли, беше вдигнал тревога, беше казал на ченгетата, че съм застрелял и Татенцето, и Кристъл. Как сега

да се измъкна от това... Как да обясня какво съм правил в последните девет месеца? И даже ако съдът ми повярва, все пак щеше да ми подири сметка за смъртта на Татенцето. Дали биха приели случай на самоотбрана? Може би... И биха ми дали по-ниска присъда. Някакви си десет години. Значи ще седя в тази шибана страна, докато навърша петдесет? В никакъв случай, в никакъв случай. Моля ви, умолявам ви, само ме оставете да се кача на този самолет и обещавам — заклевам се, с кръв ще напиша — че никога повече няма да ме видите тук.

Мистър Черен Костюм държеше паспорта ми в ръка.

— Господин... — Той разтвори паспорта и погледна името ми. — Хоторн. Никълъс Томас Хоторн?

— Някакъв проблем ли има? — попитах аз.

— Елате с нас, ако обичате.

— Но защо?

Униформеният полицаи вече бе зад гърба ми. Той почука рамото ми с пръст.

— Оттук, сър.

Мистър Черен Костюм тръгна напред, полицаят — след мен; аз се оказах приклепачен между двамата. Извървахме три различни коридора и навлязохме в някакво гъмжило от кабинети като заешки дупки, със замръзнали стъклени врати. Мистър Черен Костюм отключи една от вратите, включи неоновото осветление, махна ми да седна в един метален стол с изпъната облегалка, а той се настани зад металното бюро. Полицаят застана прав до вратата.

— И така, мистър... Хоторн — започна мистър Черен Костюм. — Предполагам, ясно ви е защо се намирате тук.

Без да отговоря, забих поглед в издраскания линолеум на пода. Мистър Черен Костюм взе да се изнервя.

— Моля отговорете на въпроса. Ясно ли ви е защо сте задържан?

— Да, сър.

— Съзнавате, че сте престъпил закона, че сте извършил сериозно нарушение?

По цялото ми тяло пробяга тръпка; стиснах юмруци, защото ръцете ми се разтрепериха.

— Съгласно австралийските закони по време на този разпит имате право на адвокат. Но ще протече по-бързо, ако се съгласите да отговорите незабавно на някои въпроси. Ще сътрудничите ли?

Кимнах в знак на съгласие.

— Чудесно — каза мистър Черен Костюм и извади от чекмеджето си тесте формуляри. — Сега, мистър Хоторн, бихте ли ми обяснили, моля... Защо сте просрочили пътническата си виза с шест месеца?

Примигах потресено и чух собствения си глас да казва:

— Какво?

— Пристигнахте в Даруин преди девет месеца и три дни с пътническа виза клас шестстотин и седемдесет, която, макар валидна за многократно влизане в страната в рамките на една календарна година, позволява само временно пребиваване в Австралия в рамките на три месеца след влизане. Но вие сте просрочили тази виза с шест месеца и три дни... Което означава, че сте нарушили австралийските закони за имиграцията.

Най-сетне взе да ми просветва. Прави се на тъп — заповтарях си — прави се на тъп.

— Значи за това съм задържан? — попитах, стараяйки се да звуча като някой, дето не схваща много бързо.

Мистър Черен Костюм видимо се изнерви.

— Да, мистър Хоторн, така повеляват законите за имиграцията. Ако просрочите визата си, при напускане на страната бивате задържан. Сега, ако не възразявате, бихте ли ми дали обяснение защо не сте подали молба за удължаване на входната си виза?

Направих се на много тъп. Казах, че изобщо не съм прочел написаното с малки букви на визата и съм си мислил, че е валидна за една година. Мистър Черен Костюм ми отвърна, че е трябвало да се информирам. Казах, че нямам опит в пътуванията — както личи от паспорта ми, това е първото ми пътуване извън Америка от години. Последва канонада от въпроси. За професията ми, защо толкова дълго съм пътувал, къде съм ходил (Даруин, Кимбърли, после два месеца останах на палатка край Бруми). Работя ли в Щатите? (В „Бийкън Джърнъл“ в Ейкърн, Охайо ме очакват да започна следващата седмица). Закупувал ли съм недвижими имоти в Австралия? Работил ли съм срещу заплащане? Изглежда отговорите ми го удовлетвориха и даже пиеската за наивния турист като че ли хвана дикиш. Но оставаше едно последно препятствие. Мистър Черен Костюм вдигна телефона и позвъни на щатската и федералната полиция:

— Хоторн, Никълъс Томас; паспорт на САЩ номер Л8713142. Някакви течащи разследвания?

Минаха няколко минути. Най-сетне мистър Черен Костюм измърмори: „Разбирам“, затвори слушалката и ме изгледа сурово.

— Полицията... Не възнамерява да ви разпитва.

Положих всички усилия да прикрия облекчението си.

— Но при все това имаме право да ви задържим — и всъщност да ви арестуваме за нарушение на имиграционните закони. Освен ако, разбира се, не се съгласите на доброволна експулсация.

— Какво ще рече това?

— Подписвате формуляр, в който признавате, че сте просрочили престоя си в страната и декларирате, че няма да кандидатствате за австралийска виза в следващите трийсет и шест месеца — тъй като през този период влизането в страната ще ви бъде забранено.

— Къде да подпиша? — попитах аз.

След като приключихме с бумагите, ме задържаха в кабинета до последното повикване за полета ми. Униформеният полицаи ме ескортира до изхода. Залата беше празна. Аз бях последният пътник и наземният екипаж ме чакаше. Полицаят ми върна паспорта и бордовата карта.

— Следващия път спазвайте правилата, сър — каза ми той, — и заминаването ви от Австралия ще бъде по-лесно.

Искаше ми се да му кажа: „А чувал ли си за правилата на Уоланъп, пич?“ — но се въздържах. Трябваше да се кача на този самолет.

Провериха бордовата ми карта, провериха паспорта ми, ескортираха ме по летищния ръкав, настаняха ме в голяма дебело тапицирана седалка и ми поднесоха чаша шампанско. Докато Боинг-747 се насочваше към пистата, през цялото време си мислех: ей сега самолетът ще спре, ще се върнем на терминала и ще ме арестуват. Защото съм виновен. Толкова съм виновен.

Но самолетът продължи да маневрира към пистата. И после се издигнахме във въздуха, за броени минути градът изчезна, остана само червена земя.

Още шампанско. Отпуснах се назад. След като платях задълженията си по кредитната карта, щяха да ми останат над 4000 долара за харчене. Достатъчно, за да започна на чисто. Не в Ейкърн и

онова предложение за работа, което бях отказал. Стига вече глухи линии, стига сам съм си проектирал задънени улици. И стига съм се лашкал без път. Цял живот бях преследвал мимолетното, бях се скатавал от всякакви задължения или обвързаности, които евентуално биха изникнали насреща ми. Бях живял като свободен електрон и никой на този свят не знаеше, че съм изчезнал за девет месеца. Никого не го беше грижа за мен. Освен Кристъл — а нея твърде много я беше грижа. Защото аз не заслужавах цената, която плати. И ето ме сега — отново свободен електрон. Без никаква връзка с нищо — но най-сетне ужасен от самотата си, от безтегловността си. Кой беше казал, че животът без ангажименти е живот без съдържание? Някой набожен дрисльо, без съмнение... Но все пак този тип беше нацедил истината.

След още три чаши шампанско се унесох. За часове наред. Пред затворените ми очи изплува следната сцена. Аз съм шейсетгодишен — пенсиониран учител, живеещ си тихо в една малка къщичка в един малък пристанищен град в Мейн. Зима е. Сипе се сняг. Седя край камината в хола, чета списание, пия си бавничко първото уиски за вечерта. На вратата се чука. Отварям. Навън стои момче на около двайсет — с коса до раменете, с раница, праметната през едното рамо, с груба шапка, цялата в сняг. Лицето му е моето лице. Но акцентът му е изцяло австралийски.

— Здравсти, татко — казва то.

От сянката зад него излиза подпухнала жена на четирийсет и малко, с преждевременно посивяла руса коса. Усмивва се гадно. В устата ѝ са останали само три зъба. Момчето я прегръща.

— Кажи здрасти на мама...

Усетих как нечия ръка разтърсва здраво рамото ми.

— Сър, сър, сър!

Събудих се отведнъж. Над мен се бе надвесила силно притеснена стюардеса.

— Крещяхте — каза тя.

— Нима?

— Много силно.

— О.

— Добре ли сте?

— Аз... Добре съм, да.

Тя ми се усмихна широко с белите си зъби. И каза:

— Навярно сте сънували кошмар.
Така ли му викат?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.